6
3-e
44

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
6
1 C
20

ille magnus erit
Ramus est magnus.

[illegible] is [illegible]mentis prauo opin: q:
[illegible] eloquentia ad ſe-
[illegible] item ſapientiam compara, ea
quippe ſola est certa utriuſq. poſſeſſio.
Xo

h

R
I
51

PETRI RAMI PROFESSORIS REGII GRAMMATICA GRÆCA,

præcipué quatenus á Latina dif-
fert, in libros quatuor
digeſta.

Ante obitum auctoris de novo compilata, aucta & elucidata, nunc veró diligenti recognitione plurimis in locis emendata, notisq́; inſuper illuſtrata.

FRANCOFURDI
Apud heredes Andreæ Wecheli,
MDLXXXVI.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

P. RAMI
PRÆFATIO.

A SERMONE Græco puerum incipere malo (ait Fab. Quintil.) quia Latinus pluribus in uſu eſt, vel nobis nolentibus ſe perhibet ſimul, quia diſciplinis quoque Græcis priús inſtituendus eſt, unde & noſtræ fluxerunt. At nos ὕστερον πρότερον ὁμηρικῶς videlicet Latinam Grammaticã ſuis partibus integram priús edidimus: deinde communibus utriuſq; prætermiſſis, ſuccinctè tantùm collegimus Græcæ cum Latina differentiam. Quamobrem dices? Quoniam (inquam) cùm utraq; Latina pariter & Græca peregrina nobis eſt, & ad cultum ornatumq; domeſticæ linguæ referenda: Latinæ tamen uſus ad loquẽdum & ſcribendum re-

quiritur in omnibus Reipubl. partibus, ſive religionē & jura civilia pontificiaque, ſive liberales & ingenuas artes, ſive varia plurimorum populorum commercia conſideres: Græcæ veró non dictio quidem illa vel ſcriptura, ſed duntaxat intelligentia, & quidē in paucis, nempe religionis & artium ſtudiis, vulgó putatur eſſe neceſſaria. Itaq; ſi tempori parêre & neceſſitati obſequi rectum & juſtum videatur, nihil alienum ſit, Latinam Grammaticam nobis in hac Repub. conſtitutis pleniús expoſitam eſſe, tum Græcæ præcepta reliqua Latinis tantúm non communia breviús indicari.

PE-

PETRI RAMI GRAMMATICA GRÆCA, PRÆCIPUE QUATENUS á Latina differt.

De literis. Cap. I.

LITERÆ cujuſque proponitur primó figura, deinde nomen, poſtremó valor per Latinam literam.

Α α	Αλφά	*Alpha*	*A a.*
Ε ε	Εψιλὸν	*Epſilon*	*E e tenue, ſeu breve.*
Η η	Ητα	*Eta*	*E e craſſum, ſeu longum.*
Ι ι	Ιῶτα	*Iota*	*I i.*
Ο ο	Ομικρὸν	*Omicron*	*O o paruum, ſeu breve.*
Ω ω	Ωμέγα	*Omega*	*O o magnum, ſeu longum.*
Υ υ	Υψιλὸν	*Ypſilon*	*Y tenue, u liquidum.*

Literarum veri ſoni vulgó corruptiſsimi ſunt, & corruptio ipſa patronum habet non uſum, ſed abuſum per varias ſcholas.

Legitimæ autem prolationis & antiquæ teſtimonia duobus libris complexi ſumus, ne quis erroris magiſter jejunas, curioſas, incertas conjecturas opinetur, ut ab inferis excitandos priſcos exiſtimet, cúm eos perſpicué loquentes & teſtificantes audiat. Vocalis η *vulgó vitioſé profertur ut* ι, *cúm ſonare debeat ut* e *maſculum Gallis ſonat. Quod* βῆ βῆ, *balatu ovium, Cratini locus ille indicat, apud Euſtathium:*

Ὁ δ᾽ ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει:

Iſte fatuus, perinde ac ovis, be be dicens incedit. Simili vitio pronuntiatur ω *ut* ο, & *nominibus noſtro ſono mendacibus vocales diſtinguuntur, cúm iſta brevis & longi ſoni differentia ſimiliter differant* ε & η, ο & ω. *Vocalibus tamen reliquis* α, ι, υ, *longis, nullam figuram propriam Græci tribuerunt: cúm par eſſet in utriſq; ratio. Deinde Græci* υ *vocarunt*

ψιλὸν,

ψιλὸν, cúm nulla eſſet oppoſita vocalis, á qua per hoc epitheton divideretur, ut ἐψιλὸν ab ἦτα, ut ο parvum ab ω magno. Quidam referunt hoc epitheton contra diphthongum ȣ, quám apté, ipſi viderint: malim tenue referre ad gracilẽ ſuavemq́; ſonum, quo renidet & ſubridet vocalis hæc ultima. Atqui vitioſé profertur per ι, cúm proferenda ſit ut u *liquida in* ſanguis & lingua. *Propoſitos autem vocalium ſonos vernaculæ linguæ diſtinguunt, ut pudor ſit á diſertiſſimæ linguæ doctoribus confundi.*

E conſonis ſemivocalibus prima eſt Σ, σ, ς, Σῖγμα *Sigma:* Ṣ, *s: Es. Hoc elementum Græcis* ἄσημον & μοναδικὸν *dicitur, expers ſigni & ſolitarium, quia nõ ſit liquida nec immutabilis in declinationibus nominum & verborum, ut aliæ ſemivocales quatuor: attamen aliquando & Græcis liqueſcit, & Latinis*

antiquis liqueſcebat.

Ῥ ρ	Ρῶ	*Ro*	*Rr*	*Er.*
Λ λ	Λάμϐδα	*Lambda*	*Ll*	*El.*
Μ μ	Μῦ	*My*	*Mm*	*Em.*
Ν ν	Νῦ	*Ny*	*Nn*	*En.*

Hinc ſonus Græcis appellatur mygmus & nygmus, ſonus quidam compreſsis ad extremas oras labiis partim intus mugiens, partim per nares exiens.

Mutæ ſunt eædem quæ Latinis:

Τ τ ʇ	Ταῦ	*Tau*	*Tt*	*Te.*
Δ δ ∂	Δέλτα	*Delta*	*Dd*	*De.*
Κ κ	Κάππα	*Cappa*	*Kk*	*Ka.*
Γ γ ϝ	Γάμμα	*Gamma*	*Gg*	*Ge.*
Β β ϐ	Βῆτα	*Beta*	*Bb*	*Be.*
Π π ϖ	Πῖ	*Pi*	*Pp*	*Pe.*

Additur literis ſpiritus tenuis & aſper: tenuis ſic notatur ᾿: aſper ſic ῾. Quælibet vocalis initio habet alterum ſpiritum, ut ἐγὼ ego, ἅμα ſimul. Υ initio ſemper denſatur, ut ὕδωρ aqua,

qua, ὑπὸ ſub. Cæteræ vocales ſæpius levigantur. Sed nota levis ſpiritus inutilis videtur, cúm intelligatur ubi aſper deſit.

Veteres etiam in medio ſpiritum addebant, ut πρᾶὁς *manſuetus,* ταὧς *pavo: ut Latini in mihi & mehe. Æoles omnino nihil aſpirãt: inde* ἄμμες *pro* ἡμεῖς, *nos:* ὔμμες *per* ὑμεῖς, *vos:* ἄπτω *pro* ἅπτω, *apto, necto.*

E conſonis quatuor aſpirantur: ῥῶ ſemper initio dictionis, ut ῥώμη robur.

Quidam excipiunt ράρος *robuſtus, venter:* ραριὰς *Rarias, Cereris epitheton apud Suidam:* ράριον *puer,* ρωρὸς *vehemens, propter* ρ *geminatum. Sed Æolum videntur hæc nihil aſpirantium.*

In medio ſimplex tenuatur, nec ullo ſpiritu notatur, ut illa ραριὰς, ράριον.

Poetæ tamen metri cauſſa alterum ρ tollunt, & reliquum aſpirant, ut ἄρεκτον pro ἄῤῥεκτον infectum.

At in medio, ſi geminatum ſit, prius tenuatur, poſterius aſpiratur, ut πόῤῥω longé: nulla enim ſyllaba Græca deſinit in aſpiratam, ſed ſi litera aſpirabilis geminetur, prior eſt tenuis, poſterior aſpirata, ut Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βάκχος, Attica, Sappho, Bacchus.

E mutis tres aſpirantur, τ, κ, π: ſed nomina & characteres hîc habuerunt θῆτα, χῖ, φῖ: *quamvis vocalibus aſpiratis, atque ρ, nomen nullum, character nullus poſitus ſit.*

Compendia conſonantium tria ſunt:

1 Z ζ ζ Ζῆτα Zeta eſt pro σσ, id eſt gemino σ in medio, ut πλάζω fingo pro πλάσσω, ἀνάζω regno pro ἀνάσσω.

At hoc ſyllabis diviſum compendium non ſatis congruum videatur. Æoles reſol-

reſolvunt in δσ*: ut* Δσεὺς *Jupiter pro* Ζεὺς, μελίσδειν *mele canere (ſeu modulari) pro* μελίζειν. *Dobres reſolvunt in* σδ, μελίσδεν, συρίσδεν *ſibilare ſeu fiſtulare.*

2 Ξ ξ Ξῖ *Xi*, eſt κσ vel γσ vel χσ, quod intelligitur é caſibus, ut μύσταξ μύστακος, barba ſuperioris labri: ἅρπαξ ἅρπαγος rapax, θρὶξ τριχὸς pilus.

3 Ψ ψ Ψῖ *Pſi* pro βσ, πσ, φσ, ut Ἄραψ Ἄραβος Arabs: Κύκλωψ Κύκλωπος Cyclops: Κίνυψ Κίνυφος Cinyps fluuius.

Itaq; literæ omnes Græcæ ſuis nominibus appellãtur præter quatuor ε, ο, ω, υ, *quod Plato in Cratylo monuit. E conſonantibus, quinq; ſonum vulgó mutant aliæ ante alias,* ν, τ, κ, γ, π: ν *ante* μ, β, π, φ, *ſonat ut* μ: *&* π *poſt* μ *in eadem voce, vel poſt* ν *in diverſa eiuſdem ſententiæ, ut* b *Latinum:* τὴν μερίδα, *tim merida, partem:* τὸν βίον, *tom bion, vitam:* τὸν πίθον, *tom bithon, dolium:* πέμπω, *pembo, mitto. At*

hic barbariſmus ſit Quintiliano, neganti ullam vocem Græcam m *litera cludi: & in* β *ridiculum eſt literam vau ſonare, cùm beta uno eodemq́; ſono apud Græcos literæ, apud Latinos oleris nomen fuerit, vel ætate Auguſtini, ut ipſe ait 2 lib. de Doctrina Chriſt.* Τ *poſt* ν *ſonat ut* δ, τὸν Ταντάλον, *ton Dandalon, Tantalum:* κ *poſt* γ, *ſonat ut* γ: *at* γ *ante* κ, γ, χ, ξ, *ſonat ut* ν, πέφαγκα *apparui, pephanga:* ἔγχος *haſta, enchos:* ἄγγελος *angelus, angelos:* λύγξ *lynx.*

Literæ τ *&* δ, κ *&* γ, π *&* β, *magis ſunt affines: argumentum tamen nullum ſit, ut non ſcripta litera, pro ſcripta proferatur, niſi veterum authoritas appareat. Lucianus in Judicio vocalium ſatis indicat* δ *pro* τ *proferri non ſolere, quin contrá* τ *in nonnullis pro* δ: *falſumq́; eſſet Luciani crimen, ſi* ἐντελέχεια *proferatur ut* ἐνδελέχεια. *Quare tota hæc in literis ſono-*

ſonorum imitatio ex abuſu corruptæ linguæ nata videatur: ut proferendæ ſingulæ ſint pro ſua poteſtate.

Græcarum veró literarum numerus priús haberi jam olim ſolitus eſt, quám per genera & ſpecies dividi, & quidem hac generum confuſione: Α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. unde numerandi notæ factæ ſunt.

Cap. 2. De Diphthongo.

Diphthongi:

αι	Αἴας	Aiax.
αυ	αὖρα	aura.
ει	εἶα	eia.
ευ	εὖγε	euge.
οι	Τροία	Troia.
ου	οὖρον	urina.

υι eſt in paucis, ut ἅρπυια harpuia: ſic ὀπυίω, in matrimonio habeo.

Brevis aliquando mutatur in longam, ut pro εἴκαζον, ἴθυνον, οἴκιζον, dicitur ἤικαζον, ἤυθυνον, ὤικιζον, aſſimilabam, dirigebam, habitare faciebam. at ὡὑτὸς & τωὐτὸ, Ionica craſi pro ὁ αὐτὸς & τὸ αὐτὸ, idem.

ηι, ωι in antiquis exemplaribus manu ſcriptum eſt: hodieq; cúm majoribus & (ut vocant) capitalibus literis utimur, ſcribitur, ut ΤΗι ΜΟΙΡΑι, ΤΩι ΛΟΓΩι. *At jam paſsim & vulgó ſcribitur ῃ ῳ, ut ᾳ pro αι. veraq; diphthongorum proſodia & orthographia valde corrupta eſt. αι ſonat ut ε: in dativis & perſonis quibuſdam ᾳ profertur ut α. ſic ῃ ſonat ut ι, ῳ ut ο. proferendæ tamen ſunt tanquã ſcriberentur αι, ηι, ωι: ut ſi muſę ſcriberes pro muſæ, ſicuti vulgó ſcribitur, cõſimiliter tamẽ utrobiq; proferres. ita cúm ſcribitur contracté ἡρῴνη pro ἡρωΐνη heroina: tamen utrobiq; proferendum eſſe elemen-*

mentum duplex, ſed hîc in duas ſyllabas diviſum, illic in unam contractum. Item in ει, οι, υι, vitioſé profertur ι ſolum. Nam ſonus οι Apollinis oraculo illo non ſcripto egregié refellitur:

Ἥξει δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Veniet Doriacum bellum & peſtis ſimul cum ipſo.

In hoc verſu alii proferebant λιμὸν famẽ, alii λοιμὸν peſtem. At peſtis interventu intellectum eſt fuiſſe λοιμὸν in verſu: quód ſi fames ſecuta eſſet, judicatum eſſet, fuiſſe λιμόν. Ergo Thucydidis judicio alius eſt ſonus vocalis ι, alius diphthongi οι. In αυ, ευ, ηυ, ωυ, vocalis jucundiſsima efflatur ut v vel f, quæ literæ nullæ ſunt in Græcarũ literarum alphabeto. Reliqua eſt una ου, quæ recté videatur proferri: ſi tamen diphthongus Græca recté proferatur ut u vocalis Latina. Intoleranda itaq; barbaria eſt (quamvis grammatiſta noſter tole-

tolerandam prædicet) ne quid temere immutetur, tres vocales, η, ι, υ, quatuor diphthongos, ει, οι, ῃ, υι, ſonare ut ι. Tantus igitur abuſus corrigendus eſt.

Græci in medio dictionis cōſonas quaſdam conjungunt quæ non conjunguntur initiô, ut σθλ, σθμ, in ἐσθλὸς bonus, ἆσθμα anhelitus, contrá quám Latiné fit.

Cap. 3. De quantitate.

Syllaba brevis eſt primó é vocali perpetuó brevi ſine poſitione, ut λέγε dic, λόγος ſermo: vel ex α, ι, υ, per ſe brevibus, quales ſunt omnes in fine vocis, etiam ſequente σ: item α & υ ſequente ν: ut τράπεζα menſa, ἔτυψα verberavi: δίψας dipſas, ἔτυψας verberaſti: τράπεζαν menſam, ἔτυψαν verberarunt. μέλι mel, τύπτουσι verberant: Πάρις Paris, πόλις civitas. σὺ tu, δάκρυ lacryma: πῆχυς cubitus, ἄδακρυς ſine lacrymis:

crymis: ζευγνὺς jungens, τὸν βαρὺν gravem.

Syllaba longa natura primó ex η, ω, & diphthongo: ut ἥρως heros, εὔνους benevolus. deinde contracta quælibet, ἀργυρέα ἀργυρᾶ argentea, τοὺς ὄφιας ὄφις ſerpentes, τὰς δρύας δρῦς quercus. tum é finalibus α & υ, ſequente ρ: & ι, ſequente ν: ut ὁ Κὰρ Car, ὁ ψὰρ ſturnus avis: τὸ πῦρ ignis, ὁ μάρτυρ teſtis: ἡμῖν nobis, ὑμῖν vobis. Longa poſitione, ut ἔψαλλον digitis pulſabam.

Anceps, ut α, ι, υ, in καλὸς honeſtus, φίλος amicus, ὕδωρ aqua, φύω naſcor: ubi produci poteſt & corripi, quales voces Hephæſtioni enumerantur ſexaginta ſex, aliis Grammaticis multo plures. In quibuſdam tantúm longæ ſunt, in quibuſdam tantúm breves, quales ſunt longé plurimæ. ancipites tamen vulgó dicuntur ſecus

α,ι,υ, nempe quia non ſunt perpetuó neque longæ neque breves, ſed more Latinarum in aliis vocibus longæ, in aliis breves: quales etiam ſunt in verſu licentia poëtica η,ω, & diphthōgi, quum ſcilicet eas vocem claudentes in ſequentis initio vocalis excipit: ut Iliad. λ,

ὡς ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ:

Velut quando ignis lucidus in lignoſa incidit ſylva.

Hîc ῳ & ῃ corripiuntur.

Cap. 4. De accentu.

Accentus notatur ut Latinis: & eſt in unica ſyllaba dictionis, quamvis polyſyllabæ, unicus. Accentus acutus poteſt eſſe in ultima, penultima, antepenultima. unde vox oxytona dicitur, ut θεός Deus: paroxytona, ut λόγος oratio: proparoxytona,

ut

ut τύπτομεν verberamus. Antepenultima non acuitur, ſi ultima longa ſit: niſi in Atticis, ut λέξεως dictionis, πόλεων civitatum: & finalibus αι, οι, ut τράπεζαι menſæ, βούλομαι volo, ἄγγελοι nuntii, ἅγιοι ſancti: quia hæ diphthõgi tum pro brevibus habentur: alioqui naturã retinent, ut τραπέζαις menſis, ἀγγέλοις nuntiis.

Si acuti declinabilis ſyllaba tollatur, retrahitur accentus in proximã, ut δείν᾽ ἔπαθε, φήμ᾽ ἐγώ: pro δεινὰ ἔπαθε gravia paſſus eſt, φημὶ ἐγὼ dico ego.

Gravis in vltima tantúm eſſe poteſt. Nam ultima acuta, fit gravis ob ſequentem in eadẽ ſententia vocem, ut θεὸς ἡμῶν Deus noſter.

Excipe ſi enclitica vox interveniat, θεός ἐστιν ἀγαθὸς Deus eſt bonus. Eſt autẽ vox enclitica, quæ accentum remittit in præcedentem ſyllabam, ſed modó in ea-

dem dictione, ut εἴ ἐςι *ſi eſt: modó in diverſa, ut* ἄνθρωπός ποτε, *homo quandoq;. Aliquãdo etiam prorſus abjicit, ut* Ἀτρείδης τε, πάτρος γε. *Sic* ἐπέγνων σου τὴν ἐπιςολήν, *agnovi epiſtolam tuam. Reperies autem* σῶμά σου *corpus tuum, &* σώματά σου *corpora tua, & ſimilia, inflectentia penultimam, & acuentia antepenultimam: non autem* λόγός σου, *nec ejuſmodi penacuta. Porro enclitica ſunt,* τὶς τινὸς *quis cujus, infinitum:* τοῦ τῳ, *cujus cui, pro* τινὸς τινὶ *cujus cui:* μοῦ *mei,* μοὶ *mihi,* μὲ *me:* σοῦ *tui,* σοὶ *tibi,* σὲ *te:* εἰμὶ *ſum,* φημὶ *dico, toto præſenti. item illa infinité capta,* ποθὲν *unde,* ποθὶ *ubi,* ποτὲ *quando,* πῶς *quomodo,* πὼ *quaquam, adhuc,* ποῦ *uſpiam,* πῆ *qua,* τὲ *que,* γὲ *quidem,* κὲ κὲν, νὺ νῦν, ῥὰ, τοὶ, θὴν, πέρ.

Intelligitur gravis in omnibus ſyllabis nullo affectis accentu: unde & ſyllabicus accẽtus appellatur: & vox

quæ-

quælibet dicitur gravitona, quæ nullum in ultima primarium habeat accentum.

Accentus circumflexus poteſt eſſe in ultima & penultima, ſed tantum natura longa: in ultima, ut, βοάω βοῶ clamo: ubi ex acuto & gravi fit circumflexus. Penultima circumflectitur quando ultima fit brevis, ut βοάετε βοᾶτε clamatis. Illic vox periſpomena, hîc properiſpomena dicitur. ευ & ου finales inflectuntur, ut βασιλεῦ rex, πανταχοῦ ubiq;. Monoſyllaba longa poſt apocopen acuuntur, vt χρὴ, pro χρῆσι, oportet: poſt aphæreſim circumflectuntur, ut ἔφην, ἔφης, ἔφη: φῆν, φῆς, φῆ, dicebam, dicebas, dicebat. Brevia veró acuuntur, ut ἔβαν βὰν, pro ἔβησαν ierunt.

Interdum præter accentum nativum, aſſumitur & alter, propter encliticas di-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ctiones: ut σῶμά σου corpus tuum, ἤκουσέ μου audivit me. Syncope retrahit accentum in proximam, ut Δημήτερα, Δήμητρα, Cererem: ὁμόπατροι, ὅπατροι, eodem patre nati. Apocope & paragoge non mutant, ut τυπτέμεν pro τυπτέμεναι verberare, καλοῖσι pro καλοῖς honeſtis: niſi neceſſarió ob additam ſyllabam migret, ut Αἴαντες Aiaces, Αἰάντεσσι Aiacibus. Monoſyllaba á vocali incipientia accentu carent, ut ὁ ἡ, εἰς & ἐς in, ἐν in, ἐξ & ἐκ ex, εἰ ſi, ὡς ut, οὐκ & οὐ non, in fine periodi tamen οὔ. Excipe ἢ aut, ὦ o, ὢ hei. Item ὃς qui, ἣ quæ, ὃ quod: & hinc nata adverbia, ᾗ qua, οὗ & οἷ ubi: quibus adde ὣς ſic, & ſimilia. Mutationes accentuum præcipué percipientur inflexione nominum & verborum.

Apoſtrophus non eſt in una voce, ſed in conjunctione complurium: ideoq; dicetur in ſyntaxi.

Cap. 5. De notatione.

Derivata ſæpe quantitatem mutant, præſertim cúm alteram vocalem tollunt, ut á πείθω ſuadeo, prima brevi πιθανὸς ſuaſibilis: item á φεύγω fugio, φυγὴ fuga: μανία furor primam corripit, μανικὸς furioſus producit. Commutat veró etiam compoſitio accentum, ut σοφὸς ſapiens, φιλόσοφος philoſophus: αὐτὸς ipſe, φίλαυτος amãs ſui: quod in monoſyllabis perpetuũ eſt, ut παῖς puer, εὔπαις bonus puer (vel felix liberis): χθὼν terra, αὐτόχθων indigena: ποὺς pes, πολύπους multipes. Properiſpomena accentũ retrahunt in præcedentem, ut δοῦλος ſervus εὔδουλος benignus ſervis: μοῦσα muſa, ἔμμουσος in quo muſica concinnitas ineſt.

Compoſitionis fœcunditas multò ma-

jor eſt Græcis quàm Latinis. Plautus dixit Nugipolyloquides, Argentiextenebronides, & alia ſimiliter: ſed elegantiæ Græcæ imparia. Græcis ſiquidem quandoq; é quatuor vocibus una fit, ἵσταμαι *ſto,* ἀνίσταμαι *ſurgo,* ἐπανίσταμαι *inſurgo,* συνεπανίσταμαι *uná inſurgo ſeu conjuro. aliquãdo é quinq;,* καθαπερανεὶ *perinde ac ſi, é* κατὰ, ἃ, πὲρ, ἂν, εἰ. *una eſt apud Ariſtophanem in fine* Ἐκκλησιαζουσῶν *Concionãtium undeviginti partibus conſtituta. Hîc præcipué tres particulæ uſum habent,* α, εὐ, δυς. α *privat,* ἄλογος *irrationalis,* ἄμουσος *non initiatus Muſis,* ἄτεχνος *iners: quibus contraria,* λογικὸς *rationalis,* μουσικὸς *muſicus,* τεχνικὸς *peritus: ejuſmodi enim nomina in* ικὸς, *præpoſito* α, *abjiciũt* ικ. εὖ *facilitatem & commoditatem oſtendit,* εὔθυμος *qui bono animo eſt,* εὔβωλος *uberes habens glebas,* εὔλυτος *facilis ſolutu:* εὐθυμία *lætitia,* εὔνοια *benevolentia,* εὐ-

μάθεια

μάθεια docilitas, εὐφροσύνη lætitia, εὐγνωμοσύνη probitas. δυς contrariam difficultatem & incommoditatem indicat, δύσκολος difficilis, δύστροπος moroſus, δύσελπις ægré ſperans: δυσφορία difficultas tolerandi, δυσκρασία intemperies, δύσπνοια difficultas ſpirandi. Poetæ alias etiam particulas præfigunt, ex quibus augent ἔρι valde, ἄρι valde, ζὰ præ, ut ἐρίτιμος valde pretioſus, ἀρίδηλος valde manifeſtus, ζάπλουτος prædives. νὲ & νὴ negant, νέποδες carentes pedibus, νήποινος impunis. φὶ φὶν χὶ ponuntur in fine, ἑτέρηφι altera, pro ἑτέρα: ἀπὸ νευρῆφι á nervo, pro ἀπὸ νευρᾶς: ἧχι pro ᾗ cui, vel quá adverb.

Cap. 6. De Contractione.

Contractio compoſitionis ſpecies quædam eſt omnium vocũ communis, vocalium nempe ſyllabis diviſarum in ſyllabam longam com-

prehenſio. Lingua communis & Attica ſæpe contrahit, Ionica autē nunquam. Communes contractiones præponentur, propriæ dicentur propriis locis. Longa veró ſyllaba (in quam fit communis contractio) eſt α, vel longa natura.

α ex αε, χρέαε χρέα carnes, βόαε βόα clama. Longa natura eſt ſequens vocalis aut diphthongus.

η ex εη, Ἀπελλέης Ἀπελλῆς Apelles, ποιέητε ποιῆτε faciatis.

ῃ ex εῃ, Ἀπελλέῃ Ἀπελλῇ Apelli, ποιέῃς ποιῇς facias.

ω ex εω, ἀληθέων ἀληθῶν verorum, ποιέω ποιῶ facio.

ex οω, νόων νῶν mentium, χρυσόω χρυσῶ inauro.

ex αω, χρεάων χρεῶν carnium, βοάω βοῶ clamo. item

ex αο, χρέαος χρέως carnis, βοάον βοῶν clamans. ex

ex αϋ, σάϋς σῶς ſalvos: τιμάϋσι τιμῶσι honorant. Sic

ῳ ex αοι, κρεάοιν κρεῷν carnium, βοάοις βοῷς clamares.

οι ex εοι, χρύσεοι χρυσοῖ aurei, ποιέοις ποιοῖς faceres.

ex οοι, νόοι νοῖ mentes, χρυσόοις χρυσοῖς inaurares.

ου ex εου, χρυσέους χρυσοῦς aureos, ποιέουσι ποιοῦσι faciunt.

ex οο, νόος νοῦς mens, χρυσόομεν χρυσοῦμεν inauramus.

ex οε, νόε νοῦ mẽs, χρύσοε χρύσου inaura.

ex εο, ἀληθέος ἀληθοῦς veri, ποιέομεν ποιοῦμεν facimus.

ex οει, ἀμαθόεις ἀμαθοῦς arenoſus, χρυσόειν χρυσοῦν inaurare.

ex οϋ: ἁπλόους ἁπλοῦς ſimplices, χρυσόουσι χρυσοῦσι inaurant.

ει unica eſt ex εέ, ἀληθέες ἀληθεῖς veri, ποίεε ποίει fac. Itaque contractiones

communes ſunt octo: tres vocales, α, η, ω, quinq; diphthongi ει, ῃ, οι, ῳ, ου.

Cap. 7. De numero & caſu.

Numerus multitudinis, eſt dualis aut pluralis. Dualis, quo duæ res explicantur, præcipué quæ geminæ ſunt, ut Αἴαντε Aiaces duo, ὀφθαλμὼ ambo oculi, τύπτετον ambo verberāt. Pluralis, quo res duabus plures explicantur, ut Αἴαντες Aiaces, ὀφθαλμοὶ oculi, τύπτομεν verberamus, τύπτουσι verberant.

Plurali etiam uti licet pro duali. Poetæ veró abutuntur duali pro plurali, κρώξαντε, βοῶντε, pro κρώξαντες crocitantes, βοῶντες clamantes.

Vox numeri varias flexiones habet, cúm propter dialectos ſpeciales, Atticam, Ionicam, Doricam, Æolicam, Poëticam: tum propter contractiones. Ca-

Caſus ablativus Græcis nullus eſt. E caſibus reliquis ſimiles ſunt nominativus & vocativus: item genitivus & dativus duales. Dativus ſingularis deſinit in ι: genitivus dualis in ιν, pluralis in ων.

Cap. 8. De Genere.

Genus feré adſignificatur articulo maſculino ὁ, fœminino ἡ, neutro τό. Neutrum habet in omni numero ſimiles nominativum, accuſativum & vocativum: & in plurali ſemper in α.

In ον deſinens, quicquid ſignificet, eſt neutrum, ut τέκνον filius aut filia, τὸ θυγάτριον filiola. In cæteris ſi mas & fœmina ſignificetur, ſexuſq; appareat, genus eſt commune, ut ὁ καὶ ἡ ὄνος aſinus aſina, ὁ καὶ ἡ ἔλαφος cervus cerva: ſi ſexus non pateat, genus eſt ſimplex, ut ὁ ἀετὸς aquila, ἡ χελιδὼν hi-

rundo : aliquando etiam commune, ut ὁ καὶ ἡ γέρανος grus, ὁ καὶ ἡ χὴν anſer.

Communiter maſculina, Atticé fœminina ſunt, ut

ἄσβολος fuligo,

ὕαλος vitrum,

στρύχνος ſolanum herba,

θόλος tholus, teſtudo ædificii.

Communiter fœminina, Atticé maſculina ſunt,

λιμὸς fames,

χοῦς terra aggeſta,

θὶς acervus, litus.

Communiter maſculina, Ionicé fœminina ſunt,

ἐλλὸς cervus,

ἡμίονος mulus,

κίων columna,

κύων canis,

βοῦς bos,

βῶλος gleba. Itaque genus pro dialecto varia-

variatur. Ariſtoteles τὸ λέοντα promiſcué dicit, pro leone & leæna: idem οἱ ὄρνιθες τίκτουσι, aves gignunt.

Arborum nomina quædam maſculina ſunt,

ὁ ἐρινεὸς *caprificus,*

ὁ λωτὸς *lotus arbor,*

ὁ δρύπαπυρος *ceraſus quædam,*

ὁ κότινος *oleaſter,*

ὁ πτελεὸς *ulmus,*

ὁ φελλὸς *ſuber.*

Adiectiva derivata Atticé communia ſunt, compoſita veró etiam in communi lingua:

ὁ καὶ ἡ κόσμιος *moderatus moderata.*

ὁ καὶ ἡ πάμφιλος *omnium amans.*

ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος *amans ſapientiæ.*

ὁ καὶ ἡ σώφρων *temperans.*

Cap. 9. De flexione ſubſtantivorum per genera.

Eſt in ſubſtantivis permultis fle-

xio per duo genera, ut
αὐλητὴς tibicen, αὐλητρὶς tibicina.
ἄναξ rex, ἄνασσα regina.
ἐργάτης operarius, ἐργάτις operaria.
ἰχθυοπώλης qui vendit piſces, ἰχθυοπώλαινα quæ vendit piſces.
Σκύθης Scytha, Σκυθὶς quæ eſt ex Scythia.
σωτὴρ ſervator, σώτειρα ſervatrix.
σκορπίος ſcorpius, σκόρπαινα & σκορπὶς ſcorpio fœmina.
Λάκων Lacedæmonius, Λάκαινα Lacedæmonia mulier.
λέων leo, λέαινα leæna.
ληστὴς prædo, ληστρὶς prædatrix.
Λίβυς Libys, Λίβυσσα Libyſſa, quæ eſt ex Libya.
λύκος lupus, λύκαινα lupa.
μάγειρος coquus, μαγείραινα coqua.
τέκτων faber, τέκταινα quæ fabricatur.
θεὸς deus, θεὰ dea: poëticè ὁ θέων, ἡ θέαινα.

θερα-

θεράπων vel θέραψ miniſter, θεράπαινα & θεραπαινὶς miniſtra.

Θρᾷξ Thrax, Θρᾷσσα Threſſa.

δεσπότης dominus, δεσπότις & δέσποινα domina.

δικαστὴς judex, δικάστρια quæ judicat.

δότης vel δοτὴρ, δωτὴρ vel δώτωρ dator, δώτειρα datrix.

Κάρ, Καρίνη, & Κάειρα Homero, qui vel quæ ex Caria eſt.

Κίλιξ Κίλισσα, Cilix Ciliſſa, qui vel quæ ex Cilicia eſt.

κυβερνήτης gubernator, κυβερνήτειρα gubernatrix.

Κρὴς Κρῆσσα, Cres Creſſa, qui vel quæ ex Creta eſt, Cretenſis.

γείτων vicinus, γείταινα vicina.

γνάθων paraſitus, γνάθαινα paraſita.

βασιλεὺς rex, βασίλεια, βασίλιννα, βασίλισσα, βασιλὶς regina.

παρακοίτης maritus, παράκοιτις uxor.

πένης πένησσα pauper. πολίτης πολῖτις civis.

ποιητὴς poëta, ποιήτρια quæ poëmata facit.

προστάτης pręfectus, προστάτις pręfecta.

προφήτης propheta, προφῆτις quæ prophetat.

φὰψ palumbus, φάσσα palumba.

Φοίνιξ Phœnix, Φοίνισσα Phœniſſa.

ψάλτης fidicen, ψάλτρια fidicina.

Libet hæc exempla cum ſuis flexionibus pro ratione declinationum in certas terminationes diſtinguere, præmiſſis primúm maſculinis, deinde fœmininis. Pariſyllabæ igitur ſunt

ης αινα: ut ἰχθυοπώλης ἰχθυοπώλαινα: quod motionis genus rarum eſt. Æqué rarum eſt ότης οινα, ut δεσπότης δέσποινα.

ης ις uſitatius eſt: ut ἀρτοπώλης panum venditor, ἀρτόπωλις panum venditrix, ſic verbalia in της, ut ἐργάτης ἐργάτις, προστάτης προστάτις, προφήτης προφῆτις, δεσπότης δεσπότις. (προξενοίτης veró προξένοιτις proparoxytonon) Sic etiam gentilia, Σπαρτιάτης Spartiata, Σπαρτιᾶτις Spartana: πολίτης πολῖτις. A Σκύθης autem oxytonως Σκυθὶς, ut Περσὶς a Πέρσης:

τὴς τρὶς verbalia: ut αὐλητὴς αὐλητρὶς, λῃστὴς λῃστρίς.

της τρια itidem verbalia: ut δικαστὴς δικάστρια, ποιητὴς ποιή-

ποιήτρια, ψάλτης ψάλτρια, κυβερνήτης κυβερνήτρια.

ος α: ut θεὸς θεά.

ος αινα: ut σκορπίος σκόρπαινα, λύκος λύκαινα, μάγειρος μαγείραινα, θεὸς θέαινα.

ος ις: ut σκορπίος σκορπίς. ſic κυνηγὸς venator, κυνηγὶς venatrix.

Hactenus pariſyllabæ: ſequuntur impariſyllabæ:

αξ & αψ ασσα: ut ἄναξ ἄνασσα, Θρᾷξ Θρᾷσσα, φὰψ φάσσα. Attici hæc fœminina per ττα efferunt.

ευς εια, ιννα, ισσα, ις: ut βασιλεὺς rex, non modo βασίλεια, (ut ἱερεὺς ἱέρεια ſacerdos) ſed etiam βασίλιννα, βασίλισσα, βασιλὶς regina.

ης ησσα: ut πένης πένησσα. ſic gentile Κρὴς Κρῆσσα.

ηρ ειρα: ut verbalia σωτὴρ σώτειρα: δοτὴρ & δωτὴρ δότειρα & δώτειρα.

ιξ ισσα: ut Κίλιξ Κίλισσα, Φοίνιξ Φοίνισσα. ſic Ionicum Θρῆιξ Θρήϊσσα pro communi Θρᾷξ Θρᾷσσα.

ωρ ειρα: ut δώτωρ δώτειρα. ſic ὀλέτωρ interemptor, ὀλέτειρα interemptrix.

ων αινα: ut λέων λέαινα, τέκτων τέκταινα, θεράπων θεράπαινα, χίτων χίταινα, γνάθων γνάθαινα. ſic gentile Λάκων Λάκαινα. affertur etiam appellat. θέων θέαινα.

υς υσσα: ut Λίβυς Λίβυσσα.

Si fœmininas quoque terminationes quæ hìc recenſentur, in certas ſpecies digerere velimus, pariſyllaba pura eſt α ab ος puro, εια ab ευς, τρια a της. Impuræ ſpecies tres ſunt. Prima, præcedente σ, (Atticé ττ) ut ασσα ab αξ & αψ, ησσα ab ης, ισσα ab ιξ & ευς, υσσα ab υς. Secunda, præeunte ρ, ut ειρα ab ηρ, & ώτειρα ab ωρ. Tertia, præcedente ν: ut αινα ab ης, ος, &

ων: οινα ab όνης: ινα ab άς. In η veró unum recénſet, Καρίνη a Κάρ. Impariſyllabæ autem terminationes duæ ſunt, ις ab ης, ος, & άς: & τεὶς a της. Reperiuntur & aliæ, de quibus ſuo loco dicetur. nunc enim ſatis habuimus exempla propoſita ex alphabetico ordine in certas terminationum ſpecies juxta declinationum nórmam redigere.

Cap. 10. De comparativis.

Comparativus & ſuperlativus gradus varié formantur. primo á nominativo neutro, addendo τερος & τατος, & quidem ex triplici fine.

1 υς υ: εὐρὺς latus, εὐρύτερος, εὐρύτατος.

At πολὺς *multus*, πλείων (*poeticé* πλέων, τὸ πλέον, *Atticé* πλεῖν, *Ionicé* πλεῦν πλεῦνος) πλεῖστος.

Dupliciter comparata. Sequentia tria habent etiam ίων, ιστος, ut ἡδὺς ſuavis, ἡδύτερος, ἡδίων, ἡδύτατος, ἥδιστος. ſic ὠκὺς velox, βραχὺς brevis.

Tripliciter comparata. Sequentia ſeptem triplicant comparativum, ut

ἐλα-

ἐλαχὺς parvus, ἐλαχύτερος, ἐλαχίων, ἐλάσσων, (Atticé ἐλάττων) ἐλαχύτατος, ἐλάχιστος.
ταχὺς celer, ταχύτερος, ταχίων, θάσσων, (Atticé θάττων) ταχύτατος, τάχιστος.
κρατὺς fortis, κρατύτερος, κρατίων, κράσσων, (Ionicé κρέσσων, unde κρείσσων, & Atticé κρείττων: Doricé κάῤῥων) κρατύτατος, κράτιστος.
γλυκὺς dulcis, γλυκύτερος, γλυκίων, γλύσσων, γλυκύτατος, γλύκιστος. ſic
βαθὺς profundus, βαθύτερος, βαθίων, βάσσων, βαθύτατος, βάθιστος.
βραδὺς tardus, βραδύτερος, βραδίων, βράσσων, βραδύτατος, βράδιστος.
παχὺς craſſus, παχύτερος, παχίων, πάσσων, παχύτατος, πάχιστος.

2 ας αν: ὁ μέλας niger, ἡ μέλαινα nigra, τὸ μέλαν nigrum, μελάντερος, μελάντατος, nigrior, nigerrimus. ὁ τάλας miſer, ἡ τάλαινα miſera, τὸ τάλαν miſerum, τα-

λάντερος miſerior, ταλάντατος miſerrimus. Quæ duo ſola ſunt hujus finis.

At μέγας *magnus*, μείζων *major*, (*poeticé* μάσσων) μέγιστος *maximus*.

3 ης ες: ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς pius pia, τὸ εὐσεβὲς pium, εὐσεβέστερος magis pius, εὐσεβέστατος maximé pius, Curtio piiſſimus. ſic ἀληθὴς verus vera, τὸ ἀληθὲς verum, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος.

Secunda formatio ex εις εσσα εν mutat ν in σ, ut χαρίεις gratioſus, χαρίεσσα gratioſa, τὸ χάριεν gratioſum, χαριέστερος gratioſior, χαριέστατος gratioſiſſimus.

Tertia formatio ex ος ον, mutat ο in ω, ut σοφὸς ſapiens, σοφὸν, σοφώτερος ſapientior, σοφώτατος ſapientiſſimus.

Excipe primó: ſi longa præcedat, tum manet ο, *ut* πρᾶος *mitis*, πραότερος, πραότατος: ἔνδοξος *glorioſus*, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος. *Attamen á* κακόξενος *malé hoſpi-*

hoſpites excipiens, apud Hom. Odyſſ. υ, *eſt* κακοξεινώτερος.

Secundò manet ο *in* στενὸς *anguſtus*, στενότερος, στενόтατος, *&* κενὸς *vacuus*, κενότερος, κενότατος: *quippe quæ dicantur ex* στεινὸς *&* κεινὸς *facta*.

Sed in hoc fine anomalia multiplex eſt.

αἰσχρὸς *turpis*, αἰσχίων, αἴσχιστος.

ἀγαθὸς *bonus*, ἀμείνων, ἀρείων, λωΐων, (*neutrum* λώϊον *&* *craſi* λῷον) βελτίων, ἄριστος, λῷστος, βέλτιστος, *&* *aliquando* ἀγαθώτατος: *quod tamen Lucianus improbat, ſed Apollonius &* Joſephus *uſurpant.*

ἁπλόος ἁπλοῦς *ſimplex*, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος. *ſic* ἄθροος *frequens*, ἄνους *amens.*

ἐχθρὸς *inimicus*, ἐχθίων, ἔχθιστος.

ῥᾴδιος *facilis*, ῥᾴων, ῥᾳάτων, ῥᾷστος.

μακρὸς *longus*, μακρίων *&* μακίων, μήκιστος, *pro* μακρότερος μακρότατος.

μικρὸς *parvus*, μικρότερος, μείων, ἥττων, ἐ-

λάττων, μεῖζος, ἥκιστος, ἐλάχιστος. unde etiam ἐλαχιστότερος tanquam minimior, id eſt, longé minor: ſicut ab ἔσχατος extremus fit ἐσχατώτατος Hippocrati, ut Latiné proximior.

καλὸς pulcher, καλλίων, κάλλιστος.

κακὸς malus, poeticé κακώτερος, κακίων, χείρων & poeticé χερείων, (dativo χερείονι χέρηι, accuſativo χέρηα, nominativo plurali χέρηες) ſuperlativo κάκιστος, χείριστος. unde χειρότερος tanquam peßimior.

κυδρὸς clarus, κύδιστος clariſsimus, κυδίστατος longé clariſsimus.

φίλος amicus, φίλτερος, φίλτατος, & poeticé φίλιστος.

Atticiſmus hîc eſt duplex. Primus eſt τερος, τατος ut

ἄμορφος deformis, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος.

ἄφθονος abundãs, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος.

ὀλί-

ὀλίγος paucus, ὀλιγίστερος, ὀλιγίσατος & ὀ-
λίγιστος.

λάλος loquax, λαλίστερος, λαλίστατος.

λάγνος libidinoſus, λαγνίστερος, λαγνίστατος. at ὑβειστικὸς cõtumelioſus, ὑβειστότερος, ὑβειστότατος: & μακάριος beatus, μακαριστότερος, μακαριστότατος.

Secundus Atticiſmus eſt αίτερος αίτατος, ut ἴδιος proprius, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος.

γεραιὸς ſenex, γεραίτερος, γεραίτατος. ſic παλαιὸς antiquus, παλαίτερος, παλαίτατος. ſic σχολαῖος tardus. Fit etiam ex ος non puro, ut μέσος medius, μεσαίτερος, μεσαίτατος. Atq; hæc omnis anomalia eſt ex ος.

3 ων, ad neutrum ον aſſumit ες, ut σώφρων modeſtus, τὸ σῶφρον, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. attamen ὁ καὶ ἡ πέπων maturus, πεπαίτερος.

Oriuntur & é ſubſtantiuis compara-

tiva: ἅρπαξ rapax, ἁρπαγίςατος rapaciſſimus.

ὀψοφάγος obſonator, ὀψοφαγίςατος obſoniis deditiſſimus.

Θεὸς Deus, Θεώτερος divinior, Θεώτατος.

Τὸ κέρδος lucrum, κερδίων utilior, κέρδιςος utiliſſimus.

A genitivo κυνὸς canis, κυνότερον & κύντερον ſævius vel impudentius.

ὁ βασιλεὺς rex, βασιλεύτερος, βασιλεύτατος, magis rex, maximé rex.

ὁ πλήκτης ου, percuſſor, πληκτίςατος maximus percuſſor.

ὁ πότης ου, potor, ποτίςατος. Quidam Latiné dicere tentarunt Nero, Neronior.

Oriuntur é verbis, ut á λείπω relinquo, λείπτερος poſterior, ſecundus, velut qui ordine relinquitur, λείπατος poſtremus.

á βάλλω mitto, βέλτερος & βελτίων melior,

lior, βέλτιστος optimus.

á φέρω fero, φέρτερος, pro φερώτερος, præſtantior, φέρτατος, φέρτιστος, φέριστος, præſtantiſſimus.

E participiis, ut ἐρρωμένος valens, ἐρρωμενέστερος valentior, ἐρρωμενέστατος valētiſſimus: quod Latinis uſitatius eſt, ut amans, amantior, amantiſſimus.

Ex adverbiis, ἄνω ſuprá, ἀνώτερος ſuperior, ἀνώτατος.

ἄφαρ ſtatim, ἀφάρτερος celerior.

ἔξω extrá, ἐξώτερος exterior, ἐξώτατος.

ἐγγὺς prope, ἐγγύτερος, ἐγγίων, ἔασσων & ἄσσων, propior, ἐγγύτατος, ἔγγιστος.

ὄπισθεν poſt, ὀπίστερος poſterior, ὀπίστατος.

ὕψι alté, ὕψιστος altiſſimus.

κάτω infrá, κατώτερος inferior, κατώτατος.

πόρρω longé, πορρώτερος longinquior, πορρώτατος.

E præpoſitionibus, ὑπὲρ ſupra, ὑπέρ-

τερος ſuperior, ὑπέρτατος.
πρὸ pro ſeu præ, πρότερος prior, πρότατος & πρῶτος: unde & Ariſtoteli πρώτιστος tanquam primiſſimus, ut Homero τρίτατος tanquam tertiiſſimus, ut Latinis ipſiſſimus.

Cap. 11. De diminutivis.

Vt comparatione ſignificatio nominis augetur, ſic diminutione decreſcit: cujus forma apud Græcos in ς feré vel ν deſinit: ς præcedente α, ι, ο, υ.

1. ας: Ζηνόδωρος Zenodorus, Ζηνᾶς Zenodorulus. ſic Μηνόδωρος Menodorus, Μηνᾶς Menedorulus.
κόσμος mundus, Κοσμᾶς nomen proprium, quaſi Mundulus.
Θεόχαρις Theocharis, Θεοχαρίλας Theocharilus.
αξ, ut á λίθος lapis, λίθαξ lapillus.

Ρόδος

Ῥόδιος Rhodius, Ῥοδιαξ Rhodiolus.

2. ις: Ἀμφιάραος Amphiaraus, Ἄμφις Amphis nomen Comici poëtæ.

ἀστράγαλος talus, ἄστρις taxillus.

Ἰφιάνασσα Iphianaſſa, Ἶφις Iphis. huc referunt etiam Δάφνις Laureolus.

φίλτατος amiciſſimus, φίντις Doricé amiculus.

Κοτυτὼ Cotyto, dea turpitudinis, κοτυτταρὶς parva Cotyto.

ἄτρακτος fuſus, ἀτρακτυλὶς fuſariola.

ἀντεραστὴς rivalis, ἀντεραστυλὶς: ſic ἀμάρα foſſa, æquæductus, Ἀμαρυλλὶς nomen proprium.

ἔριθος lanam tractans, ἐριθακίς.

θεράπαινα ancilla, θεραπαινὶς ancillula.

κρήνη fons, κρηνὶς fonticulus.

3. ος, χοῖρος porcus, Χοιρίλος propriũ, quaſi porculus.

ζωὸς vivus, Ζωΐλος proprium.

ναύτης nauta, ναυτίλος nautulus.

ἡδὺς jucundus, Ἡδύλος proprium.
αἰσχρὸς turpis, Αἰσχύλος proprium.
ἔρως amor, ἐρωτύλος amorculus.
Ἡρακλῆς Hercules, Ἥρυλλος Heryllus.
Βαθυκλῆς Bathycles, Βάθυλλος Bathyllus.
πρᾶξις actio, Πράξιλλα proprium, quaſi actiuncula.
ἄνθρωπος homo, ἀνθρωπίσκος homunculus.
παῖς puer, παιδίσκος puellus, παιδίσκη puella.
χάρις gratia, Χαρῖνος proprium, tanquam gratioſulus.
φίλος amicus, Φιλῖνος proprium.
φίλη amica, Φίλιννα proprium.
κόρη puella, Κόριννα, & metri cauſa Κόρινα, proprium, quaſi puellula.
Huc referantur:
πόλις oppidum, πολίχνη oppidulum.
ἀνὴρ vir, ἀνδράχνη portulaca.

πίθος

πίθος dolium, πιθάκνη doliolum.

4 ις: Διονύσιος Dionyſius, Διονῖς Dionyſiolus. ſic

Καμῖς Camillus, Κλαυσῖς Clauſillus: in quibus ις producitur.

ἀετὸς aquila, ἀετιδεὺς aquilula.

ἔρως amor, ἐρωτιδεὺς amorculus.

λαγὼς ſiue λαγὸς lepus, λαγιδεὺς lepuſculus.

κύων canis, κυνιδεὺς catellus vel canicula.

In ν non pauciores formæ cadunt præcedente ο vel ω.

1. ον: κόρη puella, κόριον puellula.

γλυκερὰ dulcis, Γλυκέριον Glycerium.

κλεὶς clavis, κλειδίον clavicula.

φίλτατος amiciſſimus, φιλτάτιον amiculus vel amicula cariſſ.

οἶκος domus, οἰκίδιον domuncula.

ἀδελφὴ ſoror, ἀδελφάσιον ſororcula.

εἶδος forma, εἰδύλλιον formula.

ςῆθος pectus, ςηθύνιον pectuſculum.
ζῶον animal, ζωΰφιον animalculum.
ξύλον lignum, ξυλύφιον lignulum.
2. ων. Ἥφαιςος Vulçanus, Ἡφαιςίων nomen proprium.
μωρὸς fatuus, μωρίων morio. Quidam etiam dicunt
Ὑψιπύλη Hypſipyla, Ὑψιπῶν Hypſipylula: itemq́;
κερδαλέα vulpes, κερδῶν vulpecula. Alii veró per ω,
Ὑψιπῶ Hypſipylula, κερδὼ vulpecula.
Dupliciter diminuta. Quædam bis diminuuntur, ut
μεῖραξ adoleſcens, μειράκιον & μειρακύλλιον adoleſcentulus.
ὄψον pulpamentum, ὀψάριον pulpamentulum, ὀψαρίδιον pulpamentillum.
ῥῆμα verbum, ῥημάτιον verbulum, ῥηματίσκιον verbululum.

ἱμά-

ἱμάτιον veſtis, ἱματίδιον veſticula, ἱματιδάριον veſticulula.

ἡ παῖς puera, (ut veteres) παιδίσκη puella, παιδισκάριον puellula. Sæpe ab eodem plura: ut

λόγος ſermo, λογάριον & λογίδιον ſermunculus.

κόρη puella, κοράσιον & κορίσκιον puellula.

παῖς, παιδίον, παιδάριον, παιδίσκος, ut Latinè puer, puerulus, puellus, puſio: bonus, bellus, bellulus, bellatulus apud Plautum.

Cap. 12. De pariſyllaba 1 maſculina.

Declinatio pariſyllaba eſt, cujus ſingularis genitivus non creſcit, dativuſq; in diphthongum deſinit; accuſativus in ν, cum vocali nominativi. Accuſativus pariſyllabus ſequitur

quantitatem nominativi, ut Αἰνείας, Αἰνείαν, τράπεζα menſa, τράπεζαν menſam: παρθένος virgo, παρθένον virginem.

Dativo plurali additur ι Atticé, Æolicé. Caſus impariſyllabus é pariſyllabo producit penultimam, ἄϊδου, ἀΐδαο, inferni: μουσῶν, μουσάων, Muſarum. At Πηληϊάδεω & ſimilia Ionica corripiunt.

Oxytona genitivos & dativos cujuſque numeri circumflectunt: ut λῃστής, οῦ, ῆ, prædo: ἀρά, ᾶς, ᾷ, imprecatio: σποδός, οῦ, ῷ, cinis.

Declinatio pariſyllaba duplex eſt. prima, cujus dualis deſinit in α, αιν: pluralis in αι, ῶν, αις, ας.

Genitivum pluralem circumflectunt etiam barytona: ut ἀτρείδης Atrei filius, ἀτρειδῶν: ἅμαξα plauſtrum, ἁμαξῶν. ſic etiam adjectiva fœminina e maſculinis impariſyllabis: ut θρασεῖα audax, θρασειῶν, e maſculino θρασὺς audax. quæ veró a maſculinis pariſyllabis orta ſunt, ut eandem cum illis ſcripturam, ſic eundem etiam habent accentum: ut, τῶν δικαίων & a maſcul. δίκαιος, & a fœm. δικαία. Anomaliæ raræ ſunt.

Atque hic in toto ſingulari & dativo plurali α in ultima ſyllaba Ionicé mutatur

tatur in η: Doricé contrá η mutatur in α.

Sed prima declinatio maſculina eſt aut fœminina: maſculina, cujus nominativus deſinit in ας vel ης, genitivus in ου, dativus in ᾳ vel ῃ, vocativus in α longum vel in η.

Gaza, Chalcondylas, Chryſoloras hîc tantúm maſculinum genus agnoſcunt: neque ληϛὴς prædo (quod affertur) commune eſt, ſed maſculinum tantúm. Quare Laſcaris author communis in hac declinatione generis improbatur.

Sic igitur pariſyllaba maſculina declinantur:

Αἰνείας, Æneas, αἰνείου, αἰνείᾳ, αἰνείαν, αἰνεία: αἰνεία, αἰνείαιν:
αἰνεῖαι, αἰνειῶν, αἰνείαις, αἰνείας, αἰνεῖαι.

Χρύσης Chryſes, χρύσου, χρύσῃ, χρύσην, χρύση: χρύσα, χρύσαιν:
χρῦσαι, χρυσῶν, χρύσαις, χρύσας, χρῦσαι.

Contractio rara eſt in hac declinati-

one: ſunt tamen (ut in omnibus aliis declinationibus) quæ contrahuntur omnibus caſibus, quæque ideo ὁλοπαθῆ *dicuntur, quaſi toti paſſiva.*

Ἀπελλέης ἀπελλῆς Apelles, ἀπελλέου ἀπελλοῦ, *&c. Sic*

Ἑρμέας ἑρμῆς *Mercurius,* ἑρμέου ἑρμοῦ.

Anomalia genitivi. *Genitivo autem ſingulari & plurali tantúm varietas idiomatum admittitur.*

Genit. poët. Αἰνείω: *Ion.* αἰνείεω: *(Iones enim ſæpe reſolvunt* ω *in* εω*) Dor.* αἰνεία: *Æol.* αἰνείαο: *item* Αἰακίδου *Æacidis.*

Accuſ. Ion. etiam Αἰνείεα.

Genit. plur. Ion. Αἰνειέων: *Doricé* αἰνειᾶν: *Æol.* αἰνειάων.

E Dorica etiam dialecto caſus communiter recepti ſunt in nominibus propriis, Ἀννίβας, αἰννίβα: Λουκᾶς, λουκᾶ: Θωμᾶς, θωμᾶ: Πυθαγόρας, πυθαγόρα: *item in* appellativis, *ut* πάππας, πάππα, *pater:*

πᾶς,

πᾶς, πᾶ, paterculus. Aliquando etiam in ας purum, ut Παυσανίας, *πανσανία, Pauſanias:* παῤῥαλοίας, *παῤῥαλοία, parricida:* λᾶας, λᾶα, *lapis. Doricé etiam declinatur* Χρύσας, χρύσα, *pro communi* Χρύσης, ου, *Chryſes. Dorici etiam putantur illi caſus,* Τρῆς, Τρῆ: Δρῆς, Δρῆ: Ποδῆς, Ποδῆ: Μανασσῆς, Μανασσῆ: Μωϋσῆς, Μωϋσῆ. *& diminutiva illa,* Διονῦς, διονῦ, *Dionyſius:* Καμιῦς, καμιῦ *Camillus. item* Ἰησοῦς *Ieſus,* ἰησοῦ, ἰησοῦν, ἰησοῦ. *Hæc omnia dativum habent ſine ι.*

Anomalia vocativi. *Quatuor generum nominativi ης mutatur vocativo in α breve.*

1. Primó in nominibus in της, *ut* λῃστὴς, λῃστὰ, *prædo. ſic* ἱππηλάτης *equitator,* προφήτης *propheta,* τοξότης *ſagittarius. At poeticé quatuor retinent η,* Αἰήτης *Æetes,* ἀγαρέτης *virtute gravis,* Καλλιπέτης *Callipetes,* Φιλοθηροίτης *Philother-*

ſites: ὦ αἰήτη, &c.

2. Secundò in gentilibus, σκύθης *ſcytha,* σκύθα: πέρσης *perſa,* πέρσα: *quando tamen proprium,* Πέρση.

3. Tertiò poetica in πης, *ut* ὁ κυνώπης, κυνῶπα, *aſpectu canino præditus.*

4. Quartò in compoſitis à verbis μετρῶ *metior,* τρίβω *tero,* πωλῶ *vendo: ut* γεωμέτρης, γεωμέτρα, *geometra:* παιδοτρίβης, παιδοτρίβα, *pædotriba:* βιβλιοπώλης, βιβλιοπῶλα, *bibliopola. item* ὁ λάγνης *laſcivus,* ὁ Πυραίχμης *Pyrechmes,* ὦ λάγνα, πυραίχμα. *Hos vocativos poetæ uſurpant pro nominativis præpoſito articulo* ὁ, *ut* ὁ σκύθα, ὁ γεωμέτρα: *quos Latini ferè imitantur.*

Cap. 13. De pariſyllaba 1 fœminina.

Pariſyllaba prima fœminina eſt, cujus nominativus & vocativus de-

ſinit

ſinit in α vel η, genitivus in ης, dativus in ῃ, ut

Μοῦσα muſa, μούσης, μούσῃ, μοῦσαν, μοῦσα.
τιμὴ honor, τιμῆς, τιμῇ, τιμὴν, τιμή.
Duali & plurali ut prius.

A longum. *A acutum finale producitur, ut χαρὰ gaudium, præter παιδιὰ luſus: vel in ᾶ, ut Ναυσικᾶ: vel εα, ut Λευκοθέα Leucothea: vel ια, ut σοφία ſapientia: vel εια ex εύω, ut δουλεία ſervitus: vel adjectivi maſculini in ος, ut δικαία juſta: præter δῖα divina, πότνια veneranda, πέπειρα matura: vel in ρα ſola vocali penultima, ut πήρα pera: & cum his αὔρα aura, σαύρα lacerta, λαύρα lata via, Φαίδρα, Phædra, quamvis diphthongus præeat: excipe ἄγκυρα ancora, σκολόπενδρα ſcolopendra, γέφυρα pons: Κέρκυρα Corcyra. ſic Τάναγρα proprium urbis nomen: appellativé autem ταναγρα, (ut πυράγρα, κρεάγρα, & ſimilia) vas æneum condien-*

dis carnibus.

Contractio. *Hîc etiam ſua quædam ſunt* ὁλοπαθῆ *ex* άα *in* ᾶ, *ut* Ἀθηνάα Ἀθηνᾶ, *Minerva,* Ἀθηνάας Ἀθηνᾶς: Ναυσικάα Ναυσικᾶ, Ναυσικάας Ναυσικᾶς. *ſic ex adjectivis illa fœminina,* ἀργυρέα ἀργυρᾶ, ἁπλόη ἁπλῆ, χρυσέη χρυσῆ, χαλκέη χαλκῆ, *argentea, ſimplex, aurea, ænea. Sed hîc Gaza putat* ἁπλόη, χρυσέη, χαλκέη, *Ionica eſſe pro* ἁπλόα, χρυσέα, χαλκέα.

Anomalia genitivi. *Finita in* α *purum, & ρα,* θα, δα, *genitivo deſinunt in* ας, *dativo in* ᾳ, *ut* φιλία *amicitia,* φιλίας, φιλίᾳ. *ſic* ἡμέρα *dies,* Μάρθα *Martha,* Λήδα *Leda.*

Genit. plur. Ionicé ἡμερέων, *Doricé* ἁμερᾶν, *Æolicé* ἁμεράων.

Cap. 14. De pariſyllaba 2.

Secunda pariſyllaba eſt, cujus nominativus deſinit in ος maſculinum,

vel

vel in ον neutrum: genitivus in ȣ, ut in prima maſculina, dativus in ῳ, vocativus in ε: dualis in ω & οιν: pluralis nominativus in οι, dativus in οις, accuſativus in ȣς.

ὁ λόγος ſermo, λόγου, λόγῳ, λόγον, λόγε: λόγω, λόγοιν:

λόγοι, λόγων, λόγοις, λόγους, λόγοι.

(ἡ ὁδὸς, ὁδοῦ, via, &c. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, ἀνθρώπου, homo, &c.)

τὸ ξύλον lignum, ξύλȣ, ξύλῳ, ξύλον, ξύλον: ξύλω, ξύλοιν:

ξύλα, ξύλων, ξύλοις, ξύλα, ξύλα.

Contractio. *Hic ὁλοπαθῆ frequentiora ſunt, ut*

νόος νοῦς mens, νόȣ νȣ͂, νόῳ νῷ, νόον νοῦν, νόε νȣ͂: νόω νώ, (accentu acuto) νόοιν νοῖν:

νόοι νοῖ, νόων νῶν, νόοις νοῖς, νόους νοῦς, νόοι νοῖ.

Sic ὁ χόος χοῦς, terra aggeſta.

ὀστέον ὀστοῦν os oſſis, ὀστέȣ ὀστοῦ, ὀστέῳ ὀστῷ.

Sic adjectiva ἁπλόος ἁπλοῦς ſimplex, ἁ-

πλόος διπλȣ̃ς *duplex*: τὸ ἁπλόον ἁπλȣ̃ν *ſimplex*, τὸ διπλόον διπλοῦν *duplex. ſic* ἀργύρεος *argenteus*, χάλκεος *æreus*, χρύσεος *aureus*, ἀργυρȣ̃ς, χαλκȣ̃ς, χρυσȣ̃ς: *ubi accentus eſt irregularis, pro* ἀργύρεȣς, χάλκεȣς, χρύσους.

Anomalia numeri. *Quædam nomina feſtorum pluralia tantúm ſunt*, θεοφάνια *regalia*, Διάσια *Jovialia*, Διονύσια *Liberalia*, βȣφόνια *boalia*, παναθήναια, *quinquatria*.

Anomalia caſus. *Genit. ſingul. Poet.* λόγοιο: *Dor.* λόγω.

Dat. Dor. & Æol. λόγω *ſine* ι.

Vocativus Atticé ſimilis eſt nominativo. at ὦ θεὸς o Deus, & ὦ οὗτος heus tu, uſitata ſunt etiam in communi lingua.

Genit. dual. poet. λόγοιϊν.

Accuſ. plur. λόγως *ſine* υ. *Sic Theocritus* σοφὼς *pro* σοφούς.

Anomalia de fœmininis. *Subſtantiva fœminina in* ος *ſunt ſequentia.*

ἄγυ-

ἄγχυλος *abſceſſus inter nares & majorem angulum oculorum.*

αὔλειος *veſtibulum, vel janua veſtibuli.*

ἄσφαλτος *bitumen.*

ἄμαθος *(quod & ψάμαθος) arena.*

ἄμμος *ſabulum : quod & ψάμμος.*

ἄμπελος *vitis. ſic compoſ.*

ἀγριάμπελος, *vel* ἀγρίαμπλος, *(per ſyncopen poet.) vitis agreſtis, labruſca.*

ἄμφοδος *bivium, circuitus.*

ἄνοδος *aſcenſus: vel reditus, iteratio.*

ἀτραπὸς, *ſive* ἀτραπιτὸς, *callis, ſemita trita.*

εἴσοδος *introitus.*

εἴρεος *remigatio.*

ἔρημος *ſolitudo.*

ἐπάνοδος *reditus.*

ἤπειρος, *& Doricé* ἄπειρος, *continens.*

ἵππος *equitatus, vel equa : pro equo veró eſt maſculinum.*

ὄαρος *uxor : pro confabulatione maſculinum eſt.*

ὁδὸς *via: cum compoſitis ſubſtantivis.*

σήσαμος *ſeſamum, frumenti ſpecies.*

σορὸς *loculus, conditorium: at* σωρὸς *acervus, maſculinum eſt.*

σύνοδος *coitus, concilium.*

σποδὸς *cinis ſordidus.*

ῥάβδος *virga.*

λαοφόρος *via publica, via regia.*

λεωφόρος *idem Atticè.*

λέκιθος *vitellus, ovi luteum: pro piſi ſpecie commune eſt.*

λήκυθος *lecythus, ampulla olearia.*

μέθοδος *brevis via, compendium.*

μίνθος *ſtercus humanum.*

νάρδος *nardus. ſic compoſ.* ψευδόναρδος.

νειὸς *novale.*

νεὸς *idem.*

νῆσος *inſula.*

νόσος, *& Ionicè*

νοῦσος, *morbus.*

τήβεννος *toga.*

τείο-

τρίοδος *trivium.*

τρίβος *ſemita.*

τροχήλατος *locus ubi agitatur rota.*

δέλτος *liber.*

δοκὸς *trabs, tignum.*

δόκος *conſideratio, expectatio, apparētia.*

κάρδοπος *mactra.*

κιβωτὸς *arca.*

βάλανος *glans. ſic compoſ.* μυροβάλανος *glans unguentaria.*

βίβλος *papyrus, charta, liber: quod &* βύβλος.

περίοδος *circuitio.*

πρόοδος *progreſſus.*

φλόμος *ſive* φλόνος *verbaſcum.*

φόνος *atractylis vel fuſus agreſtis.*

ψάμαθος *(quod &* ἄμαθος*) arena.*

ψάμμος *(quod &* ἄμμος*) ſabulum.*

ψῆφος *calculus.*

Anomalia de communibus genere. *Pauciora autem ſunt communia,*

ἄβυσσος *abyſſus.*

ἄκατος *navis genus.*

ἄνθρωπος *homo.*

οἶμος (*quod & οἴμη*) *via.*

ὕαλος *& Atticé* ὕελος *vitrum.*

σύνοδος *comes.*

σάμνος *urna, calathus.*

στρατὸς *exercitus.*

στρόφος *tormen, dolor inteſtinorum.*

ῥάμνος *rhamnus virgultum ſpinoſum.*

ῥάφανος *raphanus.*

ῥινὸς *pellis, ſcutum.*

λιμὸς *fames, Atticé* ὁ, *Doricé* ἡ.

μήρινθος *funis.*

κάμινος *fornax.*

κάπετος *foſſa.*

κόπρος *fimus.*

κλῆρος *ſors.*

κρύσταλλος *glacies,* ὁ: *gemmæ ſpecies,* ὁ & ἡ.

γέρανος *grus.*

γλάνος *glanus fera.*

χηλὸς arca, loculus.

χιλὸς pabulum.

βάτος rubus, teſte Thoma Mag.

ψίαθος ſtorea, apud Ariſtoph. teſte Suida.

Ex hoc numero στρατὸς, στρόφος, κλῆρος, χιλὸς, γλαιός, in maſculino tantúm genere invenio apud probatos autores: ἄβυσσος, ῥάμνος, ῥάφανος, μήρινθος, κάμινος, κάπηλος, κόπρος, χηλὸς, non niſi fœminino. Si igitur hæc maſculiné, illa fœmininé poſita legantur, dialecto cuipiam tribuenda erũnt, ut ἀὴρ βαθεῖα, αἰθὴρ δῖα, θῆλυς ἐέρση apud Homerum. Vide ſuprá cap. 8.

Anomalia generis in diverſis numeris. *Anomala genere ſequentia ſunt.*

ὁ ἐρετμὸς remus, τὰ ἐρετμά. ſic

σταθμὸς ſtabulum, σταθμά.

στάδιοι & στάδια.

ζυγὸς jugum ζυγά.

λύχνος lucerna, λύχνα.

μοχλὸς vectis, μοχλά.

νῶτος dorſum, νῶτα.

τράχηλος collum, τράχηλα.

ὁ καὶ ἡ δίφρος biga, ſella, δίφρα.

ὁ κύκλος circulus, κύκλοι & κύκλα.

Quædam duplicant, ut

ἡ ἀντίδοτος, & τὸ ἀντίδοτον, *antidotus, um.*

ἡ ἔμπλαστρος, & τὸ ἔμπλαστρον, *emplaſtrũ.*

ἡ ἐνέδρα, & τὸ ἔνεδρον, *inſidiæ.*

ὁ καὶ ἡ ὀρίγανος, & τὸ ὀρίγανον, *origanũ herba. (ſcribitur etiam* ὀρείγ.)

ὁ καὶ ἡ σπάρτος, & τὸ σπάρτον, *(ſpartum, vitile quoddam) & funis ſparteus, qui etiam* σπάρτη.

ὁ θύμος, & τὸ θύμον, *thymus ſeu thymum.*

ὁ γάρος, & τὸ γάρον, *garum.*

ὁ καὶ ἡ χάλκανθος, & τὸ χάλκανθον, *chalcanthum, atramentum ſutorium.*

ὁ βούτυρος, & τὸ βούτυρον, *butyrum.*

Quædam triplicant, ut

ὁ ξεσμὸς, τὸ ξεσμὸν, τὸ ξέσμα ατος, *raſura, ramentum.*

ὁ δεσμὸς, τὸ δεσμὸν, τὸ δέσμα ατος, *vinculum: & plur.* οἱ δεσμοὶ, τὰ δεσμὰ, τὰ δέσματα. *at* ἡ δέσμη *faſcis.*

Cap.

Cap. 15. De Atticiſmo ſecundæ pariſyllabæ.

Attici in quibuſdam neutris aliquando reiiciunt ν, ut ἄλλο aliud, τηλικοῦτο tantum, τοιοῦτο tale, τοσοῦτο tantum. Atq; in αος deſinentibus mutant penultimæ ſyllabæ α longum in ε, item ο & ου & α extremæ ſyllabæ in ω, addendo ι, ſi adſit: ut, pro Μενέλαος Menelaus, Μενελάου, &c. Attici dicunt Μενέλεως, Μενέλεω, Μενέλεῳ, Μενέλεων, Μενέλεως. Μενέλεω, Μενέλεων.
Μενέλεῳ, Μενέλεων, Μενέλεῳς, Μενέλεως, Μενέλεῳ.

Sic & adjectiva quædã declinantur:
εὔγεως, εὔγεω, εὔγεῳ, εὔγεων, εὔγεως.
εὔγεω, εὔγεῳν.
εὔγεῳ, εὔγεων, εὔγεῳς, εὔγεως, εὔγεῳ.
Sic pro neutro, τὸ εὔγεων, & in plurali τὰ εὔγεω, α quoq; verſo in ω.

Sic λαὸς populus, ναὸς templum, λεὼς, νεώς.

Anomalia quantitatis. *Si penultima aliter quám in αος finita ſit, aut habeat α breve, α manet: ut,* ἅλως *area,* Οἰνόμαος *OEnomaus, non faciunt* ἕλως, Οἰνόμεως, *ſed* ἅλως, Οἰνόμαως. *item* κάλως *rudens, non* κέλως, *ſed* κάλως. *at* σῶς σῶ, *ſalvus ſalvi, contractum eſt ex* σάος, ȣ. *unde neutro gen.* σῶν τȣ̃το *apud Demoſth.*

Anomalia caſus. *Genitivus aliquando aſſumit* ο, *ut* Μενελέωο. *Accuſativus aliquando abjicit* ν, *ut* τὸν Μενέλεω, τὴν ἅλω *aream: quod in quinq; poſtea Attici retinuerunt,*

Ἄθως, ἄθω, *Athos, mons Græciæ.*

ἕως, ἕω, *aurora.*

Κέως, κέω, *inſula quædam.*

Κῶς, κῶ, *inſula quædam.*

λαγὼς, λαγῶ, *lepus, quod Ionicé* λαγὸς λαγȣ̃, *communiter* λαγωὸς λαγωοῦ.

Inve-

Invenitur etiam τὸν λαγὼ *ſine* ν, *pro* τὸν λαγών.

Quædam etiam impariſyllaba hîc declinantur, ut

ἥρως ἥρω *heros.*

ἱδρὼς ἱδρῶ *ſudor.*

Μίνως μίνω *Minos.*

γέλως γέλω *riſus.*

Nomina Atticé flexa. Nomina ſic Atticé flexa, præter jam expoſita, hæc paucula ſunt:

ὁ ἡ ἵλεως propitius : unde

ὁ ἡ ἀνίλεως inclemens, immitis.

ὁ ἡ ἄνεως mutus.

ὁ ὀρφὼς orphus piſcis.

ἡ γάλως (poëticé γαλόως) glos, ſoror viri. Sic compoſita á γαῖα vel γέα terra, á γέλως riſus, á γῆρας ſenectus, á κέρας cornu, á κρέας caro, á χρέως debitum, neceſſitas, (quod neutrum unicum eſt in ὡς, dativo τῷ χρέει,

e ἤ

reliquis caſibus χρέως, ut Chœroboſcus ait) item à πλέως plenus: ut ἀνώγεων cœnaculum, quaſi ἄνω τῆς γῆς ὂν ſupra terram eminens, communiter ἀνώγαιον.

ὁ Ἀνδρόγεως Androgeus.

ὁ ἡ λυπρόγεως macrum ſolum habens.

τὸ βαθύγεων terra profunda.

ὁ ἡ φιλόγελως amans riſus.

ὁ ἡ εὔγηρως facilé ſenectutem ferens.

ὁ ἡ εὔκερως pulchricornis. ſic

ὁ ἡ μονόκερως unicornis.

ὁ ἡ δίκερως bicornis.

ὁ ἡ πολύκερως multicornis.

ὁ ἀπόκρεως carniſprivium.

ὁ ἡ ἀξιόχρεως fide dignus.

ὁ ὑπόχρεως debitor.

ὁ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, plenus, plena. ſed ρως & λως communiter flectuntur per ωτος.

Cap.

Cap. 16. De adjectivis pariſyllabis utriuſque declinationis: ubi de articulo.

Adjectiva pariſyllaba, multa ſunt utriuſq; pariſyllabæ communia. E maſculino in ος purò vel in ρος, fœmininum eſt in α: ex ος non puro eſt in η: ut

ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, ſanctus, ſancta, ſanctum.

αἰθηρὸς, αἰθηρὰ, αἰθηρὸν, floridus, florida, floridum.

καλὸς, καλὴ, καλὸν, bonus, bona, bonũ.

Excipe ὄγδοος, ὀγδόη, ὄγδοον, *octavus, octava, octavum.*

ἁπλόος, ἁπλόη, ἁπλόον, *ſimplex.*

χρύσεος, χρυσέη, χρύσεον, *aureus, aurea, aureum.*

χάλκεος, χαλκέη, χάλκεον, *æneus, ænea, æneum.*

Ex his adjectivis articulus eſt per omnes caſus primæ & ſecundæ pariſyllabę, excepto vocativo, pro quo capit ὦ vocandi adverbium.

M.	ὁ	τοῦ	τῷ	τόν.
		τὼ	τοῖν.	
	οἱ	τῶν	τοῖς	τούς.
F.	ἡ	τῆς	τῇ	τήν.
		τὰ	ταῖν.	τὰ producitur.
	αἱ	τῶν	ταῖς	τάς.
N.	τὸ	τοῦ	τῷ	τό.
		τὼ	τοῖν.	
	τὰ	τῶν	τοῖς	τά.

Attice dativo compoſ. τοῖσδεσι *pro* τοῖσδε.

Adjectiva anomala. *Ex adjectivis pariſyllabis anomala ſunt quædam, ut* ὁ πολὺς, τὸν πολὺν, τὸ πολὺ, *multus, multum, multum: reliqui caſus ab inuſitato* πολλὸς (*quo tamen Iones & poetæ utuntur*) *ut* πολλοῦ πολλῷ, πολλὴ πολλῆς. *ſic*

ὁ μέ-

ὁ μέγας, τὸν μέγαν, τὸ μέγα, *magnus, magnũ magnum : reliqui caſus ab inuſitato* μεγάλος, *ut* μεγάλου μεγάλῳ, μεγάλη μεγάλης. *Æſchylus tamen dixit,* μεγάλε. Μέγας *proprium per* α.

Ἄμφω, ἀμφοῖν.

Δύο *per omnes caſus, excepto dativo* δυσί. *Atticé* δύω, δυοῖν, *& pro fœminino* δυεῖν: *Ionicé* δυῶν. *In plur. genit. Ion.* δυῶν, *dat. Æol.* δύεσι.

Cap. 17. De pronominibus.

Viginti nomina, pronomina appellantur, cúm tamen expoſita nominum etymologia feré contineantur. Eorum tria prima præcipuam anomaliam habent.

1 ἐγὼ ego, ἐμοῦ & μοῦ, ἐμοὶ & μοὶ, ἐμὲ & μέ. νῶϊ & νὼ, νῶϊν & νῷν.

ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Nom. Att. ἔγωγε: *Dor.* ἐγὼν *&* ἐγώνη *&*

ἐγώνγα: *Bœoticé* ἰώγα & ἰώνγα: *Æolicé* ἐγῶν.

Genit. Ion. ἐμέο: *Poet.* ἐμεῖο, & ἐμέθεν, *pro* ἐμεόθεν: *Dor.* ἐμοῦ, μοῦ.

Dat. Att. ἔμοιγε, *Dor.* ἐμίν.

Plur. nom. Ion. ἡμέες, *Æol.* ἄμμες.

Gen. Ion. ἡμέων, *Dor.* ἁμῶν.

Dat. Poet. ἧμιν, ι *correpto: Dor.* ἁμῖν, *Æol.* ἄμμιν & ἄμμι.

Accuſ. Ion. ἡμέας, (*unde contractum* α *longum in* ἡμᾶς. *ſic* ας *producitur poſtea in* ὑμᾶς & σφᾶς) *Dor.* & *Æolicé* ἄμμε.

2. Σὺ tu, σοῦ, σοὶ, σέ:

σφῶϊ & σφὼ, σφῶϊν & σφῷν:

ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

νὼ & σφὼ *neque circumfleсtuntur, neq; iota admittunt.*

Nom. Dor. τὺ & τύγα & τιών.

Genit. Ion. σέο, *Poet.* σεῖο & σέθεν: *Doricé* σοῦ & τοῦ: *Homero etiam* τεοῖο.

Dat.

Dat. Doricé τοὶ *&* τὶν & τεΐν.

Accuſ. Dor. τὲ & τύ.

Vocat. ὦ οὗτος *heus tu.*

Plu. nom. Ion. ὑμέες, *Doricé* ὕμμες, *Æolicé* ὔμμες.

Gen. Ion. ὑμέων, *Poet.* ὑμείων.

Dat. Poet. ὑμὶν, (ι correpto) *Dor.* ὕμμιν, *Æol.* ὔμμιν *&* ὔμμι.

Accuſ. Ion. ὑμέας, *Dor.* ὕμμας, *Æol.* ὔμμας *&* ὔμμε.

3 Ος, οὗ ſui, οἷ ſibi, ἓ ſe.

σφωὲ & σφὲ, σφωὶν & σφίν.

σφεῖς, σφῶν ſui plurium, σφίσι, σφᾶς.

Nom. olim ἵ.

Genit. Ion. ἕο, *Poet.* εἷο *&* ἕθεν, *Dor. & Æol.* ἑοῦ, *apud Cyprios* Fίο.

Dat. Poet. ἕοι.

Accuſ. Poet. ἓε. *Dor.* μὶν & νὶν: *aliquando etiam pluraliter.*

Plur. nom. Ion. σφέες, *Dor.* σφές.

Gen. Ion. σφέων, *Poet.* σφείων.

Accuſ.Ion.σφέας.poet.σφὲ,Dor.ψὲ,quod ſignificat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. *Atque hæc tria primitiva ſunt.*

Decem poſſeſſiva ſunt á genitivis trium primitivorum. tria prima á primo:

A ſingulari, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, mea, meum.

A duali, νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον, noſter,noſtra, noſtrum duorum.

A plurali, ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον,noſter,noſtra,noſtrum plurium.

Dor. ἁμὸς, ἁμὰ, *& poeticé* ἁμὴ, ἁμόν.

Tria proxima ſunt á ſecundo:

A ſingulari, σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum.

Doricé τεὸς τεὰ τεὸν, τεῶ τεᾶς τεῶ: *vertendo* σ *in* τ. *Æoles articulum conjungunt, & pro* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν, *dicunt* ὅσος, ἥση, τόσον.

A dua-

Aduali, σφωίτερος, veſter duorum; σφωϊτέρα, σφωίτερον.

A plurali, ὑμέτερος, veſter plurium, ὑμετέρα, ὑμέτερον.

Dor. ὑμὸς, ὑμὰ, (*& poet.* ὑμὴ) ὑμόν.

Reliqua duo ſunt á tertio:

A ſingulari, ὃς, ἣ, ὃν, ſuus, ſua, ſuum. *Ion. & poet.* ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.

A plurali, σφέτερος, ſuus plurium, σφετέρα, σφέτερον.

Dor. σφὸς, σφὰ, (*& poet.* σφὴ) σφόν.

Gentilitia 2. Ab his derivativa gentilitia perrara ſunt. Anacreon dixit ἡμέτερ{ον}, alii ἡμεδαπὸς ἡμεδαπὴ ἡμεδαπὸν noſtras: item ὑμεδαπὸς ὑμεδαπὴ ὑμεδαπὸν veſtras: quorum interrogativum eſt, ποδαπὸς, cujas.

Demonſtrativa duo.

1 οὗτος *hic*	τούτου	τούτῳ	τοῦτον	ὦ οὗτος:
	τούτω	τούτοιν:		
οὗτοι	τούτων	τούτοις	τούτους	ὦ οὗτοι.

αὕτη hæc ταύτης ταύτῃ ταύτην ὦ αὕτη:
ταύτα ταύταιν:
αὗται τούτων ταύταις ταύτας ὦ αὗται.
τοῦτο hoc τούτου τούτῳ τοῦτο ὦ τοῦτο:
τούτω τούτοιν:
ταῦτα τούτων τούτοις ταῦτα ὦ ταῦτα.

Sing. Ion. gen. τουτέου, *dat.* τουτέῳ.

Plur. τουτέων, τουτέοισι, τουτέοις. *ſic* ταυτέης, ταυτέῃ, ταυτέην: τουτέων, ταυτέαις, ταυτέας, *&* *Creticé* τούτας.

Compoſitum cum τοῖος, τηλίκος, τόσος, *abjicit* τ, τοιοῦτος τοιαύτη τοιοῦτο, τηλικοῦτος τηλικαύτη τηλικοῦτο, τοσοῦτος τοσαύτη τοσοῦτο. *Pro iiſdē* τοιόσδε *talis*, τοσόσδε *tam multus: Atticé* τοιοσδί, τοσοσδί. *At pro* οὗτος αὕτη τοῦτο *ſumitur etiam* ὅδε ἥδε τόδε, *Atticé* ὁδὶ ἡδὶ τοδί. *item* ὅγε ἥγε τόγε.

2 ἐκεῖνος *ille* ἐκείνου ἐκείνῳ ἐκεῖνον:
ἐκείνω ἐκείνοιν:
ἐκεῖνοι ἐκείνων ἐκείνοις ἐκείνους.
ἐκείνη ἐκείνης ἐκείνῃ ἐκείνην:

ἐκείνα

ἐκείνα ἐκείναιν:
ἐκεῖναι ἐκείνων ἐκείναις ἐκείνας ἐκεῖναι.
ἐκεῖνο ἐκείνου ἐκείνῳ ἐκεῖνο:
ἐκείνω ἐκείνοιν:
ἐκεῖνα ἐκείνων ἐκείνοις ἐκεῖνα ἐκεῖνα.

Relativa duo item ſunt. primum appellatur vulgó ſubjunctivus articulus, ὃς, ἣ, ὃ, qui, quæ, quod. & ita declinatur:

I. ὃς οὗ ᾧ ὅν:
ὣ οἷν:
οἳ ὧν οἷς οὕς.
F. ἣ ἧς ᾗ ἥν:
ἃ αἷν:
αἳ ὧν αἷς ἅς.
N. ὃ οὗ ᾧ ὅ:
ὣ οἷν:
ἃ ὧν οἷς ἅ.

ὃς *poeticé* ὅ: ἃ *duali producitur.*

Componitur cum τὶς, ὅστις *quiſquis,* οὗτινος ᾧτινι, *& Atticé* ὅτου ὅτῳ: ὅ, τι *ta-*

men ſcribitur, ne videatur conjunctio ὅτι *quód. Componitur & cum* περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, *qui, quæ, quod: & in caſibus* ὅνπερ, οἷνπερ, ὧνπερ, ν *manet. ſic fœmin.* ἥνπερ, αἷνπερ.

M. αὐτὸς αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν:
αὐτὼ αὐτοῖν:
αὐτοὶ αὐτῶν αὐτοῖς αὐτοὺς αὐτοί.
F. αὐτὴ αὐτῆς αὐτῇ αὐτήν:
αὐτὰ αὐταῖν:
αὐταὶ αὐτῶν αὐταῖς αὐτάς.
N. αὐτὸ αὐτοῦ αὐτῷ αὐτό:
αὐτὼ αὐτοῖν:
αὐτὰ αὐτῶν αὐτοῖς αὐτὰ αὐτά.

(Μὶν & νὶν accuſativi cujuſvis generis ac numeri, pro ipſum ipſam ipſum, ipſos ipſas ipſa: ab antiquo ἵ, de quo ſuprá.)

Ionicé αὐτέη *pro* αὐτή. *ſic* αὐτέου αὐτέης, αὐτέῳ αὐτέῃ, αὐτέοιν αὐτέαιν, αὐτέων, αὐτέοισι αὐτέῃσι, αὐτέοις αὐτέας.

Cum

Cum articulo, ὁ αὐτὸς, ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ, *ſignificat idem, eadem, idem.*

Τοῦ αὐτοῦ *per craſin* ταὐτοῦ, τῷ αὐτῷ ταὐτῷ. *ſic* τὸ αὐτὸ ταὐτὸ, & (*aſſumpto* ν) ταὐτόν. *plur.* τὰ αὐτὰ ταὐτά.

Ionicè ὡυτὸς *vel* ὡϋτὸς, τωυτέου *vel* τωϋτέου, τωυτέῳ *vel* τωϋτέῳ. *ſic* τωυτὸ *vel* τωϋτό.

Tria pronomina componuntur, eademq; ſine nominativo ſingulari; item primum ex iis & ſecundum ſine plurali.

1. Maſculinum & neutrum: ἐμαυτοῦ meiipſius, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν.

Ionicè ἐμεωυτέου *vel* ἐμεωϋτέου, ἐμεωυτέῳ *vel* ἐμεωϋτέῳ. *ſic etiam in fœminino.*

2. Maſc. & n. σεαυτοῦ & σαυτοῦ tuiipſius; σεαυτῷ & σαυτῷ, σεαυτὸν & σαυτόν.

Fœm. σεαυτῆς & σαυτῆς, σεαυτῇ & σαυτῇ; σεαυτὴν & σαυτήν.

Ionicè σεωυτέου *vel* σεωϋτέου, σεωυτέῳ *vel*

σεωϋτέω. ſic etiam in fœminino.

3. Maſc. ἑαυτοῦ & αὑτοῦ ſuiipſius, ἑαυτῷ & αὑτῷ, ἑαυτὸν & αὑτὸν. Plur. ἑαυτῶν & αὑτῶν, ἑαυτοῖς & αὑτοῖς, ἑαυτοὺς & αὑτούς.

Fœm. ἑαυτῆς & αὑτῆς, ἑαυτῇ & αὑτῇ, ἑαυτὴν & αὑτήν. Plur. ἑαυτῶν & αὑτῶν, ἑαυταῖς & αὑταῖς, ἑαυτὰς & αὑτάς.

Neutr. ἑαυτὸ & αὑτὸ, plur. ἑαυτὰ & αὑτά: cæteris maſculino ſimile.

Ionicé ἑωυτέου vel ἑωϋτέου. ſic in reliquis numeris & generibus. vide ſimplex αὐτέη.

Dicitur etiam ſeparatim σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς: quod in cæteris compoſitis quovis numero fieri poteſt.

Sic poeticé ἕο αὐτοῦ, ἑοῖ αὐτῷ, ἕε αὐτὸν, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ſui ipſius, ſibi ipſi, ſe ipſum, &c.

Cap.

Cap. 18. De declinatione impariſyllaba.

Impariſyllaba eſt quæ ſingulari creſcit in ος, ι, α: duali in ε, οιν: plurali in ες, σι, ας.

Monoſyllaborum dativi acuuntur: itemque genitivi ſingulares, at duales & plurales circumflectuntur: ut αἰγός, αἰγί, αἰξί, αἰγοῖν, αἰγῶν, a nom. αἶξ capra. Diſyllaborum quoque, ſi ſyncopen ſint paſſi: ut ἀρνός, ἀρνί, ἀρνῶν, ab ἀρὴν agnus. Sic θυγατρός, θυγατρί, θυγατρῶν, a triſyllabo θυγάτηρ filia. at γυναικός, γυναικί, γυναιξί, γυναικῶν, etiam ſine ſyncope, ab inuſitato γύναιξ. E monoſyllabis excipiuntur participia. nam ea barytonως flectuntur: ut φὰς φάντος qui dixit, εἷς ἕντος qui miſit, γνοὺς γνόντος qui cognovit, φὺς φύντος qui natus eſt, ὢν ὄντος qui eſt, ens. Excipiuntur etiam hi genitivi plurales, πάντων, παίδων, θώων, a nom. ſing. πᾶς omnis, (vel πᾶν omne) παῖς puer, θὼς lupus cervarius. φώτων quoque, a nom. φῶς lumen, ut differat à genit. φωτῶν, cujus nominativus eſt φὼς vir. Sic Τρώων, δμώων, a nom. Τρὼς Tros ſeu Trojanus, δμὼς ſervus: ut differant a genit. Τρωῶν, δμωῶν, quorum nominativi ſunt pariſyllabi, Τρωός, δμωός. Et λάων, κράτων, δᾴδων, φῴδων, quia contracta ſunt ex λαάων, κραάτων, δαΐδων, φωΐδων. ſic forſan etiam παίδων ex παΐδων. & hæc ratio in cæteris etiam contractis

obtinuit. Denique excipitur dat. πᾶσι, a nom. πᾶς omnis, vel πᾶν omne.

Polyſyllaba oxytona flectuntur paroxytonωs, ſi penultima incrementi ſit brevis, ut λαμπὰς λαμπάδος lucerna, ἐγκρατὴς ἐγκρατέος continens: properiſpωmenωs, ſi longa, ut μεγιστὰν μεγιστᾶνος magnas, σφραγὶς σφραγῖδος ſigillum.

Barytona flectuntur proparoxytonωs, ut ἀδάμας ἀδάμαντος adamas, ἄχαρις ἀχάριτος ingratus. Anomaliæ, ſi quæ ſint, cognoſcentur ex ſequentibus.

Anomalia dativi. *Dativus aliquando eſt impariſyllabus á nominativo pariſyllabo,* ἀλκὴ, ῆς, τῇ ἀλκὶ, *robur:* ἡ ὑσμίνη, ης, τῇ ὑσμῖνι, *prælium:* τὸ λιτὸν, οῦ, τῷ λιτὶ, *pannus lineus:* τὸ μελίκρατον, ου, τῷ μελίκρατι, *aqua mulſa.*

Anomalia accuſativi. *Accuſativus impariſyllabus aliquando eſt á nominativo pariſyllabo:* ἰκτῖνα, λῖτα, *pro* τὸν ἰκτῖνον *milvum,* τὸ λιτὸν *pannum lineum. Accuſativi ſingularis ultima nunquam acuitur, licet acuatur ultima dativi:* τῷ ἀνδρὶ *viro,* τὸν ἄνδρα: τῇ φρενὶ *menti,* τὴν φρένα:

τῷ

τῷ πτῶκι *pauido, (vel lepori)* τὸν πτῶκα.

Anomalia vocativi. *Vocativus, cúm nominativo ſimilis eſſe debeat, exceptiones multas habet: ut flexa* ντος*, vocativum habet detracto* τος*, ut* Αἴας αἴαντος*,* ὦ αἶαν*, Aiax: poeticé* ὦ αἶα*. in contractis tamen* ὁ ποιῶν*,* ὦ ποιῶν*, non* ὦ ποιοῦ*. Cæteræ ſpeciales exceptiones per ſuas ſpecies dicentur.*

Duales & plurales caſus, exceptis genitivis, corripiunt ultimam incontractã.

Formatio dativi pluralis. Dativus pluralis fit á ſingulari, interpoſito σ ante ι, ut

ἥρως heros, ἥρωϊ, ἥρωσι.

ῥήτωρ, ῥήτορι, ῥήτορσι. Hîc é conſonis ante ι, abjiciuntur ν, τ, θ, δ.

τιτᾶνι titani, τιτᾶσι titanibus.

λέβητι lebeti, λέβησι lebetibus.

ὄρνιθι avi, ὄρνισι avibus.

λαμπάδι lampadi, λαμπάσι lampadi-

bus. Quód ſi tum penultima é longa poſitione fieret brevis, addito υ ad ο, & ι ad ε, fiet diphthongus: aut vocalis anceps producetur. Denique dativi pluralis penultima nunquam quantitate minor eſt, quám penultima dativi ſingularis, ut

λέοντι leoni, λέουσι leonibus.
τιθέντι ponenti, τιθεῖσι ponentibus.
Αἴαντι Aiaci, Αἴασι Aiacibus.
ἱστάντι ſtanti, ἱστᾶσι ſtantibus.
ἕλμινθι lumbrico, ἕλμισι lumbricis,
Τίρυνθι Tirynthi, Τίρυσι Tirynthibus.

2. In ξ, vel ψ, vel præcedente diphthongo in σ deſinentia, addito ι, formant dativum pluralem, ut ἅρπαξ rapax, ἅρπαξι: Ἄραψ Arabs, ἄραψι: πλακοῦς placenta, πλακοῦσι: ναῦς navis, ναυσί.

Ioniſmus. *Iones & poetæ formant dativum*

tivum á genitivo ſingulari, ος *verſo in* εσι,*ut* ἥρως *heros*,ἥρωος,ἡρώεσι:σῶμα *corpus*,σώματος, σωμάτεσι: γυνὴ *mulier*,γυναικὸς,γυναίκεσι.

Æoliſmus ſimilis Latinitati. *Æolii veró dativos plurales hîc pariſyllabicé formant in* οις, *ut* ὁ γέρων *ſenex*, γέροντος, γερόντοις:*quod Latini videntur imitati in Græcis nominibus illis, emblema, emblematum, emblematis: poema, poematum, poematis. Contrá dativus eſt impariſyllabus á nominativo pariſyllabo, ut* τὸ ἀνδράποδον, *mancipium*, τοῖς ἀνδραπόδεσι. *Sic faciunt*

τὸ δένδρον *arbor*, δένδρεσι.

ὁ κλάδος *ramus*, κλάδεσι.

κρίνον *lilium*, κρίνεσι.

πέταλον *folium*,πέταλσι. *Sic*

ἔγκατον *viſcus*, ἔγκασι.

σάββατον *ſabbatum*, σάββασι.

πρόβατον *ovis*, πρόβασι.

πρόσωπον perſona, προσώπασι.

Impariſyllaborum diviſio commodé fiet per vocales, α, ε, η, ι, ο, ω, υ, vocaliumq; per conſonantes. Impariſyllaba deſinentia in α, ι, υ, neutra ſunt, & corripiunt α, ι, υ, finale, niſi contractum ſit. Quantæ veró ſunt ancipites in ultima recti ſingularis, tantæ feré ſunt incremento. Prima igitur impariſyllaba declinatio ſit creſcentium per α.

1. *Cap. 19. De creſcentibus per α.*

αος 1. αος: ὁ λᾶας λάαος, contracté λᾶος lapis. idem λᾶς λαὸς, & pariſyllabé λάας-λάυ.

Duo in αυς ſola ſunt, & puré flectuntur: ἡ γραῦς anus, γραὸς γραΐ, γραῦν, ὦ γραῦ. ſic ἡ ναῦς navis, ναὸς, &c. *Poeticé dativo νεΐ, accuſ. νέα.*

Atti-

Atticé τῆς γρεὼς νεὼς, τῶν γρεῶν νεῶν. *Ion.* τῆς γρηὸς, νηός: τὼ νῆα καὶ νηῶν. *Poeticé* γρηῦς *anus*, νηῦς *navis*.

Nominativo tamen plurali νῆες non ναῦς, & accuſativo ναῦς non νῆας.

2. ερς: τὸ ἔαρ, ἔαρος: *Ionicé* τὸ ἦρ, ἦρος: *Poeticé* τὸ εἶαρ, εἴαρος, *ver*. *Sic* αρος

τὸ κέαρ, κέαρος, cor: unde κῆρ, κηρός.

ἡ δάμαρ, δάμαρος, uxor: & δάμαρς, δάμαρτος, pro eodem. ſic

ὁ μάκαρ, μάκαρος, beatus, (ἡ μάκαιρα beata, & μάκαρς, μάκαρτος.

τὸ νέκταρ, νέκταρος, nectar.

ὁ ψὰρ, ψαρός: & ψάρος, ου, ſturnus.

Κὰρ qui é Caria: & talia monoſyllaba α producunt.

οἱ καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα, quatuor, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, τέσσαρα.

Ionicé τέσσερες: *Dor.* τέτορες, τετόρων, τετόρεσι, τέτορας, τὰ τέτορα.

Poet. οἱ καὶ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα.

αλος 3. λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, ſal: ἡ ἅλς, ἁλὸς, mare. ταῖς ἁλσί: ſolo genere diſtinguuntur.

ανος 4. νος: ὁ Τιτὰν, Τιτᾶνος, titan, ſol.

ὁ Πὰν, Πανὸς, Pan.

ὁ Παιὰν, Παιᾶνος, Pæan.

In αν non neutra producunt α. Sic autem declinantur & reliqua in αν ſubſtantiva maſculina, adjectiva item neutra:

ὁ μέλας niger, τὸ μέλαν nigrum, μέλανος, ὦ μέλαν.

ὁ τάλας miſer, τὸ τάλαν miſerum, τάλανος, ὦ τάλαν.

πελεκὰν πελεκᾶνος *communiter*, pelecanus, plátea: πελεκᾶς πελεκᾶντος *Atticé*: πελεκᾶς πελεκᾶ *Doricé: detracto nempe* σ, *ut antea in monoſyllabis. ſic* Δαοδάμα, Πολυδάμα.

ατος 5. τος: ἄσπασμα ατος, & ὁ ἀσπασμὸς οῦ, ſalutatio. ſic

ἔχμα retinaculum, & ὁ ἐχμὸς οῦ.

δέσμα

δέσμα vinculum, & ὁ δεσμὸς ȣ̃.
δῶμα domus, per apocopen δῶ.
κτῆμα poſſeſſio.
βῆμα greſſus, tribunal.
βρέγμα ſinciput, & ὁ βρεχμὸς ȣ̃.
δεῖνα δείνατος ille, vel quidam: & δεῖς δεῖνος δεῖνι δεῖνα: & δεῖνα aclitως.
ἅλας ſal.
κάρηνας καρήνατος & κάρητος, & κρᾶς κρατὸς, caput: quod & κάρη per apocopen, aclitως.
γῆρας ſenectus.
γόνας & poeticé γουνᾶς genu.
εἶδαρ eſca.
ἦμαρ dies.
ἧπαρ hepar.
στέαρ ſebum, fermentum.
φρέαρ, & olim φρεῖαρ, puteus.
ὕδωρ ὕδατος aqua, σκῶρ σκατὸς merda.

Contractio ex ας puro & ρας. *Neutra in* ας *purum & ρας Iones per* αος *in-*

flectunt, exempto τ: hinc Attici contrahunt genitivo & dativo ſingulari, toto duali, & toto (præter dativum) plurali. Contractio αϊ in ᾳ eſt hîc propria, & αα in α communis cum pariſyllaba prima fœminina, ut

τὸ κρέας caro, κρέαος κρέως, κρέαϊ κρέᾳ, κρέας, ὦ κρέας:

κρέαε κρέᾳ, κρεάοιν κρεῷν:

κρέαα κρέα, κρεάων κρεῶν.

τὸ κέρας cornu, κέραος κέρως, κέραϊ κέρᾳ.

Ad hanc cognationem pertinent

αντος ντος & κτος: ut

Αἴας Αἴαντος Aiax. Sic

ὁ πᾶς (ἡ πᾶσα) καὶ τὸ πᾶν, omnis omne:

ſic compoſ. ἅπας, σύμπας, univerſus.

γίγας γίγαντος gigas.

Æoles deſinentibus in ας inſerunt ι nominativo: ut Θόας, θόαις, θόαντος, Thoas. Vocativi poetici hîc producunt α, ut ὦ Λαοδάμα, Πολυδάμα.

κτος, ut ακτος

ἄναξ, ἄνακτος, rex, ὦ ἄνα & ἄναξ.

τὸ γάλα, γάλακτος, lac.

6. δος: ἡ λαμπὰς, λαμπάδος, lucerna. αδος

ἡ μονὰς, μονάδος, unitas. ſic

ὁ καὶ ἡ φυγὰς exul.

7. κος: quæ á fine ξ feré maſculina ακος
ſunt: ut

ὁ κόραξ, κόρακος, corvus.

ὁ βλὰξ mollis. Excipe ſequentia fœminina:

αὖλαξ ſulcus: Doricé ὦλαξ & ὦλξ.

λάρναξ arca.

μάσαξ mandibula, eſca: at

μύσαξ barba ſuperioris labri, maſc.

θρίδαξ lactuca.

κλίμαξ ſcalæ.

κλώμαξ clivus arduus. His adde

σὰρξ caro. Communia ſunt

ὄμφαξ uva immatura & acerba.

στύραξ ſtyrax, ſuffimenti genus.

σκύλαξ catulus.
μεῖραξ adoleſcens.
χάραξ vallum, ὁ:vallus,palus, ἡ.
πίδαξ ſaliens, fons.
φύλαξ φύλακος cuſtos, & ὁ φύλακος ου.
αγος 8. γος: ἅρπαξ ἅρπαγος rapax. ſic οὔραξ avis quædam.at τέτραξ tetrax avis, γος & κος.
ῥὰξ acinus uvæ , producit α incremento.
αγγος φάραγξ præcipitium, vallis.
φάλαγξ phalanx ordo militaris, & internodium in digitis.
αβος 9. βος: Ἄραψ Ἄραβος Arabs.
απος 10. πος: λαῖλαψ λαίλαπος procella.
αφος 11. φος: σκίραψ σκίραφος teſſerula.

II. *Cap.20. De creſcentibus per ε.*

Creſcentia per ε omnia varié contrahuntur.
εος 1. εος ex vario nominativi

tivi ſine ducitur. Primó maſculina, fœminina, communia in ης, neutra in ες & ος, per εος flectuntur.

Contractio ex ης & ες. *Hæc nomina contrahuntur genitivo, dativo & (nõ neutro) accuſativo ſingularibus: item toto duali, & præter dativum, plurali. Contractio ſpecialis hîc eſt duplex: Prima, dativo ſingulari,* ει *ex* εϊ. *Secunda,* η *ex* εα, *accuſativo ſingulari, & neutro plurali: atque (quod á generali contractione excipitur) ex* εε *duali. Vocativus ex* ης *facit* ες.

ὁ Δημοσθένης *Demoſthenes*, Δημοσθένεος νους, Δημοσθένεϊ νει, Δημοσθένεα νη, ὦ Δημόσθενες:

τὼ Δημοσθένεε νη, Δημοσθενέοιν νοῖν:

οἱ Δημοσθένεες νεις, Δημοσθενέων νῶν, Δημοσθένεσι, Δημοσθένεας νεις, ὦ Δημοσθένεες νεις. *Sic* ἡ ἑνήρης *uniremis*, ἡ διήρης *biremis*, ἡ τριήρης *triremis: ubi ſubau-*

ditur ναῦς *navis. Item* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, καὶ τὸ ἀληθὲς, *verus, vera, verum. plurali neutro* ἀληθέα ἀληθῆ.

Contracta dupliciter ex ης *puro.* Si ης eſt purum, accuſativus Atticus etiam contrahitur in α, ut ἐνδεὴς egens, ἐνδεέος, ἐνδεέα, ἐνδεῆ & ἐνδεᾶ. ſic εὐφυὴς bonæ indolis, εὐφυέα, εὐφυῆ vel εὐφυᾶ: ὑγιὴς ſanus, ὑγιέα, ιῆ vel ιᾶ. Sed hic finis aliquando dupliciter contrahitur: ut Ἡρακλέης Hercules, ἡρακλῆς: τοῦ ἡρακλέεος, ἡρακλέους & ἡρακλοῦς: τὸν ἡρακλέεα, ἡρακλέα & ἡρακλῆ: (aliquando etiam ἡρακλῶ) & ἡρακλέεες, ἡρακλέεις & ἡρακλῆς, quæ contractio eſt anomala pro ἡρακλεῖς.

Iones vertunt ε *obliquorum caſuum in* η, *ut* ἡρακλέος ἡρακλῆος, *& ſic in reliquis obliquis.*

Caſus pariſyllabi *hic quidam ſunt in nominibus proprijs:* Ἀριστοφάνης *Ariſtopha-*

ſtophanes, Ἀριστοφάνεος Ἀριστοφάνους, *&* *Æol.* Ἀριστοφάνου *detracto* ς, *accuſativus* Ἀριστοφάνην, *vocativus* ὦ Ἀριστόφανες, *Æolicé* Ἀριστόφανε *detracto* ς, *ut prius. plurali nominativo & vocativo* Ἀριστοφάναι, *&* *accuſativo* Ἀριστοφάνας. *ſic in ſimilibus proprijs*, Δημοσθένης, Ἰσοκράτης, Κράτης.

Contractio ex ος. Neutrorũ in ος magna varietas eſt, ut τὸ ἔλεος ἐλέεος ἐλέους, & ὁ ἔλεος ἐλέου, miſericordia. *Sic* ὄχος *currus*, ὄνειδος *probrum*, σκότος *tenebræ*, θρῆνος *lamẽtatio: itẽ* δένδρος εος & δένδρον ου *arbor.* (ὕδος *autem pro* ὕδωρ *aqua, poeticum eſt*) *item* τὸ δίψος εος *&* ἡ δίψα ης *ſitis*, τὸ σκάφος εος *&* ἡ σκάφη ης *ſcapha. ſic* νάπος & νάπη *ſaltus*, νεῖκος & νείκη *contentio*, νῖκος *&* νίκη *victoria*, βλάβος & βλάβη *nocumentum*, κνίσος *&* κνίσα *nidor, pinguedo.*

Contractio ex ευς. Similiter maſcu-

lina in εὺς flexa per έος contrahuntur in εῖ, dativo ſingulari, & tribus pluralibus. Vocativus ſingularis tollit ς nominativi.

ὁ βασιλεὺς rex, βασιλέος, βασιλέϊ λεῖ, βασιλέα, ὦ βασιλεῦ:

βασιλέε, βασιλέοιν:

βασιλέες λεῖς, βασιλέων, βασιλεῦσι, βασιλέας λεῖς, ὦ βασιλέες λεῖς.

εὺς *Atticé flectitur per* έως, *eadem contractione: ſed præterea in duali* βασιλέε βασιλῆ: (*quod tamen quidem Græci negant*) & *in plurali nominativo* & *accuſativo appellativorum, olim* ῆς *pro* εῖς, *ut* ἱππῆς *pro* ἱππεῖς *equites.*

εὺς *etiam Ionicé flectitur in* ῆος & εῖος, *Bœoticé in* ίος, *Doricé in* εῦς: *ſed præcedente longa, nulla fit contractio, ut* βασιλῆος, βασιλεῖος. *accuſativus Ion.* βασιλῆα, *poeticé* βασιλῆ.

Dativus pluralis Ionicé βασιλῆσι, *poeticé*

ticé βασιλέσι. *tamen* ὑεὺς *filius*, ὑέσι, *item* δρομεὺς *curſor*, δρομέσι: *non* ὑεῦσι, *non* δρομεῦσι.

Pauca quædam in εὺς purum aliter contrahuntur Atticé: ut ὁ χοεὺς congius, τοῦ χοέως χοῶς, τῷ χοέι χοεῖ, τὸν χοέα χοᾶ. Sic ὁ Πειραιεὺς, Στειριεὺς.

Sed nominum in εὺς *quædam etiam pariſyllaba ſunt, ut*

ὁ βορεὺς βορέος, & ὁ βορέας έου, *boreas. ſic* Μωσεὺς & Μωϋσεὺς έως, Μωσῆς & Μωϋσῆς οῦ, *Moſes ſive Moyſes*:

πατροφονεὺς έως, & πατροφόνος ου, *parricida.* *ſic*

αἰγοκερεὺς & αἰγόκερως *capricornus*.

Contractio ex υς. υς εος oxytonum & barytonum contractiones illas communes haber:

ἡδὺς, (ἡδεῖα) ἡδὺ, dulcis, dulce, ἡδέος, ἡδέι ει: ἡδέες, έας, έες, εις. ſic

ὁ ἥμισυς *dimidius*, ἡμίσεϊ ἡμίσει: ἡμίσεες,

ἡμίσεας, ἧς.

Neutrum in υ dativo tantùm ſingulari contrahitur: ut

τὸ ἄστυ *urbs*, ἄστεϊ ἄστει:

πῶυ *grex*, πώεϊ πώει. *Iſocrates tamen dixit*, ἴσχα μὲν ἄστη, *pro* ἄστεα.

Accuſativus eſt hîc υν, ἡδὺν, ὀξὺν, ὠκὺν, ταχὺν, βαρύν. *ſic* τὸν ἥμισυν *dixit Demoſthenes. Poeticé tamen in* εα, *ut* εὐρέα κόλπον *latum ſinum.*

Tria in υς, *Atticé faciunt* εως, *ut*

ὁ πῆχυς *cubitus*, πήχεως:

ὁ πρέσβυς *ſenex*, πρέσβεως:

ὁ πέλεκυς *ſecuris*, πελέκεως.

Vocativo acutitono in υς *abjiciunt* ς, ὦ ὀξύ. *In plurali neutro* έα *interdum in* ῆ *contrahũt, ut* ἡδέα ἡδῆ. πολεῖς πολέος *poetis duntaxat uſitatum, itemq; accuſ.* πολέα *pro* πολύν.

ερος 2. ερς. Per ερς flexa pauca ſunt, ut ὁ ἀστὴρ ſtella, ψαρ levir, Πίηρ Pier populus,

lus, φρατὴρ tribulus, pro quo frequentius φράτωρ. ſic ἀὴρ aër, αἰθὴρ æther, quę apud poëtas ſunt communia.

Quædam hîc etiam contractio eſt: ut

ἡ μήτηρ mater, μητέρος καὶ μητρὸς, μητέρι καὶ μητρί:

ὁ πατὴρ pater, πατέρος καὶ πατρὸς, πατέρι καὶ πατρί: itemq;

ἡ γαστὴρ venter, genitivo & dativo ſingulari ſyncopen patiuntur. At obliquis omnibus contrahuntur, ἡ θυγάτηρ filia, ἡ Δημήτηρ Ceres: ἀνὴρ vir, ἀνέρος, ἀνδρὸς, inſerto δ.

Atq; hæc omnia contracta dativum pluralem habent in ασι, mutato ι dativi ſing. in ασι, ut πατράσι, μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, ubi α corripitur. at γαστῆρσι á γαστήρ.

Gravitona in ηρ vocativo habent ερ, ut μήτηρ mater, ὦ μῆτερ: Δημήτηρ Ceres,

ὦ Δήμητερ. ſic acuta, ἀνὴρ vir, δαὴρ levir, πατὴρ pater: ὦ ἄνερ, δᾶερ, πάτερ. at ὦ γαστήρ.

ενος 3. νος. Diſyllaba in ην, & adjectiva in ην, faciunt ενος, ut

αὐχὴν cervix.

ἄρσην mas.

ἀδὴν glandula, globoſus ſub cute tumor.

ἀζὴν barba.

εἴρην adoleſcens.

ποιμὴν paſtor.

ἡ φρὴν mens. ſic

κτεὶς pecten, κτενός.

ὁ καὶ ἡ τέρην, (vel potiùs ὁ τέρην, ἡ τέρεινα) καὶ τὸ τέρεν, τέρενος: in vocativo ὦ τέρεν, tener, tenera, tenerum.

In εν verò neutra ſunt omnia. ſic adjectivum εἷς ἓν unus unum, ἑνὸς, (cujus fœmininum eſt μία, una, μιᾶς) & compoſita μηδεὶς, οὐδεὶς, nullus: quæ, quamvis primitivum ſingulare tantùm ſit, tamen plu-

raliter

raliter faciunt μηδένες, οὐδένες: *pro quibus Iones* μηδαμοὶ, οὐδαμοί. *Æoles ſeu Dores* μηθεὶς οὐθεὶς, μηθὲν οὐθέν: *quæ duo extrema ſola ſunt* εις εν.

4. εντος: ut ὁ χαρίεις, τὸ χαρίεν, χαρίεντος, ὦ χαρίεν vel χαρίεις: gratioſus, um. ειης

Contractio ex εις. Hujus finis quædam ſunt ὁλοπαθῆ, ut ἀμαθόεις arenoſus, ἀμαθόεντος, ἀμαθόεντι: ἀμαθοῦς, ἀμαθοῦντος, ἀμαθοῦντι. ſic Ὀπόεις Opûs, Σιμόεις Simois, πλακόεις placenta: quę vocativo tollunt ς, ἀμαθοῦ, ὀποῦ. ſic τιμήεις honorandus, τιμήεντος τιμήεντι, τιμῆντος τιμῆντι. ſic δαφνήεις δαφνῆς laureus: qualia perpauca ſunt.

Κλήμης Clemens Κλήμεντος, Οὐάλης Valens Οὐάλεντος, & ſimilia, more Latino.

5. κος: ἡ ἀλώπηξ vulpes, ἀλώπεκος. ηκος

6. βος: ἡ φλὲψ, φλεβὸς, vena. εβος

III. *Cap. 21. De creſcentibus per η.*

ηος, poetica flexio eſt, pro εος, in nominibus quæ in ης, ας, & ις deſinunt, ut cap. 20 & 22 docetur. fit autem metri cauſa, ut ε natura breve fiat longum.

ηρος 1. ηρος: τὸ ἦρ ἦρος ver, ex ἔαρ: τὸ κῆρ cor, ex κέαρ: ἡ κὴρ ſors. ſic ὁ λουτὴρ pelvis, ὁ ψυκτὴρ vas refrigerando vino. ὁ σωτὴρ ſervator, ὦ σῶτερ.

ηνος 2. ηνος: ὁ Ἕλλην Græcus, ἡ Σειρὴν Siren, ὁ σωλὴν canalis, ὁ σφὴν cuneus, ὁ *μὴν (Atticè μεὶς) menſis, μηνὸς, μηνὶ, μῆνα, ὦ μὴν & μείς. at ἀρὴν agnus, ἀρῆνος & ἀρνός, ἀρῆνι & ἀρνί: item ἀρνὸς τοῦ pariſyllabè.*

ὁ κηφὴν fucus: ὁ καὶ ἡ χὴν anſer.

ητος 3. ητος: ὁ ἀμὴς ητος placentæ genus.

ἡ ἐσθὴς veſtis.

ὁ ἐπιβλὴς obex, peſſulus, vectis.

ὁ & (ut quidam volunt) ἡ σὴς tinea.

ὁ λέ-

ὁ λέβης lebes, olla.
ὁ τάπης tapes, ſtragulum.
ἡ κακότης improbitas, ἡ δειμύτης acrimonia, & ſimilia ex adjectivis in ος & υς.
ὁ κέλης equus ſellarius, & celox navis, vulgo *galia*, inquit Etymol.
ὁ πένης pauper.

Quædam etiam Atticé pariſyllaba, ſed præcipué genitivo & accuſativo: ut μύκης *fungus*, μύκητος *&* μύκου, μύκητα *&* μύκην. *ſic* Μέγης *Meges*, Δάρης *Dares*, Κόμης *dux, princeps*, Χρέμης *Chremes*, Γύης *Gyes*, Πύλης *Pyles. ſic* Θάλης ητος ητα, *&* Θαλῆς οῦ ῆν, *Thales. at* Ἄρης *Mars* ἄρητος ἄρητα, ἄρου ἄρην, ἄρεος (*contr.* ἄρους) ἄρεα ὦ ἄρες.

4. ηκος: ὁ μύρμηξ ηκος formica. ηκος
ὁ νάρθηξ ferula.
ὁ θρὴξ vermis rodens lignum.
ἡ πήληξ galea.

ὁ σφὴξ veſpa.

ηχος 5. ηχος: ὁ ἢ ἡ βὴξ ηχὸς tuſſis.

IIII. *Cap. 22. De creſcentibus per ι.*

ιος 1. In ιος varia ſunt: primó in ις purum ὁλοπαθῆ, ut ἡ ὄϊς ovis οἶς, ὄϊος οἰὸς, ὄϊι οἰΐ, ὄϊν οἶν:

ὄϊες οἶς, ὀΐων οἰῶν, ὄϊσιν & ὀΐεσσιν, ὄϊας οἶς. dicitur & ὁ ὄϊς pro ariete. declinatur etiam impuré per ιδος: ac poëtæ pro ὄϊδα dicunt ὄϊιδα.

ὁ υἷς filius, contrahitur ubique, exceptis nominativo & vocativo ſingularibus, cum dativo plurali: ut

υἵιος υἷος, υἵι υἷι, υἵια υἷα, υἷς:

υἵε υἷε, υἱόιν υἱοῖν:

υἵες υἷες, υἱῶν υἱῶν, υἵισι & υἱάσι, υἵιας υἷας, υἵιες υἷες. Dicitur etiam υἱὸς ut λόγος, & υἱεὺς ut βασιλεὺς, quod Attici malunt quám υἱὸς υἱοῦ: attamen υἱῷ & υἱῷ:

& ὑῷ: pluraliter ὑοῦς, ὑέων, ὑέσι, ὑέας ὑοῦς.

Contractio ex ις impuro. Secundó maſculina & fœminina in ις & neutra in ι nõ purum, contrahuntur in ι longum, ex ϊι dativo ſingulari, ex ϊε & ϊα numero plurali. Accuſativus ſingularis eſt in ιν, vocativus in ι.

ὁ ὄφις ſerpens, ὄφιος, ὄφιϊ ὄφι, ὄφιν, ὦ ὄφι:
 ὄφιε, ὀφίοιν:
οἱ & ὦ ὄφιες ὄφις, τοὺς ὄφιας ὄφις.

ἡ πόλις civitas, & infinita fœminina
 in σις, ξις, ψις, ut φράσις dictio, πρᾶξις actio, ὄψις viſus.

τὸ σίνηπι ſinapi, σινήπιος, σινήπιϊ σινήπι, τὰ
 σινήπια σινήπι.

Flectuntur hæc per εος Ionicé, & Atticé per εως. inde contractio Attica fit ut in Δημοσθένης: eaq́; contractio magis oratoria eſt, ſuperior illa in ι magis poetica. Genitivus Doricus ſive poeticus eſt ιος, ut τῆς πόλιος, pro πόλεως, contracto ex Io-

nico πόλεος. *Poetæ aliquando fleſctunt per* νος, *& tum accuſativus eſt* να: *ut* πόληος, πόληα.

Attica contractio hîc eſt in ει, ſingulari dativo ex εϊ, plurali nominativo & vocativo ex εε, accuſativo ex εα: ut ὄψεϊ ὄψει, ὄψεες ὄψεις, ὄψεας ὄψεις. Atticé etiam genitivi, ſingularis εως, dualis εων, pluralis εων, ſunt proparoxytoni: ut, ὄψεως, ὄψεων, ὄψεων.

ὁ κὶς κιὸς vermis in ligno vel frumento, producit ις: & talia monoſyllaba. Sic ὁ λὶς λιὸς leo.

Nominativi apud poëtas ex uno & eodem nomine, quod Latinis eſt Jupiter, ſunt decem:

Ζὰς τὸν Ζάν:
Ζὰν Ζανὸς Ζανὶ Ζᾶνα:
Ζδὰς Ζεός:
Ζὴς τὸν Ζῆν:
Ζὴν Ζηνὸς Ζηνὶ Ζῆνα:
Δδὰς *Bœoticé*:
Βδὰς *Comicé*:
Δὰν Δανός:

Δήν:

Διώ:

Διί. Caſus veró recepti ſunt Ζεὺς, διὸς, διῒ, δία, ὦ Ζεῦ.

τρεῖς commune, neutr. τρία, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς τρία, tres tria.

2. ερος: ὁ φθεὶρ pediculus, φθειρός. ſic ἡ χεὶρ manus, χειρός: *Æolicé* χέῤῥος, *poeticé* χερός: *undè recepti caſus* ταῖς χερσὶ, & τῶν χερῶν. ſic ὁ ἡ αὐτίχειρ pollex, & inde compoſita reliqua, ut ὁ ἡ μακρόχειρ longimanus a. ιρος

3. νος: ὁ ἡ τὶς, τὸ τὶ, τινὸς, infinitum, aliquis, quidam. At τίνος interrogativum quis? ινος

ἀκτὶν vel ἀκτὶς radius, ἀκτῖνος. ſic ἰκτὶν milvus: qui & ἰκτῖνος ου.

ὁ ἲν pro menſura, & ἡ pro fibra.

ὁ καὶ ἡ θὶν, ſive θὶς, litus, acervus.

ὁ καὶ ἡ δελφὶν delphinus.

Vel Atticé δελφὶς, δελφῖνος, *ut* ἡ Σαλαμὶν *vel* Σαλαμὶς, Σαλαμῖνος: *in qui-*

bus dupliciter deſinentibus ις *corripitur,* ιν *producitur:* ις *tamen producitur in compoſitis penacutis genus mutantibus, ut* ἡ ἀκτὶς *radius,* ὁ ἡ χρυσάκτις *aureos radios emittens.*

ιτος 4. τος: ἡ δαὶς, δαιτὸς, epulum, cibus.

τὸ σταὶς, σταιτὸς, farina aqua ſubacta: quæ duo ſola talia ſunt.

τὸ μέλι, μέλιτος, mel, ſolum ſubſtantivum flexum per τος cum ſuis compoſitis:

οἰνόμελι vinum mulſum.

ὀξύμελι acetum mulſum.

ὑδρόμελι aqua mulſa.

ὁ λὶς, λιτὸς, pannus lineus.

χάρις, χάριτος & χάριστος & χάριδος, gratia. compoſ.

ὁ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, ιτος, gratioſus, a, um.

ὁ ἡ ἄχαρις, τὸ ἄχαρι, ιτος, ingratus, a, um.

ιθος 5. θος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις avis, ὄρνιθος, ὄρνιθα, ὄρνιν: αἱ ὄρνιθες,

ὄρνιθες, & τὰς ὄρνιθας, ſyncope ὄρνῑς.

ἡ μέρμις ιθος funiculus.

ἡ ἕλμινς ινθος lumbricus, tinea.

6. δος: ἡ θέμις dea juſtitiæ, θέμιδος: Doricé θέμιτος, poeticé θέμιςος: θέμιν: ὦ θέμι. ιδος

Contractio. ἡ κλεὶς clavis, κλεῖδος, κλεῖδα, & Atticé κλεῖν: αἱ κλεῖδες, τὰς κλεῖδας, ſyncope κλεῖς, Doricé κλᾶδας. ſic

ἡ τριακοντοῦτις meretrix, τριακοντούτιδες, ſyncope τριακοντοῦτεις. ſic τριακοντούτιδας, ſyncope τριακοντοῦτεις.

φθοὶς placenta quædam, φθοῖς: φθόϊδος, φθοῖδος. & plurali φθόϊδες φθοῖς, φθόϊδας φθοῖς.

ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις amans patriæ, καὶ ὦ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος.

ἡ αὖλις ſtabulum, αὔλιδος: quod & αὐλὴ αὐλῆς. ſic

φῆμις fama, & φήμη.

ὁ καὶ ἡ παῖς puer, παῖδος: unde contractū παῖς παιδὸς, ὦ παῖ: ſic compoſita,

ἄπαις carens liberis.

εὔπαις bonus puer, vel felix liberis.

Πάρις Πάριδος καὶ Πάριος, accuſativo Πάριδα καὶ Πάριν. ſic

ἡ ἔρις ἔριδος, ἔριδα καὶ ἔριν, quia Ionicé detrahitur δ, & fit genitivus in ιος, Πάριος, Αδώνιος: unde accuſativus in ιν. ſic cætera barytona.

κρηπὶς crepida, κρηπῖδος, & talia diſſyllaba fœminina, penultima longa producunt ι, in recto & obliquis.

ὁ καὶ ἡ ἄπολις, καὶ τὸ ἄπολι, carens civitate, extorris, ἀπόλιδος: ſic ὁ καὶ ἡ φυγόπολις civitate profugus.

Anomalia vocativi. Vocativus autem deſinentium in ις, abjicit ς nominativi, ὦ Πάρι.

αιος 7. κος fœminina: ut ἄιξ ἄικος impetus: προῖξ προικὸς dos. ſic.

σμῶδιξ vibex: quod & σμώδιγξ, ιγγος.

πέτριξ

τέτριξ tetrix avis.
κύλιξ calix, poculum.
φῶϊξ phoix avis.
χοίνιξ chœnix menſura. At
ὁ ἴξ ἰκὸς vermis vitium. ſic
ὁ σπάδιξ ramus palmæ, & inſtrumentum muſicum.
ὁ φοίνιξ palma, & phœnix avis.
ὁ καὶ ἡ ἕλιξ helix, capreolus vitis.
ὁ καὶ ἡ πέρδιξ perdix.
8. γος: ἡ αἴξ αἰγὸς capra. ſic ιγος
ἡ μάστιξ flagellum. ιξ creſcit per ι breve, exceptis fœmininis illis, & in λίξ deſinentibus: item
ὁ τέττιξ τέττιγος cicada.
ἡ σύριγξ fiſtula, σύριγγος. ſic
ἡ σάλπιγξ tuba, σάλπιγγος, & ſimilia.
9. χος: ut ἡ θρὶξ τριχὸς pilus. ſic comp. ὕθριξ ſive ὕτριξ ὕτριχος (quod poet. ὕτριγξ ὕτριγγος) hyſtrix, erinacei ſpecies. ſic adject. ἄθριξ pilis carens, ὑλόθριξ criſpos habens pilos, & ſimilia, in quibus θ vertitur in τ quum ſequitur aſpirata. at ὄρνιξ ὄρνιχος Doricé pro ὄρνις ὄρνιθος avis. ιχος:

βος 10 βος: παιδότριψ παιδότριβος: qui & παιδοτρίβης ου, pædotriba.

πος 11. πος: ἶψ ἰπὸς vermis corrodens cornu: dativo plur. ἰψί.
ῥὶψ ῥιπὸς vimen flexile. Hæc duo producunt incremento ι.

φος 12. φος: ut ἡ κατῆλιψ κατήλιφος columen, ſcala. idem Heſychio κατῆλιψ.

v. *Cap. 23. De creſcentibus per o.*

Varietas etiam hîc ſua quædam

οος eſt. 1. οος.

Contractio ex ω & ως. Primó quædam finis hujus in ώ vel ώς fœmininum, contrahuntur ſingulariter tantúm. Contractio οα in ω, οϊ in οι, hîc propria eſt. Dualia & pluralia ſunt pariſyllabæ ſecundæ: ut
ἡ Λητὼ Latona, Λητόος Λητοῦς, Λητόϊ Λητοῖ, Λητόα Λητὼ, ὦ Λητοῖ: (& talis vocativus

cativus in ſimilibus)

Λητὼ, Λητοῖν:

Λητοὶ, Λητῶν, Λητοῖς, Λητοὺς, Λητοί.

Sic Σαπφὼ, Διδὼ, & in ω plurima.

Sic ἡ αἰδὼς pudor, αἰδόος αἰδοῦς, vocativo αἰδοῖ.

In ως duo tantúm ſunt, αἰδὼς pudor, & ἠὼς aurora.

Gen. Æol. Λατῶς.

Dativus οῖ *contractum producit.*

Accuſ. Ion. Λητοῦν: *Æol.* Λατῶν.

Vocat. Att. ὦ Λητοῖ.

Poetæ in plurali dicunt Κλῶθες, Κλωθῶν, Κλωσὶ, *pro* Κλωθοὶ, Κλωθῶν, Κλωθοῖς: *Clotho.*

Contractio ex ους. Secundó eſt hîc contractio maſculinorum impariſyllaborum in nominativo, accuſativo, & vocativo pluralibus: quæ accuſativum ſingularem habent in ουν, & ſic flectuntur:

ὁ καὶ ἡ βοῦς bos, βοὸς, βοΐ, βοῦν, ὦ βοῦ:
βόε, βοοῖν:
βόες βοῦς, βοῶν, βουσὶ, (*Ion.* βωσὶ, *poeticé* βόεσσι) βόας βοῦς, (*Ion.* βῶς) ὦ βόες βοῦς.
Accuſativi βόα, *&* ά νοῦς, νόα, *poetici ſunt: accuſativo Ion.* βῶν: *reliqui caſus ſunt ſine contractione.*

νοῦς & χοῦς pariſyllabé quidem contrahuntur, at impariſyllabé flexa contractionem reſpuunt. ſic apud Dionyſ. Areopag. οὐράνιοι νόες cœleſtes mentes, & καθαροὺς νόας puras mentes. ſic apud Dioſcor. δύο χόες duo congii, & πέντε χόας quinque congios. alterum veró χοῦς pro terra foſſitia ſeu humo, ſingulari feré numero, ac interdum etiam fœminino genere uſurpatur, teſte Euſtathio. χροῦς quoque ſingulari uſitatius eſt, cùm obliquis χροὸς, χροΐ, χρόα: quos caſus perperam nonnulli tribuerunt nomini χρώς. id enim χρωτὸς facit. atque ex hoc quidem eſt ζυφερόχρως ωτος delicatam cutem (vel corpus) habẽs: ex illo autem ἁπαλόχρους οος teneram cutem (ſeu corpus) habens, & ſimilia. at dativus χρῷ eſt ſecundæ pariſyllabæ, contractus ex χρόῳ, ut νῷ ex νόῳ.

ορος 2. ορς: Sic deſinentia ſunt pauca: ut τὸ ἦτορ, ἤτορος, cor. ſic compoſita ὁ καὶ ἡ

μεγα-

μεγαλήτωρ magnanimus, magnanima, μεγαλήτορες.

ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ carens patre, ἀπάτορες.

ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ ἀμήτορες, ſine matre.

πανδαμάτωρ omnidomans, πανδαμάτορες. ſic propr.

Ἕκτωρ Ἕκτορες:

Νέστωρ Νέστορες.

Gravitona in ωρ, ορες, habent ορ in vocativo, ut Νέστωρ Νέστορες, ὦ Νέστορ.

3. νος: Μαχάων Μαχάονος, ὦ Μαχᾶον. ſic ονος
ὁ πρίων πρίονος ſerra: ἡ τρυγὼν τρυγόνος turtur. ſic ădject. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὔδαιμον, beatus, a, um: ὁ καὶ ἡ σώφρων, καὶ τὸ σῶφρον, modeſtus, a, um. ſic comparat. ὁ καὶ ἡ μείζων καὶ τὸ μεῖζον, μείζονος, major majus.

Contractio ex comparativis. Comparativa ſyncopen patiuntur accuſativo ſingulari, ut τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζω: & pluralibus nominativo, accu-

ſativo, & vocativo, μείζονες μείζοις, μείζονας μείζοις: etiam in neutris μείζονα μείζω.

E fœmininis oxytonis quædam dupliciter flectuntur, ὼν όνος, & ὼ όος: ut ἡ ἀηδὼν ἀηδόνος, & ἡ ἀηδὼ ἀηδόος οῦς, luſcinia: ἡ εἰκὼν εἰκόνος, & ἡ εἰκὼ εἰκόος οῦς, imago. ſic χελιδὼν & χελιδὼ hirundo: Γοργὼν & Γοργὼ Gorgo. at ὁ καὶ ἡ ἡγεμὼν όνος dux, etiam ἡ ἡγεμόνη ης.

Anomalia vocativi. Vocativus in quibuſdam polyſyllabis compoſitis hîc eſt in ον, accentu in antepenultimam retracto, ut Αγαμέμνονος, ὦ Αγάμεμνον. Æoles tamen omnem vocativum á recto in ων, faciunt in ον, nec retrahunt accentum, ut χελιδὸν, Σαρπηδὸν: nec item retrahunt quamvis ον faciant, Λακεδαίμων, Παλαίμων, δαΐφρων prudens, bellicoſus.

ντος 4. ντος: ut ſubſtantiva, λέων λέοντος leo,

θεά-

θεράπων famulus, δράκων draco, γέρων ſenex. ὁ ὀδοὺς dens, ὀδόντος, ὦ ὀδούς.

Pertinent huc participia in ων & ους maſculina, cum neutris in ον: ut ὁ γράφων & τὸ γράφον ſcribens: ὁ διδοὺς & τὸ διδὸν dans, οντος. Item compoſ. ab ὀδούς: ut ὁ & ἡ ἀργιόδων & ἀργιόδης albos habens dentes. neutro gen. ζῶον καρχαρόδουν & χαυλιόδουν apud Ariſtot. a commune in ους.

5. οντος: ut participia in ὼς maſculina, & in ὸς neutra: de quibus infrá. οντος

6. δος: ὁ πoὺς ποδὸς pes, ὦ ποῦς, & τοῖς ποσί. οδος
& ſic compoſita, ὁ καὶ ἡ δίπους, καὶ τὸ δίπουν, δίποδος vel δίπου. ſic Οἰδίπους οἰδίποδος, & *Atticé* οἰδίπου *abjecto* ς: *quod &* οἰδιπόδης οἰδιπόδου. *ſic*
ἑπτάπους ἑπτάποδος: unde ἑπταπόδης ἑπταπόδου. quæ compoſita, faciunt accuſ. πολύποδα & πολύπουν, τρίποδα & τρίπουν.

7. κος: ὁ πρὸξ προκὸς hinnulus, dama. οκος

8. γος: ἡ φλὸξ φλογὸς flamma. ογος

9. πος: ἡ ὂψ ὀπὸς vox, facies: ſic compoſ. ὁ μέροψ μέροπος homo. οπος

τι

Cap. 24. De creſcentibus per ω.

ωος 1. *ωος:* ut ἥρως ἥρωος: *Att.* ἥρω: *Æol.* ἥρου, heros.

Μίνως Μίνωος & Μίνω.

Τρὼς ωὸς, & Τρωὸς ωοῦ.

θὼς ωὸς genus lupi.

δμὼς ωὸς, & δμωὸς ωοῦ, ſervus: unde ἡ δμωὴ ῆς ſerva.

κάλως rudens, τοῦ κάλωος & κάλω. dicitur & κάλος ου.

ωρος 2. *ρος:* τὸ ἕλωρ ἕλωρος captura, præda.

τὸ ἔλδωρ vel ἐέλδωρ, ωρος, deſiderium.

ὁ ἰχὼρ ἰχῶρος ſanies tenuior.

τὸ τέκμωρ τέκμωρος ſignum finis. ſic

ὁ φὼρ φωρὸς fur.

ωνος 3. *νος:* ut ὁ αἰὼν αἰῶνος ævum.

ὁ ἀγὼν ἀγῶνος certamen: τὸν ἀγῶνα, & Æolicé ἄγωνον.

εἴρων εἴρωνος cavillator, diſſimulator.

ἡ Σι-

ἡ Σιδὼν Σιδῶνος Sido.
ἡ ϛήρων ϛήρωνος còlumba.
ὁ κλὼν κλωνὸς ramus.
Χάρων χάρωνος & χάροντος, Charon.
Πλάτων Πλάτωνος Plato. ſic
ἡ μήκων papaver.
ὁ χιτὼν & ἡ χιτώνη tunica.

Accuſativus contrahitur hîc interdum, ut Ποσειδῶν, (*Dor.* Ποσειδᾶν *vel* Ποτειδᾶν) *accuſativo* Ποσειδῶ *pro* Ποσειδῶνα, Ἀπόλλω *pro* Ἀπόλλωνα.

Gravitona abjiciunt ος *vocativo*, Τρύφων, Τρύφωνος, ὦ Τρύφων. Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος, ὦ Ἄπολλον *retracto* (*ut priùs*) *accentu*.

4. τος: ὁ ἔρως, ἔρωτος vel ἔρω, amor. ωτι
ὁ ἱδρὼς ἱδρῶτος ſudor.
ὁ γέλως, γέλωτος vel γέλω, riſus.
τὸ φῶς φωτὸς lux: (*poeticé* φάος φάεος, & φόως) in duali φωτοῖν. ὁ φὼς, φῶτιν, vir. Sic

τὸ οὖς ὠτὸς auris: *poeticé* οὖας οὔατος.

Ad hanc cognationem pertinet ων ωντος: ut

ὁ Ξενοφῶν Ξενοφῶντος, Xenophon. Poetæ ſolent hîc interponere ο, Ξενοφόων, Ξενοφόωντος, & ſimiliter Latiné flexa, ut Demophoon. Hæc autem nomina in ωντος pauca ſunt, eaque maſculina & feré propria virorum.

ωδος 5. δος: ἡ φὼς φωδὸς inuſtio.

ωκος 6. κος: ὁ πλὼξ πλωκὸς lepus.

ωγος 7. γος: ut ὁ τρὼξ τρωγὸς vermis leguminum, apud ſchol. Heſiodi: a τρώγω edo, rodo.

ωπος 8. πος: ὁ ὢψ ὠπὸς viſus, oculus: Κύκλωψ Κύκλωπος Cyclops.

VII. *Cap. 25. De creſcentibus per υ.*

υος 1. υος: τὸ δάκρυ δάκρυος lacryma, & τὸ δάκρυον δακρύου: τὸ δόρυ haſta, δόρυος δουρὸς,

ρὸς, δόρυϊ δουρί: *& poeticè* τὸ δόρας δόρατος, & τὸ δοῦρας δούρατος, & τὸ δόρυς δόρεος δόρευς, &c.

τὸ γόνυ genu, γόνυος γουνὸς, γόνυϊ γουνὶ, γόνυε, γονύοιν, γόνυα γουνὰ, γονύων γουνῶν, γόνυσι, &c. *Poeticè etiam* τὸ γόνας γόνατος, & γουνᾶς γουνάτος.

ἡ ἀγορητὺς ύος eloquentia.

ἡ ἔγχελυς anguilla, & ἡ ἔγχελις εως.

ἡ ὀσφὺς lumbus.

ἡ ὀφρὺς ſupercilium.

ἡ κόρυς υος & υθος galea.

ἡ χέλυς chelys, teſtudo.

ὁ βότρυς βότρυος racemus, τὸν βότρυν, aliquando βότρυα, ὦ βότρυ: βότρυες, βότρυας, βότρυς. ſic ςάχυς ſpica, νέκυς mortuus.

Nomina in υς *corripiunt penultimam dativi pluralis,* ἰχθῦς *piſcis,* ἰχθύσιν: *præter* ὁ μῦς μυσὶ *mus, & in corpore muſculus, & monoſyllaba talia, quæ producunt* υς *no-*

minativo, quod producunt etiam ἄρκυς rete, vitta, & talia in υος.

υρος 2. ρος: μάρτυρ υρος: (unde μάρτυρος ου) quod & μάρτυς υος, teſtis.

ὁ ψίθυρ υρος ſuſurrus, unde ψίθυρος ου.

τὸ πῦρ υρὸς ignis.

υνος 3. νος: ὁ μόσσυν μόσσυνος turris lignea.

ὁ & ἡ κύων canis, κυνὸς, pro κύονος.

Γόρτυν, Γόρτυνος, oppidum Cretæ.

ὁ Φόρκυν deus maris, Φόρκυνος & Φόρκυος & Φόρκυ: horum enim nominativus etiã in υς deſinit, μόσυς, Γόρτυς, Φόρκυς: & in his υ recto & obliquo producitur.

υπος 4. πος rariús occurrit. pro ἀκμὴς ύπος, quod affertur a quibuſdam pro indefeſſo, ſcribendum eſt ἀκμὴς, ut αἰδροκμὴς, σιδηροκμὴς, νεοκμὴς, ab eadem origine: ἀβζὴς, ἀδμὴς, ἡμιθνὴς, & ſimilia, a diverſis quidem, ſed ſimilem formam capientibus: quæ flectuntur ῆτος, interdum etiam pariſyllabé εος ου, ut ἄκμητον τύμμα apud Nicandrum: compoſ. ex α privativo, & κάμνω laboro, fatiſco. ὺς ύντος participia ſunt præſentia vel aoriſta verborum in υμι, de quibus infrá: ut ζωννὺς ύντος cingens.

ἡ νὺξ

ἡ νὺξ νυκτὸς nox.

5. δος: ἡ χλαμὺς χλαμύδος chlamys. υδος

ὁ καὶ ἡ νέηλυς νεήλυδος qui nuper advênit, & ſimilia gravitona, quæ habent accuſativum in α & ν, ut νεήλυδα, νέηλυν.

6. θος: ut ἡ κώμυς υθος manipulus, faſciculus. ſic κόρυς υθος galea. in hoc incrementum corripit Homerus, in illo producit Theocritus. υθος

ἡ Τίρυνς Τίρυνθος Tiryns oppid.

7. κος: ὁ καὶ ἡ ἄμπυξ ἄμπυκος reticulum ſeu vinculum crinium. υκος

δοίδυξ cochleare, piſtillum. ſic

κάλυξ κάλυκος calyx.

ἡ πήλυξ fiſſura, Heſych.

ἡ κήϋξ κήϋκος per υ long. ceyx avis.

πνὺξ conſilij locus Athenis.

λὺγξ λυγκὸς lynx.

8. γος: ἡ ἄντυξ ambitus, orbis, ἄντυγος. υγος

ἡ ϕὺξ fex ϕυγός.

σύζυξ σύζυγος conjunx.

κόκκυξ κόκκυγος coccyx, cuculus.

ἡ πτέρυξ ala.

ἡ λύγξ λυγγὸς ſingultus.

ὁ καὶ ἡ φάρυγξ guttur.

υχος 9. χος. pauciſſima ſunt in υχος, ut ὄνυξ ὄνυχος unguis. ſic μώνυξ pro μονώνυξ ſolidas ungulas habens.

κατώρυξ defoſſus.

ἡ πτὺξ plica, flexus.

υπος 10. πος: γὺψ γυπὸς vultur.

γρὺψ γρυπὸς, γρῦπες gryphes: in his duobus υ incremento longum eſt.

υβος 11. βος: qualia ſunt duo, χάλυψ chalybs.

Θάρυψ Tharybs.

υφος 12 φος: Κίνυψ κίνυφος, Ionicé κίνυπος, Cinyps fluvius. Atque hæc Græcarum declinationum genera ſunt.

Cap. 26. De nominibus indeclinabilibus.

Nomina indeclinabilia Græcis quædam ſunt.

1. Nomina literarum, ἄλφα, βῆτα, &c. (Legitur tamen σίγματα σιγμάτων) φῖ, ξῖ, πῖ, μῦ, νῦ, ubi ι & υ longa ſunt.
2. Nomina numerorum, πέντε, quinque, ἓξ ſex, ἑπτὰ ſeptem, &c. deinceps ad ἑκατὸν centum.
3. Nomina trunca ultimis quibuſdam literis:

ἄλφα pro τὸ ἄλφαρ pinguedo, vnguen.
ἄλφι pro τὸ ἄλφιτον farina.
ἔρι pro τὸ ἔριον lana.
ὕφα pro τὸ ὕφασμα textura, tela.
σκέπα pro τὸ σκέπασμα tegmen.
λίπα pro τὸ λιπαρὸν pingue.
τρόφι pro τὸ τρόφιμον plenum, alens,

δῶ pro τὸ δῶμα domus.

κάρη pro κάρηνον, & κάρα pro κάρανον, caput.

κρῖ pro ἡ κριθὴ hordeum.

γάλα pro τὸ γάλαξ lac.

γλάφυ pro τὸ γλαφυρὸν caverna.

γλὴν pro ἡ γλήνη pupilla. at

πρέσβα honoranda, & πότνα veneranda, domina, in nominativo & vocativo tantúm apud poëtas, pro ἡ πρέσβειρα & πότνια.

4. Quæ aſſumũt in fine φι vel φιν, ut

αὐτόφι, αὐτὸς, ipſe.

ἀγέληφι, ἡ ἀγέλη, grex.

εὐνῆφι, ἡ εὐνὴ, cubile.

ἑτέρηφι, ἡ ἑτέρα, altera.

ἰκριόφι, τὸ ἰκρίον, tabulatum.

οὐρανίαφι, ἡ οὐρανία, Urania.

ὀστεόφι, τὸ ὀστέον, os.

ὄρεσφι, τὸ ὄρος, lignum premendis uvis in prelo.

στήθεσφι, τὸ στῆθος, pectus.

στρατόφι, ὁ στρατὸς, exercitus.

δακρύοφι, τὸ δάκρυον, lacryma.

δεξιόφι, ὁ δεξιὸς, dexter.

κοτυληδόνοφι, ἡ κοτυληδὼν, acetabulum.

βίηφι, ἡ βία, vis.

5. Neutra in αρ habentia ω penultimam, ut τὸ μῶμαρ ſtultus, νῶκαρ torpor. ſic ὄναρ inſomnium.

6. Neutra in ας, non præcedente vocali, nec ρ, nec λ, ut

τὸ λέπας, τοῦ λέπας, promontorium. ſic

δέμας corpus, forma.

δέπας patera.

βρέτας ſtatua, & ſimilia: cujuſmodi eſt τὸ σέλας jubar, τοῦ σέλας.

7. Sic

τὸ ἦδος voluptas.

τὸ ὄφελος utilitas.

νάφθα oleum petræ. Poëtæ tamen indeclinabilia aliquando decli-

nant. Homerus, χρυσείοις δεπάεσσι, aureis pateris.

Finis libri primi.

PETRI RAMI GRAMMATICÆ GRÆCÆ LIBER SECUNDUS, de Verbo.

Cap. 1. De communibus verbi affectionibus.

PRo prima perſona duali, quoties deeſt, prima pluralis uſurpatur: ut νὼ τιμάομεν, vel ἡμεῖς δύο τιμάομεν, nos duo colimus. Deeſt autem prima dualis in activo & in paſſivo activa ſpecie conjugato.

Tem-

Temporis varietas Græcis multó copioſior & diſtinctior eſt quám Latinis.

Præſens eſt triplex: præteritum infectum ſimplex: perfectum aoriſtum quadruplex, quotuplex eſt horiſticum, & futurum quintuplex: imó, ſi perfectum paſſivum ſit ſeptuplex. Atqui varietas iſta Latinis verbis magis comprehenditur, quám diſtinguitur: at ſi Latina lingua reddi non poſſit, vernacula & vulgari aliqua fortaſſe poterit, ut nos in rudimentis Gallicé reddidimus.

Forma prima eſt, quando thema deſinit in ω vel μι: ac ſi poſſit etiam flecti in μαι, activa dicitur: ut τιμάω colo, τιμάομαι color: τίθημι pono, τίθεμαι ponor: ſecus, neutra dicitur: ut ὑγιαίνω valeo, εἰμὶ ſum.

Characteriſtica ſeu figurativa cu-

juſvis temporis, dicitur litera vel diphthongus ante finalem ſyllabam.

Si thematis impuri ultima ſyllaba geminam conſonam habeat, prior ſola eſt figurativa: ut in πλάσσω fingo, ψάλλω fidibus cano, τέμνω ſeco, τίκτω pario, τύπτω verbero.

Conjugatio Latina, temporibus finitis & infinitis, in eadem forma quadruplex eſt, *amare, flere, petere, audire*: at Græca conjugatio omnium unius formæ verborum, perſonarum finibus una eſt, ſicut Herodianus grammaticus recté monuit: nec in derivatis circumflexis, vel in μι, anõmalia paucorum temporum aliam ſignificationem verbi, vel aliam conjugationis ſpeciem facit, cúm reliqua tempora conſentiant, & conjugandis circumflexis neceſſe ſit etiam barytona conjugari: ut tam temere baryto-

barytonorum conjugatio ſeparetur, quám ſi quis ad Δημοσθένης declinandum duas ſpecies declinationis ſepararet. Anomalia itaq; conjugationis duplex eſt. prima, per contractionem. nam verbum triplici ſpecie, άω, έω, όω, eſt ὁλοπαθὴς omnibus perſonis præſentis cujuſvis, etiam infiniti ac participij: item infecti præteriti, ac futuri quinti. in quibus ſingulis, prçter communes contractiones, proprium aliquid eſt.

Cap. 2. De triplici præſenti activo, tripliciq́; ejus contractione.

Contractio in prima ſpecie triplex propria eſt: α ex αη, [ω ex αȣ,] ᾳ ex αει & αῃ: in ſecunda ſimplex, ει ex εει: in tertia duplex, ω ex οη, [ȣ ex οȣ.]

Præſens 1.

Præſens triplex ita eſt ſimpliciter

i ÿ

& contractè.

1. τιμάω ῶ, τιμάεις ᾷς, τιμάει ᾷ: colo vel honoro.

τιμάετον ᾶτον, τιμάετον ᾶτον:

τιμάομεν ῶμεν, τιμάετε ᾶτε, τιμάουσι ῶσι.

Iones nil etiam hîc contrahunt, ut generaliter prædictum eſt: quin, ut in nominibus, ſic in verbis reſolvunt ῶ in έω, ut τιμῶ τιμέω: quod in reliquis poſtea temporibus, etiam futuris & participiis, faciunt.

Poetæ, ſi contractam ſyllabam præcedat brevis, ῶ reſolvunt in όω: ut ὁρῶ ὁρόω, ὁρῶμεν ὁρόωμεν, ὁρῶσι, ὁρόωσι. ſin antecedat longa, reſolvunt in ώω: ut ἡβῶ ἡβώω, ἡβῶ ἡβώω. itemque in monoſyllabis: ut δρῶ δρώω, ζῶ ζώω. Similiter ᾶ reſolvunt in άα: ut ὁρᾷς ὁράᾳς, ὁρᾷ ὁράᾳ, (neglecto ι ſubſcripto) ὁρᾶτε ὁράατε. Idem faciunt in aliis temporibus, etiam infinitis, participiis, & paſſivis.

Doricè 2 & 3 τιμάες τιμάε: & 1 plur. τιμάομες, 3 τιμάοντι. ubicunque 3 plur. eſt in ουσι vel ωσι vel ασι, mutatur σ in τ, υ abjicitur, & interponitur ν.

Dores

Dores non contrahunt in α, ſed in η monophthongum, τιμῆς τιμῇ. Atq; ex illis doricis attici retinent ζῆς vivis, διψῆς ſitis, πεινῆς eſuris.

Æolicé 2 τιμάης, 3 τιμάη.

2. φιλέω ῶ, φιλέεις εῖς, φιλέει εῖ: amo.
φιλέετον εῖτον, φιλέετον εῖτον:
φιλέομεν οῦμεν, φιλέετε εῖτε, φιλέουσι οῦσι.

Quædam verba contracta, ſunt primæ & ſecundæ ſpeciei, ut συλάω, συλέω, ſpolio: ξυράω, ξυρέω, rado, tondeo: γηράω, γηρέω, ſeneſco. Diſyllaba ſecundæ ſpeciei, omnino non contrahuntur: neque ſecundo, neque tertio præſenti, neque participio: neque item primis ſingularibus, primis & tertiis pluralibus, in primo præſenti & præterito infecto: aliás contrahuntur etiam infinito. δέω ligo, tantúm contrahitur apud oratores in δεῖ, δεῖ, ligat: δεῖν, δεῖν, ligare.

Doricé 1 plur. φιλεῦμεν: 3 φιλοῦντι & φιλεῶντι: Æolicé φιλεῦτι. Ionicé contractio ει ſolvitur aliquando in εα, φιλεῖτον, φιλέατον.

3. χρυσόω ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ, inauro:

χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον:

χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Quædam verba ſunt contractionis primæ & tertiæ, item ſecundæ & tertiæ: ſed diverſa ſignificatione, σταθμάω pondero, σταθμόω conjicio: δηλέω lædo, δηλόω declaro: πολεμέω bello, πολεμόω ad bellum incito: item βιάω vim affero, βιόω vivo. Pauca ſunt triplicis ſpeciei communia: ut κνυζάω adulatorié gannio, κνυζέω idem, κνυζόω deturpo, fœdo.

Præſens 2.

1. τιμάω ῶ, τιμάῃς ᾷς, τιμάῃ ᾷ: colam,

lam, as, at:

τιμάητον ᾶτον, τιμάητον ᾶτον:

τιμάωμεν ῶμεν, τιμάητε ᾶτε, τιμάωσι ῶσι.

Secundo præſenti & ſecundo horiſtico, & primo ſecundoq; perfecto actionis futuro, diphthongus eſt ῃ, in ſingulari ſecunda: ac (niſi prima ſit in μαι) etiam in tertia: in cæteris perſonis eſt vocalis η. Ionicé 3. ſing. τιμάῃσι.

2. φιλέω ῶ, φιλέῃς ῇς, φιλέῃ ῇ, amem:

φιλέητον ῆτον, φιλέητον ῆτον:

φιλέωμεν ῶμεν, φιλέητε ῆτε, φιλέωσι ῶσι.

3. χρυσόω ῶ,* χρυσόῃς ῇς, χρυσόῃ ῇ, inaurem:

χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον:

χρυσόωμεν ῶμεν, χρυσόητε ῶτε, χρυσόωσι ῶσι.

* οι & η a nonnullis in ω contrahi, itemque όῃ in ῷ.

amarem:

φιλέοιτον οῖτον, φιλεοίτην οίτην:

φιλέοιμεν οῖμεν, φιλέοιτε οῖτε, φιλέοιεν οῖεν.

3. χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ, inaurarem:

χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην:

χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, χρυσόοιεν οῖεν.

Attici in 3 præſenti, facta contractione, mutant μι in ην: ut τιμάοιμι, τιμῷμι: τιμῴην, τιμῴης: φιλέοιμι, φιλοῖμι: φιλοίην, φιλοίης. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι: χρυσοίην, χρυσοίης. ſic etiam τρέφοιν apud Eurip. pro τρέφοιμι, nutrirem, á τρέφω.

Dores in ſecunda & tertia ſpecie mutant etiam οι in ῳ: φιλῴην, χρυσῴην, pro φιλοίην, χρυσοίην.

Inflexio hujus Atticiſmi eadem eſt quæ tertii præſentis verborum in μι, ην ης η: ητον ήτην: ημεν ητε ησαν, & ſyncope εν.

Poëtæ in prima ſpecie dicunt τιμῴοιμι, τιμῴοις: rurſusq́; contractione facta in α, inſerunt alterum α, τιμάεσθον τιμᾶτον, τιμάατον, retracto accentu. Si contractio ſit in ω, alterum ω inſeritur, πηδάω πηδῶ, ſalio, πηδώω. Si præcedens vocalis ſit brevis, inſeritur ο, ut ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, video.

Cap. 3. De triplici præſenti verbi in μι.

Verbum in μι appellatur, quando thema deſinit in μι: oriturq́ue é verbo contracto: verſis ω in μι, & figurativa, in ſingulari primi præſentis & præteriti infecti, in longam: α & ε in η, ο in ω: deinde ſi thema contractum diſyllabum, incipit á vocali, vel ς, præponendo ι breve: ut ἕω mitto, στάω ſtatuo, ἵημι, ἵστημι: ſecus, repetitur prima thematis, & tenuis pro craſ-

craſſa: ut á θέω pono, δόω do, τίθημι, δίδωμι. Interdum nihil reduplicatur: ut νικάω, νίκημι, vinco: φιλέω, φίλημι, amo: γνόω, γνῶμι, noſco. In polyſyllabis nihil unquam reduplicatur: ut ἐλεύθερωμι libero, ab ἐλευθερόω. Poëtæ nihil reduplicant, & reduplicationem, ut incrementum, pro metri ſui commodo retinent aut tollunt. Interdum geminatur reduplicatio: ἀλάω erro, ἀλάλημι: ἀχέω doleo, ἀκάχημι. Poëtæ deducunt etiam á barytonis: ἔχω habeo ἔχημι, φέρω fero φέρημι: vel potius tanquam ab ἐχῶ, φερῶ. Bœoti præfigunt ε pro ι: ut θνάω morior, τέθνημι: τλάω tolero, τέτλημι. Bœoti item vertunt η in ει, πεφίλημι, πεφίλειμι. Altera igitur anomalia conjugationis eſt in μι, differtque etiam aoriſto ſecundo. Sunt autem pauca verba in μι.

Præſens 1.

1. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, ſiſto, ſtatuo.
ἵστατον, ἵστατον:
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.
2. τίθημι, τίθης, τίθησι, pono:
τίθετον, τίθετον:
τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι.
3. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, do:
δίδοτον, δίδοτον:
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι.

ι ante σ ſemper aſpiratur: ut ἵστημι, ſiſto. Perſonæ circumflexorum hîc aliquando uſurpantur, προστιθεῖ pro προστίθησι: apponit, contendit: διδοῖ pro δίδωσι, dat: quæ tamen circumflexa ſunt á τιθέω & διδόω. In tertia plurali ſecundæ & tertiæ ſpeciei diphthongus eſt per ſpeciei figurativam, item in ſingulari ſecunda tertiaque præſentis ſecundi, & in toto tertio. Ionicé 3 plur. ἱστέασι, τιθέασι, διδόασι. Doricé 3 ſing. ἵστητι, τίθητι, δίδωτι: 3 plur.

3 plur. ἱςᾶντι, τιθέντι, διδόντι. Æolicè η retinetur duali & plur. τίθητον, τίθημεν, ponunt iſti duo, ponimus nos plures.

Præſens 2.

1. ἱςῶ, ἱςᾷς, ἱςᾷ, ſiſtam, as, at:
ἱςᾶτον, ἱςᾶτον:
ἱςῶμεν, ἱςᾶτε, ἱςῶσι.

2. τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ, ponam, as, at:
τιθῆτον, τιθῆτον:
τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

3. διδῶ, διδῷς, διδῷ, dem:
διδῶτον, διδῶτον:
διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Præſens 3.

1. ἱςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη, ſiſterem:
ἱςαίητον, ἱςαιήτην:
ἱςαίημεν, ἱςαίητε, ἱςαίησαν.

2. τιθείην, τιθείης, τιθείη, ponerem:
τιθείητον, τιθειήτην:
τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

3. διδοίην, διδοίης, διδοίη, darem:

διδοίητον, διδοιήτην:

διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

In tertio præſenti, plurale contrahitur, ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταῖεν: τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν: διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεν.

Cap. 4. De præterito infecto, deq́ eius augmento temporali.

1. ἐτίμαον ων, ἐτίμαες ας, ἐτίμαε α, colebam:
ἐτιμάετον ᾶτον, ἐτιμαέτην άτην:
ἐτιμάομεν ῶμεν, ἐτιμάετε ᾶτε, ἐτίμαον ων.

2. ἐφίλεον ουν, ἐφίλεες εις, ἐφίλεε ει, amabam:
ἐφιλέετον εῖτον, ἐφιλεέτην είτην:
ἐφιλέομεν οῦμεν, ἐφιλέετε εῖτε, ἐφίλεον ουν.

3. ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου, inaurabam:

ἐχρυ-

ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην: ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Iones omnino detrahunt incrementum, Ἤμαον Ἤμαες, &c. Æolii veró dicunt τιμάεσκον: item 1 & 3 plur. τιμαέσκομεν, τιμάεσκον. Sic in omnibus hujus temporis activis & paſſivis, Æolica eſt epentheſis, verbumq; tali additione producitur.

Thematis initium, eſt vocalis vel conſona. Si vocalis eſt η, ι, ω, υ: vel diphthongus ει, ευ, ου: idem eſt initium omnium temporum: ut

ἠχέω, ἤχεον, reſono.
ἰξεύω, ἴξευον, aucupor viſco.
ὤθω, ὦθον, impello.
ὑβρίζω, ὕβριζον, contumelia afficio.
εἰκάζω, εἴκαζον, aſſimilo, conjicio.
εὐθύνω, εὔθυνον, dirigo.
οὐτάζω, οὔταζον, comminus vulnero. At-

tici tamen dicunt ἥκαζον, ἤυθωνον: Dores ὤπαζον, & talia ſimiliter.

Augmentum temporale. Si vocalis eſt α,ε,ο: vel diphthongus αι, αυ, οι: α & ε mutantur in η, ο in ω: & id temporale incrementum dicitur: ut

ἀνύω, ἤνυον, perficio, bam.
ἐλεύθω, ἤλευθον, venio, bam.
ὀπάζω, ὤπαζον, præbeo, bam.
αἴρω, ἦρον, tollo, bam.
αὐξαίνω, ηὔξαινον, augeo, bam.
οἰκίζω, ᾤκιζον, habitare facio, bam. Anomalia tamen hîc multiplex eſt.

1. Tria retinent α: ἄω ἆον, ſpiro, bam.
ἀΐω ἄιον, audio, bam.
ἀηθέσσω ἀήθεσσον, inſuetus ſum.

2. Octodecim retinent ε interpoſito ι, ut fiat diphthongus ει: ut
ἐάω εἴαον, ſino, bam.
ἕω εἶον, induo, bam: mitto, colloco, bam.

ἑστήκω

ἑςήκω εἵςηκον, permaneo, bam.
ἑςιάω εἱςίαον, convivio excipio, bam.
ἕζω εἷζον, colloco, bam.
ἐρέω εἴρεον, dico, bam.
ἐρύω εἴρυον, traho, bam.
ἕρπω εἷρπον, ſerpo, vado, bam.
ἑρπύζω εἵρπυζον, ſerpo, bam.
ἕλω εἷλον, capio, bam.
ἑλίσσω εἵλισσον, volvo, torqueo, bam.
ἕλκω εἷλκον, &
ἑλκύω εἵλκυον, traho, bam.
ἔχω εἶχον, habeo, bam.
ἐθίζω εἴθιζον, aſſuefacio, bam.
ἔθω εἶθον, conſueſco, bam: uſitatum in εἴωθα conſuevi, & εἰώθειν conſueveram.
ἔπω εἶπον, dico, bam, poëtis: oratoribus autem uſitatum duntaxat in aoriſtis: Et augmentum in derivatis ubiq; ſervatur, εἶπα, εἰπάμην: εἶπον, εἰπόμην, εἰπὲ, εἰπεῖν, εἰπὼν ὀν-

τως. Dores hîc ε vertunt in η, ἔχω ἦχον.

3. ἑορτάζω ἑώρταζον, feſtum celebro, bam, retento ε, mutat ο in ω.

4. Sequentia duodecim retinent οι:

οἰακίζω οἰάκιζον, guberno, bam.

οἰακοστροφέω οἰακοστρόφεον, guberno, bã.

οἰακονομέω οἰακονόμεον, guberno, bam.

οἰωνοσκοπέω οἰωνοσκόπεον, auguror, bar.

οἰωνοπολέω οἰωνοπόλεον, auguror, bar.

οἴσω οἶσον pro ᾦσον, fero, bam.

οἰστρόω οἴστροον, œſtro exerceo.

οἰμάω οἴμαον, impetu ruo, bam.

οἰνίζω οἴνιζον, vinum emo, bam.

οἰνοποτάζω οἰνοπόταζον, vinũ poto, bam.

οἰδαίνω οἴδαινον, tumeſco, bam.

οἰκουρέω οἰκούρεον, domũ cuſtodio, bam.

Tria faciunt alterutrum promiſcué:

οἰμώζω, οἴμωζον & ᾤμωζον, lugeo, bam.

οἰνόω, οἴνοον & ᾤνοον, vino impleo, inebrio, bam.

οἰνο-

οἰνοχοέω, οἰνοχόεον & ᾠνοχόεον, vinum fundo, bam.

Cap. 5. De augmento ſyllabico, & primò in derivatis.

Si thema incipit á conſonante, præponitur ε, & id incrementum dicitur ſyllabicum, quia verbum creſcit ſyllaba: ut τιμάω, ἐτίμαον, colo, colebam.

Derivatum á nomine, eſt regulare: καινουργὸν recéns factum: hinc καινουργέω ἐκαινούργεον, nova molior, bar.

καλλιγράφος, qui pulchré ſcribit: hinc καλλιγραφέω ἐκαλλιγράφεον, pulchré ſcribo, bam.

παιδαγωγέω, pueros inſtituo.

πανουργέω, verſuté ago.

φιλοσοφέω, philoſophor.

φιλοτιμέω, ambitioſé conor.

πολλαπλασιάζω multiplico, & alia ejuſmodi infinita.

Compoſitum augetur in ſimplici: ut compoſitum cum εὐ & δυς: ſic

εὐαγγελίζω εὐηγγέλιζον, læta nuncio, bam.

εὐεργετέω εὐηργέτεον, beneficio afficio, bam.

εὐορκέω εὐώρκεον, ſanctè juro, bam: ſic

δυσαρεστέω δυσηρέστεον, moroſus ſum, eram.

δυσαπιστέω δυσηπίστεον, difficulter adducor ut non credam. Attamen

δυσφημέω ἐδυσφήμεον, maledico, bam.

δυσχεραίνω ἐδυσχέραινον, indignor, bar.

Derivata a nominibus ſive ſimplicibus ſive compoſitis, augentur in principio. A ſimplicibus, ut τελέω ἐτέλεον, a τέλος finis. A compoſitis, ut λυσιτελέω ἐλυσιτέλεον, a λυσιτελὴς utilis. ſic ἠκρολόγει στάχυας in Epigramm. ab ἀκρολογέω: hoc autem ab ἀκρολόγος ſumma legens ſeu carpens. ſic κατ᾽ ἐμοῦ ἠδολέσχουν pſalmo 68, ab ἀδολεσχέω: hoc autem ab ἀδόλεσχος garrulus, loquax. Idem fit in iis quæ deriuata ſunt a nominibus compoſitis cum α, ut ἠνόμουν, ἠδίκουν, ab ἀνομέω & ἀδικέω: hæc autem ab ἄνομος leges tranſgrediens,

grediens, & ἄδικος injurius. Item in iis quæ derivata ſunt a compoſitis cum δυς & ευ, ſi poſt illas particulas ſequatur conſona. ut ἐδυστύχει apud Lucianum, a δυστυχέω: hoc autem a δυστυχὴς adverſa fortuna utens. ſic ab εὐτρεπὴς aptus, inſtructus, εὐτρεπίζω ηὐτρέπιζον, vel εὐτρέπιζον ſine augmento, ſicut εὔφρανάν σε oblectarunt te, pſalmo 44, ab εὐφραίνω, quod eſt ab εὔφρων bono animo præditus, lætus. At ſi poſt δυς & ευ ſequatur vocalis mutabilis, augmentum in ea vocali fit temporale: ut εὐηρέστουν, ab εὐαρεστέω: hoc autem ab εὐάρεστος bene placens, gratus. In Epigramm. tamen pag. 183, ἐδυσώπει, a δυσωπέω, quod eſt a δυσώπης difficilem ſe præbens in emendo.

Item compoſitum cum præpoſitione augetur etiam in ſimplici: ut

ἀπαυράω ἀπηύραον, aufero, bam.
ἀπενεόω ἀπηνέοον, obſtupefacio, bam.
ἐμβατεύω ἐνεβάτευον, ingredior, bar.
ἐνδοιάζω ἐνεδοίαζον, dubito, bam.
συμβαίνω συνέβαινον, contingo, bam.
συμπαίζω συνέπαιζον, colludo, bam.
καταγλωττίζω κατεγλώττιζον, ſuavior inſerta ori lingua, bar.
παραμένω παρέμενον, permaneo, bam.
παρακούω παρήκουον, perperam audio.

παρεμβάλλω παρέβαλλον, confero,bam.

In his compoſitionibus, præpoſitio in vocalem deſinens vocalem finalem amittit, quum verbum (ſive auctum illud ſit, ſive inauctum) a vocali incipit. ut ἀντηγορεύω obloquor, ἀντηγόρευον obloquebar, ex ἀντὶ, contra, & ἀγορεύω loquor. ſic in decompoſitis, συγκαταβαίνω ſimul deſcendo, συγκατέβαινον, ex σὺν cū, κατὰ de, & βαίνω gradior. Porro ſi prima verbi vocalis ſit aſpirata, finalis in præpoſitione tenuis vertitur in aſpiratam: ut ἐφαρμόζω adapto, ἐφήρμοζον adaptabā, ex ἐπὶ ad, & ἁρμόζω apto. Idem fit in Doricis, ut ποτείδω & ποθοράω aſpicio, e ποτὶ quod eſt πρὸς ad, & εἴδω atque ὁράω video. Iones vero retinent tenues: ut ἀπικνέομαι devenio, ex ἀπὸ ab, de, & ἱκνέομαι venio. Eodemque modo Æolenſes. Ἐκ ante augmentum ſyllabicum ε, redit in ἐξ: ut ἐκλέγω eligo, ἐξέλεγον eligebam. Redit etiam ν in præpoſ. ἐν & σὺν, ante conſonantes vel mutatum vel abjectum: ut ἐγχαράττω inſculpo, ἐνεχάραττον, ex ἐν in, & χαράττω ſculpo: συλλέγω συνέλεγον, ex σὺν con, & λέγω lego: συστρέφω συνέστρεφον, ex σὺν con, & στρέφω verto.

Περὶ *&* πρὸ *retinent ultimam*, & augmentum eſt in medio,

περιέχω περιεῖχον, complector,bar.

προάγω προῆγον, procedo,bam.

προπηλακίζω προεπηλάκιζον, contumelia afficio,bam.

Ἀμφὶ

Αμφὶ *nunc retinet:* ἀμφιανακτίζω, cano inſtar amphianactum, qui dithyrambici poetæ erant, ἀμφιώακτιζον.
ἀμφιελίσσω ἀμφιείλισσον, circumvolvo, bam: ſic
ἀμφιέπω ἀμφίεπον, verſor circa, bar.

Nunc tollit: ut ἀμφέπω ἀμφεῖπον, verſor circa, tracto, bam.

Aliquando augetur initio: ut
ἀμφιγνοέω ἠμφιγνόεον, dubito, bam: ſic
ἀμφισβητέω ἠμφισβήτεον, ambigo, bam.
ἀμπέχω, induo, circumdo, ἤμπεχον.
ἀντιβολέω ἠντιβόλεον, ſupplico, bam, & talia compoſita ſimplicis inuſitati.

Quædam tamen inuſitati ſimplicis, etiam in ſimplici augentur: ut
ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον, laudo, bam.
ἐπιδημέω ἐπεδήμεον, peregrinor, bar.
ἐπιορκέω ἐπιώρκεον, pejero, bam.
ἐπιπολάζω ἐπεπόλαζον, in ſuperficie fluito, bam.

παρανομέω παρηνόμεον, contra leges ago, bam. At ἐμπολάω emo, lucror, ἠμπόλαον & ἐνεπόλαον.

Aut ſi præpoſitio nihil augeat ſignificatum, augmentum ſit initio: ut
ἐνέπω ἤνεπον, dico, bam.
καθεύδω ἐκάθευδον, dormio, bam.
καθίζω ἐκάθιζον, ſedere facio, bam.

Attamen quædam plus ſignificantia augentur initio: ut
ἀμφιβάλλω ἠμφίβαλλον, dubito, bam.

Augmentum duplex. Duo faciunt utrunque ſimul:
ἐνοχλέω ἠνώχλεον, turbo, bam.
ἀνορθόω ἠνώρθοον, corrigo, bam.

Atticé incrementum ſyllabicum temporaliter augetur: ut
μέλλω debeo, ἔμελλον debebam, Atticé ἤμελλον. etiam in medio compoſiti: ut ἀπολαύω fruor, ἀπέλαυον, Atticé ἀπήλαυον, fruebar. Sic poetæ metri

metri cauſa conſonam duplicant: ut pro ἔληξα ceſſavi, dicunt ἔλληξα: pro ἐδούπησα ſonitum dedi, dicunt ἐδδούπησα: á λήγω deſino, & δουπέω ſonitum edo.

P *geminatur initió*: ut ῥίπτω ἔῤῥιπτον, projicio, bam: & ſimilia. Poetis tamen permittitur ῥέζω ἔρεζον, facio, vel ſacrifico, bam: ῥάπτω ἔεραπτον, ſuo, bam. Doricum hîc etiam eſt ἐτιμάομες, & Bœoticum; plur. ἐτιμάοσαν: ſic ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον: & poſtea ſimiliter in utroq; aoriſto, æquando ſyllabis tertiam primæ plurali.

Infectum in μι.

1. ἵστην, ἵστης, ἵστη, ſiſtebam:
ἵστατον, ἱστάτην:
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

2. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, ponebam:
ἐτίθετον, ἐτιθέτην:
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

3. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, dabam:
ἐδίδοτον, ἐδιδότην:
ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Contracta ſunt uſitatiora in ſingulari toto & 3 plur. ut ab ἱστάω: ἵστων, ἵστας, ἵστα, ἵστων. á τιθέω: ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, ἐτίθουν. á διδόω: ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου, ἐδίδουν: ubi tamen ſimiliter ut priús themata ſunt non στάω, θέω, δόω, quæ finguntur á grammaticis, ſed ἱστάω, τιθέω, διδόω. 3 plur. ἵσταν, ἐτίθεν, ἐδίδον, pro ἵστασαν, ἐτίθεσαν, ἐδίδοσαν. 2 ſing. Æolicé ἵστησθα: Nam perſonis in ς, Æoles addunt θα: ſic ἔφησθα, dicebas: εἴπῃσθα dixeris: οἶσθα noſti pro οἴδασθα. *At*que hæc de præteriti infecti incremento, quod deinceps in reliquis formis ſervatur.

Cap.6. De verbis defectivis.

Verba carentia reliquis á præſenti &

ti & præterito infecto temporibus, plurima ſunt, & feré ex aliis verbis derivata, unde & reliqua tempora mutuantur.

1. είω, Nunc á præſenti: ut κρατείω imperaturio, á κρατέω impero.

Nunc á futuro:

βρωσείω eſurio, á βρώσω vorabo.

πολεμησείω bellaturio, á πολεμήσω bellabo.

2. ιάω: ut ὀρητιάω micturio, μαθητιάω diſcere cupio, πνδυσιάω anhelo: attamen βινητιάω βινητιάσω, libidinor, bor: & κιττάω κιττήσω, quod eſt deſiderare more mulierum pica laborantium.

3. άζω: ἐρχάζω curſito, á ἔρχω curro: κυπτάζω reſtito, immoror, á κύπτω inclinato capite ſpecto.

4. Duplicantia vel interponentia ſyllabam aut literam: ut

μαίρω luceo, μαρμαίρω mico, niteo.

δάπτω, δαρδάπτω, lacero.
ἐρίζω, ἐριδαίνω, certo, contendo.
λυσσάω, λυσσαίνω, rabio, inſanio.
δράω facio, δραίνω poſſum facere.
βάω, βαίνω, vado.

Ab ἔδω ἔσω edo edam, fit ἔσθω ἐσθίω edo, comedo.

Ab ἕλω capio, traho, fit ἕλκω ἑλκύω, ἑλκυστάω ἑλκυστάζω, pro eodem.

5. Primitivis idem ſignificantia, primúm in αίνω:
λαμβαίνω ſumo,
λανθάνω lateo,
λαγχάνω ſortior,
λιμπάνω linquo,
μανθάνω diſco,
τυγχάνω conſequor, ſum:
φυγγαίνω fugio:
φθάνω prævenio: á λήβω, λήθω, λήχω, λείπω, μήθω, τεύχω, φεύγω, φθάω.

Item in σκω: ἀρέσκω placeo, ab ἀρέω:
θνήσκω

θνήσκω morior, á θνάω: τιτρώσκω vulnero, á τρώω.

Denique in ξω & ψω: αὔξω augeo, ab αὐξέω: ἕψω coquo, ab ἑψέω.

6. Habentia ante ω vel duarum conſonantium alteram liquidam, vel λ ſolum:

ἔργω, pro εἴργω, arceo.

ἔγρω, pro ἐγείρω, excito.

ὄφλω debeo, damnor, obnoxius ſum.

ῥέμβω circumago.

μέλδω elixo.

μέμβλω advenio, curo.

τέλθω cantu oblecto.

δάκνω mordeo.

φέρβω paſco, foveo.

ὀφείλω debeo.

μέλω curæ ſum.

θέλω volo.

κέλω jubeo.

πέλω ſum.

σπένδω ſacrifico, tẽpora ſumit á σπείδω.

7. Facta é futuris aut præteritis: ut ἄλξω ago, ex ἄλξω agam, thematis ἄγω. Sic

ὀρσω concito, ex Æolico futuro ὄρσω concitabo; thematis ὄρω concito.

πεφρίκω horreo, á πέφρικα thematis φρίττω.

8. Æolica σσω ex πτω: ſic

ὄσσω video, ab ὄπτω video.

κορύσσω armo, á κορύπτω arietor.

πέσσω coquo, á πέπτω coquo. Excipe λεύσσω video, futur. λεύσω.

9. Deſinentia in ύω, vel hyperdiſyllaba in ύω, quæ formant ex ſe verba in μι: ut

ἀγύω, per viam officioſé duco.

ἀγνύω frango.

ὀλλύω perdo.

ὀμνύω juro.

ζωννύω cingo.

πηγνύω pango, figo.

10. De-

10. Deſinentia in θω præcedente α vel ε vel υ:

α: μετακιάθω inſequor. ſic διωκάθω perſequor, á διώκω perſequor, accuſo.

ε: ἠερέθω attollo, ἠγερέθω congrego.

υ: μινύθω minuo, φθινύθω corrumpo.

Infecto tantúm præterito (vel aor. 2.) conjugatur ἔβραχον ſonui.

Cap. 7. De futuro 1. ac primúm ubi figurativa eſt vocalis.

τιμήσω, τιμήσεις, τιμήσει, colam, es:
τιμήσετον, τιμήσετον:
τιμήσομεν, τιμήσετε, τιμήσουσι.

Sic φιλήσω, χρυσώσω, ςήσω, θήσω, δώσω.

Futurum primum formatur á themate, præponendo σ ante ω: & quidem primúm, ubi figurativa eſt vocalis: ſic á λύω ſolvo, fit λύσω ſolvam: τίω τίσω, honoro, bo: ῥώω ῥώσω, robo-

ro, bo. At contractum verbum, auget figurativam temporaliter: ut τιμάω τιμήσω, φιλέω φιλήσω, χρυσόω χρυσώσω. Sed anomalia hîc multa eſt.

In prima ſpecie contractorum, multa retinent figurativam.

1. εάω, ιάω, οάω: ut

ἐάω ſino.

θεάω ſpecto, contemplor.

κοπιάω laboro.

ἀκροάω audio, & cætera ſimilia. Mutant tamē γοάω gemo, ululo, βοάω clamo. Retinent autem & mutant:

ἀλοάω (poëticé ἀλοιάω) trituro, percutio, άσω vel ήσω. ſic item

πεινάω, eſurio.

δράω facio, δράσω & δρήσω: unde διαδρήσομαι diffugiam, διεδρησάμην diffugi.

2. Triſyllaba in εάω & λάω præcedente

dente vocali, & diſyllaba præceden-
te conſona, nec facientia verbum in
μι, ut

περάω trajicio.

φυράω miſceo.

ἐλάω agito, pello.

γελάω rideo.

χαλάω laxo.

κλάω frango.

θλάω tundo.

φλάω idem.

σπάω vello, traho.

3. Formantia ex ſeſe defectivum in
αννύω, άνω, άσκω, ut

πετάννύω pando, πετάσω, á πετάω.

φθάνω prævenio, φθάσω & φθήσω, á
φθάω.

γηράσκω ſeneſco, á γηράω, γηράσω: at μι-
μνήσκω, in memoriam revoco, fa-
cit μνήσω.

In ſecunda ſpecie retinent:

1. ἀέω reſpiro, cubo, dormio.
αἰδέω ad reverentiam induco.
ἀρκέω ſufficio.
ἀλέω molo.
ἀκέω medeor.
ὀλέω perdo.
νεικέω contendo.
τελέω perficio.
κέω cubo.
ξέω polio.

2. Formantia item ex ſeſe defectivũ in εννύω vel έσκω: ut ἀμφιεννύω induo, ἀμφιέσω, ab ἀμφιέω: ἀρέσκω placeo, ἀρέσω, ab ἀρέω.

3. Quædam tamen habent ε & η promiſcué: ut
αἰνέω laudo, αἰνέσω vel αἰνήσω: ſic
τρέω τρέσω, timeo: & τρήσω, perforo. ſic
δέω ligo.
καλέω voco.
κορέω ſaturo.

πονέω laboro.
φορέω fero.
φρονέω ſapio.
4. Quædam etiam aſſumunt υ: ut
ῥέω ῥεύσω fluo, am, ab Æolico ῥεύω: at
ῥυέω idem ſignificans, ῥυήσω.
χέω χεύσω, fundo, am. ſic
πλέω navigo.
πνέω ſpiro.
νέω νήσω & νεύσω, neo, nato. ſic in prima ſpecie.
καίω vel κάω, καύσω, uro, uram.
κλαίω vel κλάω, κλαύσω, fleo, flebo.

Tertia ſpecies contractorum habet feré omnia derivata á nomine, & figurativam mutantia. Excipiuntur pauca non derivata á nomine: ut
ἀρόω ἀρόσω, aro, bo. ſic
ὀμόω juro.
ὀνόω vitupero. βόω paſco.

Miſta é gravitonis & contractis.

Gravitona plurima futurum capiunt á ſuis primitivis: ut illa defectiva:

θέλω volo θελήσω, á θελέω. ſic

βάλλω mitto, βλήσω, velut á βλέω.

Item illa in άνω: ut

ἁμαρτάνω pecco, ab ἁμαρτέω.

βλαστάνω germino, á βλαστέω.

Pleraque etiam, barytona ſunt & circumflexa: ut

εἴδω εἴσω, & εἰδέω εἰδήσω, video, ſcio.

ἕλκω ἕλξω, & ἑλκέω ἑλκήσω ac ἑλκέσω, traho.

ῥίπτω ῥίψω, & ῥιπτέω ῥιπτήσω, projicio.

τρύχω τρύξω, & τρυχόω τρυχώσω, attero, vexo.

δόκω δόξω, & δοκέω δοκήσω, videor, puto.

κύω κύσω, & κυέω κυήσω, uterum fero.

κυλίνδω κυλίσω, & κυλινδέω κυλινδήσω, volvo.

γράφω γράψω, & γραφέω γραφήσω, ſcribo.

βόσκω

βόσκω βόσω, & βοσκέω βοσκήσω, paſco.

Doricè circumflectitur ultima hujus futuri, & figurativa retinetur: ut τιμάω, τιμασῶ, &c. & 3 plur. τιμασοῦντι, τιμασεῦντι.

Vbi figurativa eſt σσ *vel* ζ. Reliquorum figurativa, eſt ſemivocalis vel muta. Primo eſt σ geminatum, in σσ vel in ζ, ubi penultima anceps (quæ præſenti producebatur poſitione) futuro corripitur. Etymologia futuri hujus, Grammaticis adhuc vehementer incerta fuit: hiſtoria autem inductis é lexico & obſervatis generis hujus verbis ſimplicibus, theorema pauló accuratius nobis attulit, hoc modo:

σσω, vel Atticé ττω, futurum facit ξω: ut, ἀΐσσω ἀΐξω, ruo ruam: ſic πλύσσω plico, θωρήσσω armo: qualia verba notata ſunt 28. Item in ττω: ut ἀλλάττω

ἀλλάξω muto: ſic βήττω tuſſio, δειδίττω pavorem incutio: qualia verba notata ſunt 29. Excipe facientia σω, 4 ex ασω:

ἱμάσσω loris cædo.
λεύσσω video.
νάσσω complano, premo.
πάσσω ſpargo. Excipe item ſex è ττω:
μασχαλήττω in ſinu gero.
πάττω ſpargo.
πέττω concoquo.
περάττω vendo.
πλάττω fingo. ſic
βλίττω aufero mel á favis. Atque hoc theorema eſt de themate in σσω vel ττω: ſequitur de themate in ζω.

Ζω facit σω: ut βαδίζω βαδίσω, vado, am: βαπτίζω mergo: γνωρίζω cognoſco: γυμνάζω exerceo, & talia plus quám quadringenta. Excipe ſequen-

quentia quæ faciunt ξω.
αἰάζω lamentor.
ἀλαλάζω ἀλαλάξω, jubilo, bo.
ἀλαπάζω ἀλαπάξω, populor, bor: ſic
ἀτύζω vel ἀτλύζω, conſterno, percello.
ἐλελίζω torqueo, concutio.
ἐγγυαλίζω in manus do, præbeo.
οἰμώζω ejulo.
ὀλολύζω ululo.
συβειάζω inſoleſco.
στάζω, & pro eodem
σταλάζω, ſtillo.
στενάζω ſuſpiro.
στηρίζω fulcio, firmo.
στίζω pungo.
στυφελίζω percutio.
σφύζω ſalio, pulſo.
ῥάζω latro.
ῥέζω facio.
μερμηρίζω ſolicité cogito.
νυστάζω nuto, dormito.

τμάζω ſcindo.
θρυλλίζω contero.
κχυάζω claudico.
κεῤάζω vociferor.
γρύζω grunnio,mutio.
βαύζω baubor,latro.
φατίζω dico.
φοινίζω rubefacio.

Quædam in *ζω* faciunt *ξω* & *σω* eadem ſignificatione:
ἁρπάζω rapio.
ἀτίζω dedignor honore,aſpernor.
σαλπίζω buccino.
νυςάζω nuto, dormito.
τρίζω ſtrideo.
ϛρύζω ſtrideo, murmuro.
δαίζω divido,diſcerpo.
βαςάζω porto.
παίζω ludo, *παίξω*, & Atticé *παίσω*.

Inductionis igitur & obſervationis noſtræ theorema ejuſmodi eſt.

Dori-

Doricé ex ζω futurum σω mutat σ in ξ: ut βαδίζω βαδίσω, vado, am: βαδιξῶ.

Atticé polyſyllabum ex ιζω in ισω, circumflectitur ultima, & tollitur σ, ut νομίζω, νομίσω, puto, bo: νομιῶ.

Vbi figurativa eſt ρ, λ, μ, ν. Si figurativa ſit é liquidis, non aſſumitur σ, ſed ultima circumflectitur, & penultima corripitur, breviando ancipitem, tollendo é geminis vel liquidis, vel in diphthongo vocalibus, ſecundam: ut

νέμω νεμῶ, tribuo, am.
κρίνω κρινῶ, judico, bo.
ὀτρύνω ὀτρυνῶ, incito, hortor, bor.
ψάλλω ψαλῶ, fidibus cano, am.
τέμνω τεμῶ, ſeco, bo.
φαίνω φανῶ, appareo, bo.
σπείρω σπερῶ, ſemino, bo. at
ἐλαύνω ἐλάσω, ab ἐλάω, agito, bo.

In εινω quatuor tantúm hîc regularia ſunt:

στείνω στενῶ arcto.

τείνω τενῶ tendo.

κτείνω κτενῶ occîdo.

θείνω θενῶ percutio. at

δάκνω mordeo, δήξω, á δήκω. De cæteris illis in ανω ſuprá dictum eſt.

Æoles in ρω aſſumunt σ: ut

σπείρω σπέρσω, ſemino, ſeminabo.

ἄρω apto, ἄρσω.

κύρω ſum, adipiſcor, κύρσω.

Pleraque in ίνω, rejecto ν, formant futurum:

λύνω λύσω, ſolvo ſolvam,

πίνω πίσω, bibo bibam,

φθίνω φθίσω, tabeſco, am: velut á τίω, πίω, φθίω.

Vbi figurativa eſt τ, θ, δ. In cæteris figurativa eſt é mutis aliqua: eaq; tollitur aut manet: tollitur, ut in

ἀνύτω

ἀνύτω ἀνύσω, perficio, am.
πλήθω πλήσω, impleo,bo.
ᾄδω ᾄσω, cano,am. Hîc τ, θ, δ, tolluntur.

Vbi figurativa κ,χ,γ. Manet autem, ſed tenuis, comprehenſa in ξ aut ψ: in ξ, ut

πλέκω πλέξω, plico, bo.
τίκτω τέξω, á τέκω, pario,am.
ἔχω ἕξω,habeo,bo,ſpiritu aſpero: ut
τρέχω θρέξω, curro, am.
λέγω λέξω, dico, am. Hîc κ, χ, γ, comprehenduntur in ξ.

Vbi figurativa β,π,φ. Comprehenſa in ψ, ut in

λείβω λείψω, libo, bo.
πέμπτω πέμψω, mitto,am.
τύπτω τύψω, verbero,bo.
γράφω γράψω, ſcribo,am.
τρέφω θρέψω, nutrio, am, ſpiritu etiam aſpero. Hîc β, π, φ, compre-

henduntur in ψ.

Cap. 8. De futuro 2.

τιμῶ, τιμεῖς, τιμεῖ:
τιμεῖτον, τιμεῖτον:
τιμοῦμεν, τιμεῖτε, τιμοῦσι:

Secundum futurũ fit á primo, circumflectendo ultimam, & tollendo figurativam ſi ſit á themate puro incontracto, ut á λύσω fit λυῶ ſolvam. Si veró ſit á themate impuro, ſubſtituendo figurativam thematis: ſic á τύψω verberabo, fit τυπῶ. Si thema contractum, ſit impurum, tollitur penultima vocalis cum ſequente conſonante, ut τιμάω τιμήσω, τιμῶ: νικάω νικήσω, νικῶ, vinco: μυκάω μυκήσω, μυκῶ, mugio: φιλέω φιλήσω, φιλῶ, amo: δουπέω δουπήσω, δουπῶ, reſono.

Defectiva. 1. Si thema contractũ, ſit purum vel tertiæ ſpeciei contractorum,

ctorum, vel monoſyllabum, caret ſecundo futuro, & inde formatis, ut βοάω βοῶ: ποιέω ποιῶ: χρυσόω: δράω facio: θλάω contundo, κλάω frango. Excipe σχέω σχῶ habeo, σβέω σβῶ extinguo, σπάω σπῶ traho: χέω χῶ fundo.

2. Si thema polyſyllabum, ſit αυω, ευω, ουω, υω, γω, ut ψαύω ψαύσω tango: ἱππεύω ἱππεύσω equito: ἀκούω ἀκούσω audio: ἀρτύω ἀρτύσω condio: ἰσχύω ἰσχύσω valeo, ὀπύω ineo.

Anomalia figurativæ. Ex themate σσω vel ττω, item ζω, habente futurum primum σω vel ξω, aſſumitur illic δ, hîc γ: ut φράζω, φράσω, φραδῶ, dico, am: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὀρυγῶ, fodio, am. At pleraq; generis hujus, ſecundo futuro ſunt inuſitata: ut ab ἐρέσσω ἐρέσω, remigo, bo: βαδίζω βαδίσω, vado, am: πλάσσω πλάσω, fingo, am: φροντίζω φροντίσω, curo, abo: φυλάσσω φυλάξω, cu-

ſtodio,ani.

Quædam aliter mutant figurativam, in cognatam: ut χ in γ: item π in β vel φ: ut

σμύχω σμύξω, σμυγῶ,uro,uram.
ψύχω ψύξω,ψυγῶ, refrigero,bo.
βλάπτω βλάψω,βλαβῶ, lædo,am: ſic
καλύπτω tego.
κρύπτω occulo. At
σκάπτω fodio, σκάψω, σκάφῶ:
ῥάπτω ῥάψω,ῥαφῶ, ſuo,am. Sic
ῥίπτω projicio. At
θάπτω ſepelio, &
θήπτω mentior, ſtupeo,ταφῶ.
δρύπτω unguibus lacero.
βάπτω tingo, mergo. Quidam malunt hæc tempora ab antiquis in γω, βω, φω, derivare.

Anomalia temporis. Penultima brevis eſt, niſi poſitio obſtet, ac feré una ex ancipitibus: ut ψάλλω, ψαλῶ, ψαλῶ,

fidi-

fidibus cano, am: hîc autem accidit idem futurum eſſe utrumque: κρίνω κρινῶ, judico, bo: ὀτρύνω ὀτρυνῶ, hortor, bor.

E mutatur in α *quando ſequitur* ρ, λ, μ, ν:

δέρω, δερῶ, δαρῶ, excorio, bo.
σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ, ſemino, bo. (ſic
δέρκω, δέρξω, δαρκῶ, video, bo.
πέρθω, πέρσω, παρθῶ, vaſto, bo: & metatheſi δρακῶ, πραθῶ)
στέλλω, στελῶ, σταλῶ, mitto, am.
νέμω, νεμῶ, ναμῶ paſco, am.
θείνω, θενῶ, θανῶ, ferio, am.
τέμνω, τεμῶ, ταμῶ & τεμῶ, ſeco, bo.
ſed ταμῶ etiam á τάμνω, quod Ionicé ſive Doricé idem eſt. at
τρέχω curro, θρέξω: futuro 2 δραμῶ, á δρέμω.

In triſyllabis ε manet:
ὀφείλω, ὀφελῶ, ὀφελῶ, debeo, bo:

ὀνεγκῶ feram. manet item in
λεγῶ dicam,
βλεπῶ videbo,
τεκῶ pariam,
χεῶ fundam: quia nulla eſt é liquidis
ρ, λ, μ, ν.
H *& ω mutantur in α:*
λήβω, λήψω, λαβῶ, ſumo, am:
πλήσσω, πλήξω, percutio, am: πληγῶ,
ad corpus: πλαγῶ, ad animum.
τρώγω, τρώξω, τραγῶ, edo, am: pro quo etiam φαγῶ á φήγω.
Aυ *tollit* υ: Eυ *&* ει, *tollunt* ε:
καίω, καύσω, καῶ, uro, am.
παύω, παύσω, παῶ, ſedo, bo.
φεύγω, φεύξω, φυγῶ, fugio, am.
λείπω, λείψω, λιπῶ, linquo, am.
λήγω, λήξω, deſino, caret hoc tempore. Sed futurum hoc activum mediumq; rariſſimi eſt uſus.
Verba in μι *carent ſecundo futuro.*

Cap. 9. De tribus reliquis futuris.

3. τιμήσοιμι, τιμήσοις, τιμήσοι, culturus eſſem:
τιμήσοιτον, τιμησοίτην:
τιμήσοιμεν, τιμήσοιτε, τιμήσοιεν.
Sic φιλήσοιμι, χρυσώσοιμι: ςήσοιμι, θήσοιμι, δώσοιμι.

4. τιμοῖμι, τιμοῖς, τιμοῖ:
τιμοῖτον, τιμοίτην:
τιμοῖμεν, τιμοῖτε, τιμοῖεν.

5. τίμαε τίμα, τιμαέτω άτω, cole:
τιμάετον ᾶτον, τιμαέτων άτων:
τιμάετε ᾶτε, τιμαέτωσαν άτωσαν.
φίλεε φίλει, φιλεέτω είτω, ama:
φιλέετον εῖτον, φιλεέτων είτων:
φιλέετε εῖτε, φιλεέτωσαν είτωσαν.
χρύσοε χρύσου, χρυσοέτω ούτω:
χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων:
χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Atticé τιμαόντων τιμώντων, pro τιμαέτωσαν άτωσαν, & in aliis ſimiliter.

Futurum ς. in μι.

ἵςαθι, ἱςάτω, ſtatue, ſiſte:

ἵςατον, ἱςάτων:

ἵςατε, ἱςάτωσαν.

Sic τίθετι, δίδοθι.

Etiam hic magis uſurpantur á contractis perſonæ ἵςα, τίθει, δίδου.

Cap. 10. De aoriſto 1.

Atque hæc de temporibus infectis, præſenti, præterito & futuro: ſequitur analogia perfectorum, præteriti ac futuri: præteriti, aoriſti & horiſtici:

ἐτίμησα, ἐτίμησας, ἐτίμησε:

ἐτιμήσατον, ἐτιμησάτην:

ἐτιμήσαμεν, ἐτιμήσατε, ἐτίμησαν.

Bœoticé ἐτιμήσασαν, ut ſit pariſyllaba primæ plurali, ſicut priús.

Sic

Sic ἐφίλησα, ἐχρύσωσα, ἔστησα: at ἔθηκα, ἔδωκα, pro ἔθησα, ἔδωσα: quæ duo poſtrema deinceps inuſitata.

Prima ſyllaba primi & ſecundi aoriſti, eſt prima præteriti infecti: in reliquis aoriſtis nullum eſt incrementum.

Ultima & penultima eſt eadem quæ primi futuri infecti: ultima, vertit ω in α: ut τιμήσω, ἐτίμησα.

Anomalia figurativæ. 1. Sequentia duo retinent figurativam præſentis: ut ἐνέγκω, ἐνέγξω, ἤνεγκα, fero, feram, tuli: ἔπω, εἶπον, εἶπα, dico, dicebam, dixi.

2. *Sex, tollunt omnino figurativam futuri:*

ἀλεύω, ἀλεύσω, ἤλευα, evito.

ἀκέω, ἀκέσω, ἤκεα, medeor.

σεύω, σεύσω, ἔσευα, agito, concito: Doricé ἔσευσα.

λέω, ἔληα, volo, vis.

καίω ſeu κάω, καύσω vel κήσω, ἔκαυσα & ἔκηα, accendo, uro.

χέω, χεύσω, ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα, fundo.

3. A γαμέω, uxorem duco, ἐγάμησα & ἔγημα.

4. *Poeticé geminatur interdùm figurativa:* ut ἔφρασσα dixi, ἐτέλεσσα perfeci, ὤμοσσα juravi, ἐσύρισσα ſibilavi.

Anomalia temporis. Penultima brevis in futuro ρῶ, λῶ, μῶ, νῶ, hîc producitur, mutando α in η, addendo ι ad ε, & producendo ι & υ: ut

αἴρω, ἀρῶ, ἦρα, tollo.

ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, fidibus cano.

μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα & ἐμίανα, fœdo.

σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, ſemino.

στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, mitto.

νέμω, νεμῶ, ἔνειμα, tribuo.

δέμω, δεμῶ, ἔδειμα, ædifico.

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, judico.

ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, hortor.

θυύω, θυνῶ, ἔθυνα, impetu feror.

Aliquando ex Æolico formatur: ut ex ὄρω ὄρσω, ὦρσα, concitavi: ſic κείρω κέρσω, ἔκερσα, totondi.

Cap. II. De aoriſtis reliquis.

Aor. 2. ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε:
ἐτίμετον, ἐτιμέτην:
ἐτίμομεν, ἐτίμετε, ἔτιμον.

Bœoticé (ut in præterito infecto & aoriſto 1) ἐτίμοσαν.

Ultima & penultima ſyllaba, eſt ultima & penultima ſecundi futuri infecti, ῶ in ον verſo: ut τιμῶ, ἔτιμον, colam, colui: τυπῶ, ἔτυπον, verberabo, avi: ὀρυγῶ, ὤρυγον, fodiam, fodi: φραδῶ, ἔφραδον, dicam, dixi: βλαβῶ, ἔβλαβον, lædam, læſi: Ideoque ἤνεγκον, ἔβλεπον, ἔλεγον, ἔτεκον, ἔχεον, tuli, vidi, dixi, peperi, fudi, hîc erunt. Hîc etiam ancipites corripiuntur, ἔφανον apparui,

ἔκρινον judicavi, ἔθυνον rui. ab ἄγω Atticé ἤγαγον duxi: & in derivatis inde temporibus ſimili reduplicatione ab ἐλεύθω venio, ἤλυθον, ſyncope ἦλθον, veni, ivi. Æoles etiam hîc reduplicant: ut τρέφω, τραφῶ, ἔτραφον, τέτραφον, alo: κάμνω, καμῶ, ἔκαμον, κέκαμον, laboro: πείθω, πιθῶ, ἔπιθον, πέπιθον, ſuadeo. κρίκε ſtridit, & ἔβραχε ſonuit, hîc tantũ conjugãtur. αἱρέω capio, convinco, regulare eſt, excepto aoriſto 2 εἷλον, εἷλες, &c. ab ἕλω: & δάκνω ἔδακον á δήκω mordeo.

Aoriſtum ſecundum in μι proprium eſt, per figurativam longam in omni numero, exceptis in duali & plurali ἔθην & ἔδων.

1. ἔστην, ἔστης, ἔστη:
 ἔστητον, ἐστήτην:
 ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.
2. ἔθην, ἔθης, ἔθη:
 ἔθετον, ἐθέτην:

ἔθε-

ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

3. ἔδων, ἔδως, ἔδω:

ἔδοτον, ἐδότην:

ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Bœoticé 3 plur. contrahitur, ἔσαν, ἔθεν, ἔδον, contrá quám priús augebatur. Singulare hîc idem eſt cum præterito infecto, quoties nulla eſt reduplicatio: ut ἐφίλην, amabam & amavi, á φίλημι amo.

Aor. 3. τιμήσαιμι, τιμήσαις, τιμήσαι:

τιμήσαιτον, τιμησαίτην:

τιμήσαιμεν, τιμήσαιτε, τιμήσαιεν.

Sic φιλήσαιμι, χρυσώσαιμι, στήσαιμι.

Hîc αι non habetur brevis.

Æolicé item ſingulariter & pluraliter:

τιμήσεια, τιμήσειας, τιμήσειε:

τιμησείαμεν, τιμησείατε, τιμήσειαν.

Attici tantúm ſecunda & tertia ſingulari & tertia plurali utuntur, τιμή-

σειας, τιμήσειε, τιμήσειαν. Καταβρώξειε devoraverit, hîc tantúm conjugatur. Æolicé εἴπαισαν pro εἴπαιεν, dixerint: ut etiam literarum numero par ſit primæ plurali.

Aor. 4. τίμοιμι, τίμοις, τίμοι:
τίμοιτον, τιμοίτην:
τίμοιμεν, τίμοιτε; τίμοιεν.

Ionicé reduplicatur aliquando: ut τετίμοιμι τετίμοις: quod poſtea fit in futuro 2, & ejus participio, & in futuro 2 medio.

Aoriſtum quartum in μι, etiam hîc propriũ eſt, per diphthongum, cum figurativa ſpeciei.

1. σταίην, σταίης, σταίη:
σταίητον, σταιήτην:
σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.
2. θείην, θείης, θείη:
θείητον, θειήτην:
θείημεν, θείητε, θείησαν.

3. δοίην

3. δοίην, δοίης, δοίη:
δοίητον, δοιήτην:
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Cap. 12. De horiſtico 1.

Expeditis aoriſtis, horiſtica deinde conſequuntur:
τετίμηκα, τετίμηκας, τετίμηκε, colui:
τετιμήκατον, τετιμήκατον:
τετιμήκαμεν, τετιμήκατε, τετιμήκασι.
Sic πεφίληκα, κεχρύσωκα. Sic ab ἵστημι, proprium erat ἕστηκα, unde καθέστηκα, conſtitutus ſum: ſed Doricé ἕστακα uſurpatur, ut differat ab ἕστηκα ex ἑστήκω permaneo. 2 plur. ἕστατε pro ἑστήκατε: ſic ἀφέστατε, diſceſſiſtis. A τίθημι pono, τέθεικα: Bœoticé pro τέθηκα. A δίδωμι, δέδωκα. 3 plur. Doricé τετιμήκαντι, interpoſito ν, ut priús.

Prima plur. interdum contrahitur Doricé, ἀγνήκαμες pro ἠγνοήκαμεν, ab

ἀγνοέω ignoro.

α in omnibus perſonis corripitur, excepta 3 plur. in σι, quocunque verbo ac tempore.

Præteritum horiſticum primum formatur ab infectis, præterito & futuro.

Reduplicatio literæ. Si prima ſyllaba præteriti infecti eſt longa, manet in horiſtico: ſin eſt brevis, vel ob mutam & liquidam, anceps, præponitur prima litera thematis ſine aſpiratione.

Penultima & ultima, eſt penultima & ultima futuri primi, vertendo σω, ξω, ψω, in κα, χα, φα: ut

ἠχέω, ἤχεον, ἠχήσω, ἤχηκα, reſono, bam, bo, reſonui.

ὀρύσσω, ὤρυσσον, ὀρύξω, ὤρυχα, fodio, bam, am, fodi.

λείβω, ἔλειβον, λείψω, λέλειφα, libo.

γξά-

γράφω, ἔγραφον, γράψω, γέγραφα, ſcribo. πλάσσω, ἔπλασον, πλάσω, πέπλακα, fingo.

Sic Latini interdum reduplicant: ut tango, tetigi: pello, pepuli.

Γν & γρη non repetunt literam thematis, quia tum prima non habetur anceps, ſed longa tantúm: γνόω, ἔγνοον, γνώσω, ἔγνωκα, noſco: ſic γνωρίζω, ἐγνώριζον, γνωρίσω, ἐγνώρικα, noſco: γρηγορέω, ἐγρηγόρεον, γρηγορήσω, ἐγρηγόρηκα, vigilo. ſic ἔκρυφα pro κέκρυφα, á κρύπτω occulo. Contrá á πτάω paveo, πέπτηκα: á πτόω cado, πέπτωκα, repetunt, quia πτ ſyllabam communem faciunt.

Mutatio vocalium. Penultima futuri diſyllabi in ρω, λω, νῶ, mutat horiſtico ε in α: & in μω interponit η: & in his ſingulis ultima mutat ω in κα, tollitque ν in ἱνω, ινω, υνω: at αινω mutat in γ: ut

σπείρω, ἔσπειρον, σπερῶ, ἔσπαρκα, ſemino.
στέλλω, ἔστελλον, στελῶ, ἔσταλκα, mitto.
κτείνω, ἔκτεινον, κτενῶ, ἔκτακα, & poëticé ἔκτανκα, occîdo.
κρίνω, ἔκρινον, κρινῶ, κέκρικα, judico.
θύνω, ἔθυνον, θυνῶ, τέθυκα, impetu feror.
μθύω, ἔμθυον, μθυῶ, μεμένηκα, maneo, velut á μθυέω: ſic
νέμω, ἔνεμον, νεμῶ, νενέμηκα, tribuo.
τέμνω, ἔτεμνον, τεμῶ, τετέμηκα, ſeco.
δέμω, ἔδεμον, δεμῶ, δεδέμηκα, & δέδμηκα, ædifico.
κάμνω, ἔκαμνον, καμῶ, κεκάμηκα & κέκμηκα, laboro: qualis ſyncope poſtea frequentiſſima eſt.
βρέμω, ἔβρεμον, βρεμῶ, βεβρέμηκα, ſono.
φαίνω, ἔφαινον, φανῶ, πέφαγκα, luceo.

In polyſyllabis ε manet: ut
ἀγείρω, ἀγερῶ, ἤγερκα, cogo.

Atticiſmus in hoc tempore multiplex eſt.

1. Diſyl-

1. *Diſſyllaba habentia pro figurativa mutam,* non τ, θ, δ, Atticé mutant ε in ο: ut

τίκτω pario, τέξω, τέτεχα, τέτοχα, ά τέκω.
βρέχω, βρέξω, βέβρεχα, βέβροχα, rigo.
λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλοχα, dico.
πέμπτω, πέμψω, πέπεμφα, πέπομφα, mitto.
στρέφω, στρέψω, ἔστρεφα, ἔστροφα, verto.

2. *Initia* λε *&* με *mutantur in* ει: ut λέγω dico, λέλοχα, εἴλοχα: μείρω divido, μέμορκα, εἴμορκα.

3. *Aliquando prima littera tollitur:* ut ἐβλάστηκα germinavi, ἐβούλευκα conſului.

4. *Ad horiſticum thematis inchoati ab* α *brevi, vel* ε *vel* ο, duæ primæ literæ thematis præfiguntur. Ac ſi reduplicatum præteritum tres ſyllabas excedit, tertia ab initio corripitur, verſis η in ε, ει in ι, ευ in υ, ω in ο, οι & ου in ο: ut

ἀλήθω molo, ἤληκα, ἀλήλεκα.
ἀλείφω inungo, ἤλειφα, ἀλήλιφα.
ἐλεύθω venio, ἤλευκα, ἐλήλυκα.
ἐρωτάω interrogo, ἠρώτηκα, ἠρηρώτηκα.
ἑτοιμάζω paro, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα.
ἀκούω audio, ἤκουκα, ἀκήκοκα: ſed medium ἤκοα vel ἀκήκοα invaluit.

Citatur etiam ἠμύω inclino, cado, ἤμυκα, ἐμήμυκα, pro ἠμήμυκα.

Anomalia temporis. Breves tamen, ancipites, & poſitione longæ, manent: ut

ὀλέω perdo, ὤλεκα, ὀλώλεκα, á quo tempora mutuatur ὀλλύω & ὄλλυμι, cũ compoſitis.
ὀρύσσω fodio, ὤρυχα, ὀρώρυχα.
ἐείζω contendo, ἤεικα, ἐρήεικα: at, ut hinc differat, ab ἐρείδω fulcio, ἤρεικα, ἐρήρεικα. (tametſi multorum verborum præteritum commune eſſe poteſt: ut

ἧκα

ἧκα ab ἕω mitto, colloco.
ἥδω hilaro,delecto:
ἥκω venio.)

ἀγείρω cogo, congrego, ἤγερκα, ἀγήγερκα.

Diſyllaba etiam longam habent penultimam,aut interponunt ο:ut
ἄγω duco, ἦχα, ἄγηχα, ἀγήοχα: Bœoticé ἀγείοχα, teſte Etymol.
ἔδω edo, ἦκα, ἔδηκα, & interjecto δο ἐδήδοκα: ab ἐδδώ, ἤδωκα, ἐδήδωκα.

Denique quædam ab ο vel ω incipientia, ε ſyllabicum incrementum addunt ſicut imperfecto: ut
ὁράω video, ὥρακα, ἑώρακα.
οἴγω aperio, ᾦχα, ἔῳχα: ſed invaluit medium ᾦγα, ἔῳγα: unde ἀνέῳγα. ubi & ſpiritus præſentis ſervatur.
Atque hæc Attica ſunt.

Compoſita hîc quoque augentur in medio: ut ἐξορίζω ἐξώρικα, extermino, avi: αἰπτιπιςέμλω αἰπτπίςαλ-

κα, viciſſim ad aliquem mitto,-ſi. Sic etiam quorum ſimplicia non ſunt in uſu: ut ἐπιδημέω peregrinor, ἐπιδεδήμηκα.

Dupliciter aucta. Quædam dupliciter augentur.

ἐγγυάω deſpondeo, ἠγγύηκα & ἐγγεγύηκα.
ἀνορθόω corrigo, ἠνώρθωκα, ἐπηνώρθωκα.
ἐνοχλέω turbo, ἠνώχληκα.
ἐμπαροινέω debacchor in, ἐμπεπαρῴνηκα.
διαιτάω judico ut arbiter, δεδιῄτηκα: ſic καταδιαιτάω arbitrario judicio condemno, καταδεδιῄτηκα.
ἀναλίσκω conſumo, ab ἀναλόω quadruplex horiſticum facit, ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἠνήλωκα, ἀνάλωκα.
Quædam capiunt aliunde præteritum horiſticum: ut τρέχω curro, θρέξω, δεδράμηκα, á δραμέω.

Cap.

Cap. 13. De tribus reliquis horiſticis.

2. τετιμήκω, τετιμήκῃς, τετιμήκῃ, coluerim:

τετιμήκητον, τετιμήκητον:

τετιμήκωμεν, τετιμήκητε, τετιμήκωσι.

Sic πεφιλήκω, κεχρυσώκω: ſic item ἑστάκω, τεθείκω, δεδώκω.

3. τετιμήκοιμι, τετιμήκοις, τετιμήκοι, coluiſſem:

τετιμήκοιτον, τετιμηκοίτην:

τετιμήκοιμεν, τετιμήκοιτε, τετιμήκοιεν.

Sic πεφιλήκοιμι, κεχρυσώκοιμι: ἑστάκοιμι, τεθείκοιμι, δεδώκοιμι.

4. ἐτετιμήκειν, ἐτετιμήκεις, ἐτετιμήκει, colueram:

ἐτετιμήκειτον, ἐτετιμηκείτην:

ἐτετιμήκειμεν, ἐτετιμήκειτε, ἐτετιμήκεισαν.

Sic ἐπεφιλήκειν, ἐκεχρυσώκειν: ἑστάκειν, ἐτε-

θείκειν, ἐδεδώκειν.

Horiſticum primum inchoatum á cōſonante, augetur hîc ſyllabicé: ſecus, idē utrobiq; eſt initium.

Prima ſingul. Ionicé ἐτετιμήκεα: 3, ἐτετιμήκεε: Atticé utrobique ἐτετιμήκη, & 3 plur. ἐτετιμήκεσαν. Cōtrahitur aliquando, ἐτετιμήκεισαν, ἐτετίμησαν. ſic ἑστάκεισαν ἕστασαν.

Atticé reduplicata, temporaliter hîc augentur: ut

ἀλήλεκα, ἠληλέκειν, molui, ueram.

ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν, coëgi, eram. Excipe ἐληλύκειν veneram & ἐδηδόκειν ederam.

Cap. 14. De futuris perfectis.

Fut. 1. τιμήσω, τιμήσῃς, τιμήσῃ, coluero:
τιμήσητον, τιμήσητον:
τιμήσωμεν, τιμήσητε, τιμήσωσι.

Primum & ſecundum futurum, fiunt á futu-

á futuris infectis, per diphthongum ſingulari ſecunda tertiaq;, reliquis autem perſonis per longam vocalem. 3 ſingul. Ionicé τιμήσῃσι. 3 plur. Doricé τιμήσωντι.

Sic φιλήσω & χρυσώσω: item στήσω.

Fut. 2. τίμω, τίμῃς, τίμῃ:

τίμητον, τίμητον:

τίμωμεν, τίμητε, τίμωσι,

Doricé τίμωντι. Ionica hîc aliquando reduplicatio eſt, ut antea, τετίμω coluero: ſic λελάχω ſortitus fuero, κεκάμω laboravero.

Futurum ſecundum verborum in μι proprium eſt:

1. στῶ, στῇς, στῇ, ſtetero:

στῆτον, στῆτον:

στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

2. θῶ, θῇς, θῇ, poſuero:

θῆτον, θῆτον:

θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

3. δῶ, δῷς, δῷ, dedero:

δῶτον, δῶτον:

δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Formatur a præſente ſecundo, abjecta reduplicatione, & in prima ſpecie η poſito pro α. Iones facta dialyſi dicunt ςέω, ςέης, ςέησι: θέω, θέης, θέησι: δώω, δώης, δώησι. Poetæ, ut ι producant, aſſumpto ι, ςείω, ςείης, θείω, θείης: & prima plurali ςείομεν, θείομεν, δώομεν, correpta penultima. nonnunquam illud ει vertunt in η: unde apud Homerum in prima ſpecie ſunt ςήη, φήη, φθήη: in ſecunda ἀνήη. ſunt tamen qui hæc poſtrema ad aoriſtum 4 referre malint, αι & ει verſis in η. Vide Etymolog. & Euſtath.

Hæc futura aliquando periphraſi exprimuntur, τετιμηκὼς ὦ, ᾖς, &c. vel ἔσομαι, ἔσῃ, coluero, colueris.

Fut. 3. τετίμηκε, τετιμηκέτω, colueris:
τετιμήκετον, τετιμηκέτων:
τετιμήκετε, τετιμηκέτωσαν.

Sic πεφίληκε, κεχρύσωκε: ἕςακε, τέθεικε, δέδωκε.

Fut. 4. τίμησον, τιμησάτω:
τιμήσατον, τιμησάτων:
τιμήσατε, τιμησάτωσαν.

Sic φίλησον & χρύσωσον: item ςῆσον. Atticè τιμησάντων.

Fut. 5. τίμε, τιμέτω:

τίμε-

τίμετον, τιμέτων:

τίμετε, τιμέτωσαν.

Apud Syracuſanos τίμον pro τίμε: ſic εἰπὸν pro εἰπέ. Atticé τιμόντων pro τιμέτωσαν

Vltima communiter gravatur: at εἰπὲ dic, εὑρὲ inveni, ἐλθὲ veni, acuuntur. Sic Atticé, λαβὲ cape, ἰδὲ vide.

Futurum quintum in μι, hîc deniq; proprium eſt.

1. ςῆθι, ςήτω:
   ςῆτον, ςήτων:
   ςῆτε, ςήτωσαν.
2. θὲς, θέτω:
   θέτον, θέτων:
   θέτε, θέτωσαν.
3. δὸς, δότω:
   δότον, δότων:
   δότε, δότωσαν.

θὲς & δὸς, hîc ſunt pro θέτι, δόθι. Sic ἐς pro ἕθι, ab ἵημι mitto: & σχὲς habeto,

ἄπες dic vel ſequere, (unde compoſitum ἐνίσπες dicito) φρὲς ferto, ab inuſ. σπῆμι, ἀπῆμι, φρῆμι.

Cap. 15. De infinitis.

Præſens: τιμάειν, τιμᾶν, colere: Doricé τιμάεν: Æolicé τιμᾶιν: Ionicé τιμαέμεν: Atticé τιμαέμεναι: poeticé τιμαέμμεναι.

Sic φιλέειν φιλεῖν: χρυσόειν χρυσοῦν.

In μι, ἱςάναι ſtatuere, τιθέναι ponere, διδόναι dare: per brevem figurativam ſpeciei. Poeticé tamen aliquando longa retinetur, ἱςῆναι, τιθῆναι, διδῶναι.

Fut. 1. τιμήσειν, culturum: Ionicé τιμησέμεν: Dor. τιμησέμεναι & τιμήσεν. Sic φιλήσειν, χρυσώσειν. Sic in μι, ςήσειν, θήσειν, δώσειν.

Fut. 2. τιμεῖν: Ionicé τιμέειν.

Aor. 1. τιμῆσαι: Ionicé τιμησαίμεν: Doricé τιμησαίμεναι. Sic φιλῆσαι, χρυσῶσαι, ςῆσαι.

ϛῆσαι. κρῖναι & talia ex νω, dialectos hîc non capiunt.

Aor. 2. τιμῶν, non differt á 2 futuro: Ionicé τιμέειν & τιμέμεν: Æolicé τιμῆν; olim etiam τιμῆν, ut ἐλθεῖν, ἰδεῖν, λαβέν.

In μι proprium eſt, ſicut etiam præſens: ac formatur a præſenti, abjecta reduplicatione, longaque ſpeciei characteriſtica reſumpta: ut ϛῆναι ſtetiſſe vel ſtare, βιῶναι vixiſſe vel vivere, γνῶναι noſſe. Anomala, ut ſupra, ita hic quoque ſunt θεῖναι, εἶναι, δοῦναι, a τίθημι pono, ἵημι mitto, δίδωμι do. Doricé ϛήμεναι, ἕμεναι, θέμεναι, δόμεναι: Ionicé ϛῆμεν, ἕμεν, θέμεν, δέμεν, amputata αι.

Horiſtic. τετιμηκέναι, coluiſſe: Dor. τετιμηκέμεναι: Ion. τετιμηκέμεν. Sic πεφιληκέναι, κεχρυσωκέναι: ſic etiam ἑϛακέναι ſtetiſſe, τεθεικέναι poſuiſſe, δεδωκέναι dediſſe.

Infinitum perpetuum, eſt pro gerundio: ut τοῦ τιμᾶν ἕνεκα, colendi cauſſa: ἐν τῷ τιμᾶν, in colendo: πρὸς τὸ τιμᾶν, ad colendum. Eſt tamen etiã Græcis ſuum gerundium: τιμητέον colen-

dum, φιλητέον amandum, χρυσωτέον inaurandum: quod etiam Attici formant in έα: πολεμητέον bellandum, πολεμητέα. unde gerundiva: ut á λεκτέον dicendum, λεκτέος, έα, έον, dicendus, a, um.

Cap. 16. De participiis.

A temporibus infectis & perfectis, ſua participia oriuntur, & neutri ultima corripitur.

Præſ. 1. ὁ τιμάων ῶν, τιμάοντος ῶντος, colens:

ἡ τιμάουσα ῶσα, τιμαούσης ώσης:

τὸ τιμάον ῶν, τιμάοντος ῶντος.

Poetæ hîc ῶ contractum reſolvunt: ác ſi brevis præcedat ſyllaba, ante ω inſerunt ο: ut ὁρῶν, ὁρόων. ſi in longa præcedat, inſerunt ω: ut ἡβῶν, ἡβώων. ſic in monoſyllabis, ζῶν ζώων. ac illud quidem genus flectunt per όωντος, hoc contrá per ώοντος: illic fœmininum όωσα, hîc ώουσα.

2. ὁ φιλέων ῶν, φιλέοντος οῦντος:

ἡ φιλέουσα οῦσα, φιλεούσης ούσης:

τὸ φι-

τὸ φιλέον οῦν, φιλέοντος οῦντος.

Doricé τῶ φιλεῦντος, & ἁ φιλεῦσα, τὸ φιλεῦν. Doricé quoque fœminina in ουσα flectuntur per οισα, ut ἄγροισα pro ἄγρουσα. itemq; in ſequ. temp.

3. ὁ χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος:
ἡ χρυσόουσα οῦσα, χρυσοούσης ούσης:
τὸ χρυσόον οῦν, χρυσόοντος οῦντος.

Præſens in μι:

1. ὁ ἱστὰς, ἱστάντος, ſiſtens:
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης:
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.
2. ὁ τιθεὶς, τιθέντος:
ἡ τιθεῖσα, τιθείσης:
τὸ τιθὲν, τιθέντος.
3. ὁ διδοὺς, διδόντος:
ἡ διδοῦσα, διδούσης:
τὸ διδὸν, διδόντος.

Fut. 1. τιμήσων, τιμήσοντος, culturus:
ἡ τιμήσουσα, τιμησούσης:
τὸ τιμῆσον, τιμήσοντος.

Sic φιλήσων, χρυσώσων: στήσων, θήσων, δώσων.

2. ὁ τιμῶν, τιμοῦντος:

ἡ τιμοῦσα, τιμούσης:

τὸ τιμοῦν, τιμοῦντος.

Iones hîc ῶ reſolvunt in έω, ȣ̃ in έο, & fœminino genere in έȣ: ut πλωȣ̃σα, πλωέȣσα, lotura, a πλωώω.

Hîc οῦν producitur in neutro.

Aor.1. ὁ τιμήσας, τιμήσαντος:

ἡ τιμήσασα, τιμησάσης:

τὸ τιμῆσαν, τιμήσαντος.

Sic φιλήσας, χρυσώσας, στήσας.

Aor.2. ὁ τιμῶν, τιμόντος:

ἡ τιμοῦσα, τιμούσης:

τὸ τιμὸν, τιμόντος.

Aoriſtum 2 acuitur, at ſecundum futurum circumflectitur.

Ionicé geminatur, ut antea: λελαβὼν, pro λαβὼν, qui cepit: λελαχὼν, pro λαχὼν, ſortitus.

Aor.2. in μι: 1. ὁ στὰς, στάντος:

ἡ στᾶσα, στάσης:

τὸ στὰν,

τὸ στὰν, στάντος.

2. ὁ θεὶς, θέντος:

ἡ θεῖσα, θείσης:

τὸ θὲν, θέντος.

3. ὁ δοὺς, δόντος:

ἡ δοῦσα, δούσης:

τὸ δὸν, δόντος.

Horiſt. ὁ τετιμηκὼς, τετιμηκότος, qui coluit aut coluerat:

ἡ τετιμηκυῖα, τετιμηκυίας:

τὸ τετιμηκὸς, τετιμηκότος.

Sic πεφιληκὼς, κεχρυσωκώς: ἑστακὼς, τεθνηκὼς, δεδωκώς. *Iones hîc detrahunt* κ, & penultimam corripiunt:

μάω cupio, promptus ſum, μέμηκα, μεμηκὼς, μεμαὼς, & craſi μεμώς: ſic á γάω naſcor, γεγαὼς & γεγώς: á βάω eo, βεβαὼς & βεβώς. *Aliquando* longa retinetur: ut

κοτέω iraſcor, κεκότηκα, κεκοτηκὼς, iratus: ſic á [illegible]

χρέω, id eſt χαίρω gaudeo, κεχαρηκὼς gaviſus: ab
ἕστηκα (quod Doricé eſt ἕστακα) ἑστηκὼς ſtans: ſic
πεπληκὼς attonitus, pavens, á πλάω ſive πλῆμι. *Quandoque* contractis inſeritur ε, ut ἑστὼς ἑστῶτος, ἑστεὼς ἑστεῶτος.

Itaque quadrupliciter id participium effertur:

τεθνηκὼς, τεθνακὼς, τεθνὼς, τεθνεώς.

Æolicé τετιμήκων pro τετιμηκώς.

Ultima participii maſculini activi, vel ex ω vel ex μι, longa eſt: fœminini & neutri incontracti, eſt brevis, excepto futuro 2.

Penultima fœminini activi, eſt longa.

Cap. 17. De paſſivo præſenti triplici.

Adhuc conjugatio fuit primæ formæ.

mæ. Secunda forma eſt, quando thema deſinit in μαι: ac, ſi flecti poſſit etiam in ω vel μι, paſſiva dicitur: ut χρωμάομαι color, χρωμάω colo: ἵσταμαι ſiſtor, ἵστημι ſiſto. ſi non poſſit, deponens dicitur: ut δέχομαι capio.

Præſens I.

1. τιμάομαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάεται ᾶται, color:

τιμαόμεθον ώμεθον, τιμάεσθον ᾶσθον, τιμάεσθον ᾶσθον:

τιμαόμεθα ώμεθα, τιμάεσθε ᾶσθε, τιμάονται ῶνται.

Poetæ hic quoque ω contractum, ſi præcedat brevis, reſolvunt in όω: ut εὐχετόωνται gloriantur, pro εὐχετῶνται, ab εὐχετάομαι. ſic infecto, ἠγορόωντο, concionabantur & conſultabant, pro ἠγορῶντο, ab ἀγοράομαι. Si præcedat longa, reſolvunt in ωο: itemque in iis quæ active ſunt monoſyllaba, ut μνώονται recordatur, a μνάομαι, ῶμαι. Legitur tamen etiam ἀλωόμενος apud eoſdem pro ἀλοώμενος, ab ἀλάομαι, cujus initium breve eſt. At ᾶ contractum reſolvunt in άα.

2. φιλέομαι οῦμαι, φιλέῃ ῇ, φιλέεται εῖται,

amor:

φιλεόμεθον ούμεθον, φιλέεσθον εῖσθον, φιλέεσθον εῖσθον:

φιλεόμεθα ούμεθα, φιλέεσθε εῖσθε, φιλέονται οῦνται.

3. χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόη οῖ, χρυσόεται οῦται, inauror:

χρυσοόμεθον ούμεθον, χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσόεσθον οῦσθον:

χρυσοόμεθα ούμεθα, χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσόονται οῦνται.

καυχάομαι, καυχάεσαι ᾶσαι, glorior, φάγομαι, φάγεσαι, edo, habent εσαι pro η.

χρέομαι utor, 3 ſing. Doricé facit χρῆται, pro χρεῖται, utitur.

Atticé οἴομαι οἶ, puto, as,

βούλομαι βούλῃ, volo vis.

Iones pro τιμάῃ dicunt τιμάεαι, & 1 plur. τιμαόμεσθα, & in ſimilibus in μεθα perſonis interponunt σ. *Æolicé*

μεθα

μεθε & μεθεν: ut λεγόμεθε & λεγόμεθεν, dicimur.

Præſens 2.

1. τιμάωμαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάηται ᾶται, colar, aris.

τιμαώμεθον ώμεθον, τιμάησθον ᾶσθον, τιμάησθον ᾶσθον:

τιμαώμεθα ώμεθα, τιμάησθε ᾶσθε, τιμάωνται ῶνται.

2. φιλέωμαι ῶμαι, φιλέῃ ῇ, φιλέηται ῆται, amer:

φιλεώμεθον ώμεθον, φιλέησθον ῆσθον, φιλέησθον ῆσθον:

φιλεώμεθα ώμεθα, φιλέησθε ῆσθε, φιλέωνται ῶνται.

3. χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται, inaurer:

χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον:

χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Præſens 3.

1. τιμαοίμην τιμῴμην, τιμάοιο ῷο, τιμάοιτο ῷτο colerer:
τιμαοίμεθον ῴμεθον, τιμάοισθον ῷσθον, τιμαοίσθην ῴσθην:
τιμαοίμεθα ῴμεθα, τιμάοισθε ῷσθε, τιμάοιντο ῷντο.

2. φιλεοίμην οίμην, φιλέοιο οῖο, φιλέοιτο οῖτο, amarer:
φιλεοίμεθον οίμεθον, φιλέοισθον οῖσθον, φιλεοίσθην οίσθην:
φιλεοίμεθα οίμεθα, φιλέοισθε οῖσθε, φιλέοιντο οῖντο.

3. χρυσοοίμην οίμην, χρυσόοιο οῖο, χρυσόοιτο οῖτο, inaurarer:
χρυσοοίμεθον οίμεθον, χρυσόοισθον οῖσθον, χρυσοοίσθην οίσθην:
χρυσοοίμεθα οίμεθα, χρυσόοισθε οῖσθε, χρυσόοιντο οῖντο.

Iones hîc οιντο reſolvunt in οίατο: itemque inſequentibus αιντο in αίατο.

Cap. 18. De præſenti triplici ex μι.

Præſens 1.

1. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται, ſiſtor:
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον:
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

2. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ponor:
τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον:
τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

3. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται:
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον:
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Præſens 2.

1. ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται:
ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον:
ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

2. τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται:
τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον:
τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

3. διδῶμαι, διδῷ, διδῶται:
διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον:

διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Præſens 3.

1. ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο:
ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην:
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.
2. τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο:
τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην:
τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.
3. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο:
διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην:
διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

In primi præſentis 2 ſing. ἵστη, τίθη: Doricé ἵστα: Ionicé ἵστεαι, & 3 plur. ἱστέαται. Æolicé & poeticé longa manet, ὄνημαι juuor, δίζημαι quæro.

In ſecundo præſenti, ſi activum nõ ſit in uſu, flexio eſt proparoxytona, ut δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται. ſic in tertio, δυναίμην, δύναιο, δύναιτο.

Cap. 19. De præterito infecto.

1. ἐτιμαόμην ἐτιμώμην, ἐτιμάου ῶ, ἐτιμάετο ᾶτο, colebar:
ἐτιμαόμεθον ώμεθον, ἐτιμάεσθον ᾶσθον, ἐτιμαέσθην άσθην:
ἐτιμαόμεθα ώμεθα, ἐτιμάεσθε ᾶσθε, ἐτιμάοντο ῶντο.

2. ἐφιλεόμην ούμην, ἐφιλέου οῦ, ἐφιλέετο εῖτο, amabar:
ἐφιλεόμεθον ούμεθον, ἐφιλέεσθον εῖσθον, ἐφιλεέσθην είσθην:
ἐφιλεόμεθα ούμεθα, ἐφιλέεσθε εῖσθε, ἐφιλέοντο οῦντο.

3. ἐχρυσοόμην ούμην, ἐχρυσόου οῦ, ἐχρυσόετο οῦτο, inaurabar:
ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, ἐχρυσόεσθον οῦσθον, ἐχρυσοέσθην ούσθην:
ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, ἐχρυσόεσθε οῦσθε, ἐχρυσόοντο οῦντο.

Incrementa omnium præterito-

rum ſecundæ formæ ſunt eadem quæ primæ.

Doricé 2 ſing. ἐτιμάου: Ionicé τιμάεο & τιμαέσκεο: 3 τιμαέσκετο: & 3 plur. τιμαέσκοντο. apud Herodotum 3 plur. aliquando eſt in έατο: ut ἐβουλέατο, ἀπεγραφέατο, pro ἐβούλοντο volebant, ἀπεγράφοντο deſcribebant.

σίνομαι lædo, ultra imperfectum nó conjugatur.

Infectum in μι.

1. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο:
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην:
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

2. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο:
ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην:
ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

3. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο:
ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην:
ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perſona 2 hîc etiam σ rejicit Ionicé, tumq;

tumq; Atticé contrahitur, ἵσαο ἵςω, ἐπίθεο, ἐπίθου, ἐδίδοο ἐδίδου.

Æolicé longa manet, ut in præſenti, ἐκαλήμην, ἐφιλήμην, ησο, ητο: ab activis κάλημι voco, φίλημι amo. Doricé 2 ſing. ἐπίθευ.

Cap. 20. De quintuplici futuro infecto.

τιμηθήσομαι, τιμηθήσῃ, τιμηθήσεται, colar:

τιμηθησόμεθον, τιμηθήσεσθον, τιμηθήσεσθον:

τιμηθησόμεθα, τιμηθήσεσθε, τιμηθήσονται.

Sic φιληθήσομαι, χρυσωθήσομαι.

Fit á primo futuro activo, ultima ſyllaba verſa in θήσομαι, τιμήσω τιμηθήσομαι. Si deſit σ, mutatur tantúm ω, ut φανῶ oſtendam, φανθήσομαι: at κρινῶ κριθήσομαι & κρινθήσομαι judicabor, ubi ν tollitur & retinetur. Ex ξω & ψω re-

tinetur χ & φ, ut λέξω, τύψω, λεχθήσομαι, τυφθήσομαι, dicar, verberabor.

1. Si figurativa contracti maneat, σ retinetur: ut à

γελάω rideo, γελάσω, γελασθήσομαι: quod imitantur etiam futura a

βύω obturo, βυσθήσομαι:

ἑλκύω traho, ἑλκυσθήσομαι:

σείω quatio, σεισθήσομαι:

κελεύω jubeo, κελευσθήσομαι:

ἀκούω audio, ἀκουσθήσομαι. Sic

μιμνήσκω commonefacio, μνήσω, μνησθήσομαι.

γινώσκω cognoſco, γνώσω, γνωσθήσομαι.

ῥωννύω roboro, ῥώσω, ῥωσθήσομαι.

δύναμαι poſſum, δυνασθήσομαι & δυνηθήσομαι potero. *At interdum* manente figurativa, non interponitur σ, ut ex

ἀκροάω audio, ἀκροάσω, ἀκροαθήσομαι: ſic à

δράω

δράω facio, δραθήσομαι:
κονιάω calce dealbo, κονιαθήσομαι:
δέω ligo, δεθήσομαι: quamvis δεσμὸς vinculum hinc oriatur.
2. Si thematis impuri futurum eſt σω, σ etiam retinetur: ut
φράζω dico, φράσω, φρασθήσομαι: ſic
πλάσσω fingo, πλάσω, πλασθήσομαι.
ὤθω impello, ὤσω ὠσθήσομαι.
πείθω perſuadeo, πείσω, πεισθήσομαι.
ἥδω oblecto, ἥσω, ἡσθήσομαι.
σώζω tamen, ſervo, σωθήσομαι.
Penult. aliquando mutatur: ut ab
αἱρέω capio, αἱρήσω, αἱρεθήσομαι: ab
εὑρίσκω invenio, εὑρήσω, εὑρεθήσομαι.
αἰνέω laudo, ex αἰνέσω, αἰνεθήσομαι: ἀ-
ῥέω dico, ῥεθήσομαι & ῥηθήσομαι: ſic
σχέω habeo, σχήσω, σχεθήσομαι. at
σεύω concito, συθήσομαι.
Prima ex μι hîc corripitur, σταθήσομαι,
τεθήσομαι, (prima litera per τ) δοθή-

σομαι.

2. τιμήσομαι, τιμήσῃ, τιμήσεται:
τιμησόμεθον, τιμήσεσθον, τιμήσεσθον:
τιμησόμεθα, τιμήσεσθε, τιμήσονται.

Fit ab activo futuro ſecundo, mutando ῶ in ήσομαι. Carent autem hoc futuro paſſivo & ab eo derivatis, verba in μι.

3. τιμηθησοίμην, τιμηθήσοιο, τιμηθήσοιτο, colerer:
τιμηθησοίμεθον, τιμηθήσοισθον, τιμηθησοίσθην:
τιμηθησοίμεθα, τιμηθήσοισθε, τιμηθήσοιντο.

Sic φιληθησοίμην, χρυσωθησοίμην: σταθησοίμην, τεθησοίμην, δοθησοίμην.

4. τιμησοίμην, τιμήσοιο, τιμήσοιτο:
τιμησοίμεθον, τιμήσοισθον, τιμησοίσθην:
τιμησοίμεθα, τιμήσοισθε, τιμήσοιντο.

Futurum quintum.

1. τιμάου τιμῶ, τιμαέσθω άσθω, cólere:

τιμά-

τιμάεσθον ᾶσθον, τιμαέσθων άσθων:
τιμάεσθε ᾶσθε, τιμαέσθωσαν άσθωσαν.
2. φιλέου οῦ, φιλεέσθω είσθω:
φιλέεσθον εῖσθον, φιλεέσθων είσθων:
φιλέεσθε εῖσθε, φιλεέσθωσαν είσθωσαν.
3. χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω:
χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων:
χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Fit á ſecunda infecti præteriti, detracto incremento. Ionicé τιμάεο: Doricé τιμάου. 3 plur. Atticé τιμαέσθων.

In μι, ſpeciei.

1. ἵστασο, ἱστάσθω:
ἵστασθον, ἱστάσθων:
ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.
2. τίθεσο, τιθέσθω:
τίθεσθον, τιθέσθων:
τίθεσθε, τιθέσθωσαν.
3. δίδοσο, διδόσθω:
δίδοσθον, διδόσθων:
δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Secunda ſing. Ionicé ἵϛαο, τίθεο, δίδοο: Atticé ἵϛω, τίθου, δίδου: Doricé τίθευ.

Cap. 21. De aoriſtis.

1. ἐτιμήθην, ἐτιμήθης, ἐτιμήθη:
ἐτιμήθητον, ἐτιμηθήτην:
ἐτιμήθημεν, ἐτιμήθητε, ἐτιμήθησαν.

Sic ἐφιλήθην, ἐχρυσώθην: ἐϛάθην, ἐτέθην, (per τ in penultima) ἐδόθην.

Fit á primo futuro infecto, mutando σομαι in ν, præpoſito augmento. Brevis etiam hîc eſt figurativa nonnunquam.

Æolicé, Bœoticé, Poeticé 3 plur. fit á 1 ſing. verſo η in ε: ut ἐτίμηθεν, ἐκόσμηθεν: ſic ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν, ab ἀγείρω, congrego: quod idem fit in 2 aoriſto.

2. ἐτίμην, ἐτίμης, ἐτίμη:
ἐτίμητον, ἐτιμήτην:
ἐτίμημεν, ἐτίμητε, ἐτίμησαν.

Fit á 2 aoriſto activo, ον verſo in ην.

Itaque

Itaque ubi activum deeſt, etiam paſſivum deeſſe neceſſe eſt: quanquam hîc aliquando eſt uſitatum ab illo inuſitato: ut ab inuſitatis ἔκρυβον abſcondi, ἔσκαφον fodi, ἔμανον ex μαίνω in furorem ago, ἔῤῥυον ex ῥεύω (Æolicè pro ῥέω) fluo, uſitata ſunt, ἐκρύβην, ἐσκάφην, ἐμάνην, ἐῤῥύην.

Deeſt hoc aoriſtum etiam verbis in μι.

3. τιμηθείην, τιμηθείης, τιμηθείη:
τιμηθείητον, τιμηθειήτην:
τιμηθείημεν, τιμηθείητε, τιμηθείησαν.

Sic φιληθείην, χρυσωθείην: σταθείην, τεθείην, δοθείην.

4. τιμείην, τιμείης, τιμείη:
τιμείητον, τιμειήτην:
τιμείημεν, τιμείητε, τιμείησαν.

Pluralis contrahitur in tertio & quarto aoriſto paſſivo omnium verborum, τιμηθεῖμεν, τιμηθεῖτε, τιμηθεῖεν: ſic

τιμῷμεν, τιμῷτε, τιμῷεν.

Cap. 22. De horiſtico primo.

Hor. I. τετίμημαι, τετίμησαι, τετίμηται: τετιμήμεθον, τετίμησθον, τετίμησθον: τετιμήμεθα, τετίμησθε, τετίμηνται. Sic πεφίλημαι, κεχρύσωμαι: ἕσταμαι, τέθει-μαι, (ut in activo τέθεικα) δέδομαι.

Prima & ultima ſunt ab horiſtico activo: prima manet eadem: ultima mutatur in μαι: atque in χα & φα, pro χ & φ aſſumitur γ & μ.

Penultima talis eſt hîc, qualis in primo futuro paſſionis infecto fuit: itaq; ut illic eſt longa vel brevis, cum σ vel ſine σ, ita hîc eſt: ut τετίμηκα, τιμη-θήσομαι, τετίμημαι. ſic τετέλεκα, τελεσθήσο-μαι, τετέλεσμαι, á τελέω perficio.

Incrementum. Atticum incrementum hîc ſervatur: ut

αἱρέομαι, ᾕρημαι, ἀφαίρημαι, eligo.

ὀρώρυ-

ὀρώρυχα, ὀρώρυγμαι, fodi, foſſus ſum.

In uno repetitur υ,

ὑφάζω, (ſeu ὑφαίνω) ὕφασμαι, ὑφήφασμαι, texo.

Quædam incremento ſyllabico brevi, non præfigunt primam litteram thematis:

νωγαλίζω, ἐνωγάλισμαι, delicias carpo.

χαλκεύω, ἐχάλκευμαι, fabricor.

πατταλεύω, ἐπαττάλευμαι, palo affigo.

Quædam contrá, incremento (ut videtur) poſitione longo præfigunt:

μνάομαι, μέμνημαι, memini.

κτάομαι, κέκτημαι, poſſideo.

πτάομαι, πέπτημαι, volo, volavi. Nam μν, πτ, poetis ancipitem faciunt. Dicitur etiam promiſcué ἔκτημαι & κέκτημαι: ut á

θλάω, ἔθλασμαι, τέθλασμαι, tundo.

διαγλύφω inſculpo, διαγέγλυπται &

διέγλυπλαι.

βλακεύομαι, ἐβλάκευμαι & βεβλάκευμαι torpeſco.

βλάπλομαι, ἔβλαμμαι & βέβλαμμαι, læ-dor. at

σύω ἔσσυμαι poet. pro σέσυμαι, concito.

Dupliciter aucta. Aliquando duplicatur incrementum.

ὀνομαζοποιέομαι, ὠνομαζοπεποίηται, nomē fingo.

μελοποιέω, μεμελοπεποίηται, carmina modulor.

παρῳνέω debacchor, πεπαρῴνηται debacchatum eſt.

Ionicé, Poeticé, Æolicé, totum incrementum tollitur, ut δέκται accepit, pro δέδεκται: βλῆται percuſſus eſt, pro βέβληται, á βλέω ſeu βάλλω.

Mutatio literarum in penultima. Atticé in diſyllabis habentibus ρ cum aliqua conſonante, mutatur ε in α: ut

στρέφω,

ςρέφω, ἔςρεφα, ἔςραμμαι, verto.
τρέπω, τέτρεφα, τέτραμμαι, verto.
τρέφω, τέθρεφα, τέθραμμαι, nutrio. (hîc vertitur φ in μ) Excipe βρέχω, βέβρεγμαι, rigo. (hîc χ vertitur in γ) Contrá, quæ verterant ε in ο, huc repetunt ipſum ε, ut
λέλοχα, λέλεγμαι, dixi.
πέπομφα, πέπεμμαι, miſi: at utrumque facit
κέκλοφα, κέκλεμμαι & κέκλαμμαι, furatus ſum, occului.
πέφαγκα oſtendi, facit πέφαμμαι, verſo γ in μ. Atticé tamen ex themate ζω, aliquando non retinetur σ: ut
κονίζω, verſo in pulvere, κεκόνισμαι, Atticé κεκόνιμαι. Doricé aliquando inſeritur δ pro σ: ut á
κάζω orno, κεκασμένος, κεκαδμένος.
Attici vertunt prius μ in σ, & pro

πέφαμμαι dicunt πέφασμαι, unde φάσμα apparitio: ſic μιαίνω, μεμίαμμαι, μεμίασμαι, tabefacio, unde μαρασμὸς marcor: ſed id primis tantúm perſonis ſing. dual. plur. ut á παροξύνω exacuo, παρώξυμμαι, παρώξυσμαι, unde παροξυσμὸς, irritatio: & tamen 3 ſing. παρώξυνται, unde παροξυντικὸς irritare ſolens.

Reliquæ perſonæ. Secunda perſona fit á prima, mutato μ in σ, ut λέλυμαι, λέλυσαι, ſolutus ſum, ſolutus es: aut ſublato, ſi ſit σ: ut ἤκουσμαι, ἤκουσαι, auditus ſum, auditus es. At πέφαμμαι, λέλεγμαι, τέτυμμαι & ejuſmodi, mutant μ in ν, ξ, ψ, ut πέφανσαι, λέλεξαι, τέτυψαι. μέμνημαι autem, memini, μέμνη pro μέμνησαι, meminiſti.

Tertia perſona, fit á ſecunda, verſo σ in τ: ſed ex ξ & ψ, retinetur κ & π: ut λέλυσαι, λέλυται: λέλεξαι, λέλεκται:

τέτυ-

τέτυψαι τέτυπται.

Duales ſecunda tertiaq́;, & ſecunda pluralis, fiunt á 3 ſingulari, mutatis tenuibus in aſpiratas: ut

πέφανθον, πέφανθον, πέφανθε:

λέλεχθον, λέλεχθον, λέλεχθε:

τέτυφθον, τέτυφθον, τέτυφθε.

Si ται ſit purum, interponitur σ: ut

λέλυσθον, λέλυσθον, λέλυσθε.

Tertia plur. interponit ν, quod accidit quibuſdam verbis thematis puri, vel liquidæ figurativæ: ut

λέλυται ſolutus eſt, λέλυνται ſoluti ſunt: ſic

τετόξευται, á τοξεύω ſagitto, τετόξευνται.

κέκριται á κρίνω judico, κέκρινται.

πέπλυται, á πλύνω lavo, πέπλυνται.

Si ται ſit impurum, 3 plur. deeſt: ut in ἔγνωσμαι: & circumſcribitur ſyntaxi participii & verbi ſubſtantivi, ἐγνωσμένοι εἰσὶ cogniti ſunt: πέφανται ta-

men legitur 3 plurali, interfecti ſunt; ſed á πέφαμαι interfectus ſum, ex φάω occîdo.

Ionicé 3 pluralis fit á 3 ſingulari, interpoſito α brevi, verſaq; figurativa κ & π in χ & φ: & σ in δ, aliquando in θ: & longa vocali præcedente verſa in brevem: ex diphthongo autem, altera vocali ſubtracta: ut

κλίνω inclino, κέκλιται, κεκλίαται.
ψάλλω fidibus cano, ἔψαλται, ἐψάλαται.
λέγω dico, λέλεκται, λελέχαται.
τύπτω verbero, τέτυπται, τετύφαται.
ὀνομάζω nomino, ὠνόμασαι, ὠνομάδαται.
πείθω perſuadeo, πέπεισαι, πεπείθαται.
φιλέω amo, πεφίληται, πεφιλέαται.
βλέω percûtio, βέβληται, βεβλέαται.
γνόω noui, ἔγνωται, ἐγνόαται.

Deeſt hæc perſona Ionica in puris quæ aſſumunt σ: ut ἤκουσμαι auditus ſum, ἠκουσμένοι εἰσί.

Cap.

Cap. 23. De horiſticis reliquis.

2. τετιμῶμαι, τετιμῇ, τετιμῆται, cultus ſim:

τετιμώμεθον, τετιμῆσθον, τετιμῆσθον:
τετιμώμεθα, τετιμῆσθε, τετιμῶνται.

Sic πεφιλῶμαι, κεχρυσῶμαι. Quidam κεχρυσῷ pro κεχρυσῇ malunt.

Apud Demetrium quoque, & in Conſtantini Laſcaris Iſagoge, reperio hanc tertiæ ſpeciei flexionem, ῶμαι, ῇ, ῆται: ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον: ώμεθα, ῆσθε, ῶνται. ſecutique eam ſunt Vrbanus, Clenardus, & alii, excepta ſecunda ſingulari. Sed verior eſſe videtur quę apud eundem Laſcarim in poſteriore & pleniore Grammatices parte legitur, per ω ſcilicet in omnibus omnium numerorum perſonis, diphthongon ſecunda ſingulari, monophthongon reliquis: hoc modo: ῶμαι, ῷ, ῶται: ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον: ώμεθα, ῶσθε, ῶνται. Sic enim huc quadrabit tertia ſpecies in μι, ejuſdem temporis: & characteriſtica hujus ſpeciei propria nuſquam non retinebitur. Caninius certe, cujus judicio multum tribuo, hanc quàm illam flexionem ſequi maluit. Ac forſitan etiam prima ſpecies ſuam hic retinet characteriſticam, ut in præſenti 2 potiſſimum in iis verbis quæ eandem ſervarunt in futuro: ut flexio eorum ſit, ῶμαι, ᾷ, ᾶται-

ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον: ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται. ſic certe verba in μι: quæ unam eandemque in præſenti & horiſtico
2 habent terminationem & flexionem, ſoloque augmento diſcernuntur.

3. τετιμήμην, τετιμῇο, τετιμῇτο, cultus eſſem:

τετιμήμεθον, τετιμῇσθον, τετιμήσθην:

τετιμήμεθα, τετιμῇσθε, τετιμῇντο.

Sic πεφιλήμην. At

κεχρυσώμην, κεχρυσῷο, κεχρυσῷτο:

κεχρυσώμεθον, κεχρυσῷσθον, κεχρυσώσθην:

κεχρυσώμεθα, κεχρυσῷσθε, κεχρυσῷντο.

Et ſic tertio tertiæ contractionis horiſtico per diphthongum in omnibus perſonis. Secundo autem tertioq; horiſtico carere dicuntur quæ contrahi non poſſunt: ac circumſcribuntur ſyntaxi participii & verbi ſubſtantivi: ut τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, verberatus ſim, ſis, ſit: τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη, verberatus eſſem, eſſes, eſſet. Extat ta-

tat tamen á λύω ſolvo, exemplum tertii horiſtici.

λελύμην, λελῦο, λελῦτο:

λελύμεθον, λελῦσθον, λελύσθην:

λελύμεθα, λελῦσθε, λελῷντο, ſolutus eſſem, redemptus eſſem, pro λελυμένος εἴην. Gaza legit per diphthongum λελῄμην. Citatur autem ex Homero λελῦτο, & ex alio poëta λελῷντο, circumflexo accentu, ut differat ab horiſtico quarto.

In μι, horiſticum 2.

1. ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται:
ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον:
ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται:

2. τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται:
τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον:
τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

3. δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται:
δεδώμεθον, δεδῶσθον, δεδῶσθον:
δεδώμεθα, δεδῶσθε, δεδῶνται.

Foriſticum 3.

1. ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο:
ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην:
ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

2. τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο:
τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην:
τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

3. δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο:
δεδοίμεθον, δεδοῖσθον, δεδοίσθην:
δεδοίμεθα, δεδοῖσθε, δεδοῖντο.

Horiſticum 4.

4. ἐτετιμήμην, ἐτετίμησο, ἐτετίμητο:
ἐτετιμήμεθον, ἐτετίμησθον, ἐτετιμήσθην:
ἐτετιμήμεθα, ἐτετίμησθε, ἐτετίμηντο.

Sic ἐπεφιλήμην, ἐκεχρυσώμην: ἑστάμην, ἐτεθείμην, ἐδεδόμην.

Ionicé 3 pluralis hîc ita formatur ut in 1 horiſtico, ἐκεκλίατο. Sæpe etiã reduplicata littera cum incremento tollitur, ut ἐλέγμην pro ἐλελέγμην.

Ἄωρτο fit ab ἀείρω attollo, ἀερῶ, ἤερκα, ἤερμαι:

ἤερμαι: & ε in ο ἤορμαι, Ionicé ἄορμαι, ἄορσαι, ἄορται: tum ἀώρμην, ἄωρσο, ἄωρτο.

Tertia pluralis deeſt quum tertiæ ſingularis το impurum eſt, ac circumſcribitur ut in præcedentibus horiſticis: ἔσταλτο, ἐσταλμένοι ἦσαν, miſſus erat, miſſi erant. ſic ἐλέλεκτο, λελεγμένοι ἦσαν.

Cap. 24. De futuro perfecto ſeptuplici.

Primum & ſecundum futurum fiunt á primo & ſecundo aoriſto, ſublato incremento, & mutato ην in ῶ.

1. τιμηθῶ, τιμηθῇς, τιμηθῇ, cultus fuero:
τιμηθῆτον, τιμηθῆτον:
τιμηθῶμεν, τιμηθῆτε, τιμηθῶσι.

Sic φιληθῶ, χρυσωθῶ: σταθῶ, τεθῶ, δοθῶ.
Doricé 3 plur. τιμηθῶντι.

2. τιμῶ, τιμῇς, τιμῇ:
τιμῆτον, τιμῆτον:
τιμῶμεν, τιμῆτε, τιμῶσι,

Doricé τιμῶντι.

Iones in his duobus futuris ῶ reſolvunt in έω, ῇ

in ἐιν. Ionica quoque paragoge eſt in tertia ſingulari, σι.

Tertium futurum fit á ſecunda 1 horiſtici, interjecto ομ, & appellatur Græcis *μετ᾽ ὀλίγον μέλλων*, pauló póſt futurum, quoties actio jam mox affutura ſignificatur.

3. τετιμήσομαι, τετιμήσῃ, τετιμήσεται:
τετιμησόμεθον, τετιμήσεσθον, τετιμήσεσθον:
τετιμησόμεθα, τετιμήσεσθε, τετιμήσονται.
Sic πεφιλήσομαι, κεχρυσώσομαι: ἑστάσομαι, τεθείσομαι, δεδόσομαι.

4. τετιμησοίμην, τετιμήσοιο, τετιμήσοιτο, mox colerer.
τετιμησοίμεθον, τετιμήσοισθον, τετιμησοίσθην:
τετιμησοίμεθα, τετιμήσοισθε, τετιμήσοιντο.
Ionicé τετιμησοίατο.
Sic πεφιλησοίμην, κεχρυσωσοίμην: ἑστασοίμην, τεθεισοίμην, δεδοσοίμην.

5. τετί-

5. τετίμησο, τετιμήσθω, cultus eſto.
τετίμησθον, τετιμήσθων:
τετίμησθε, τετιμήσθωσαν.

Sic πεφίλησο, κεχρύσωσο: ἕςασο, τέθεισο, δέδοσο. Fit á 2 quarti horiſtici: ac, ſi το purum ſit, aſſumitur σ in tertia & reliquis: ut ab ἐκέχριτο, fit κέχρισο, κεχρίσθω.

Sextum & ſeptimum futurum fiunt á primo & ſecundo aoriſto, & in θι deſinunt, ſed in ſexto propter antecedens θ, ſequens tenuatur:

6. τιμήθητι, τιμηθήτω:
τιμήθητον, τιμηθήτων:
τιμήθητε, τιμηθήτωσαν.

Sic φιλήθητι, χρυσώθητι: ςάθητι, τέθητι, δόθητι.

7. τίμηθι, τιμήτω:
τίμητον, τιμήτων:
τίμητε, τιμήτωσαν.

A δεδίττομαι, territo vel territor, δέδιθι time, pro δεδίγηθι: ſic ex ἀνώγηθι fit

αἴωχθι jube: ex κεκεχάγηθι fit κέκεχαχθι clama: ubi γ migrat in χ propter θ ſequens.

Cap. 25. De infinitis.

Præſens τιμάεσθαι, ᾶσθαι: (Doricé χρῆσθαι uti, pro χρᾶσθαι) φιλέεσθαι εῖσθαι: χρυσόεσθαι οῦσθαι. *In* μι. ἵστασθαι, τίθεσθαι, δίδοσθαι.

Fut. 1. τιμηθήσεσθαι: ſic φιληθήσεσθαι, χρυσωθήσεσθαι: σταθήσεσθαι, τεθήσεσθαι, δοθήσεσθαι.

Fut. 2. τιμήσεσθαι.

Aor. 1. τιμηθῆναι, φιληθῆναι, χρυσωθῆναι: σταθῆναι, τεθῆναι, δοθῆναι. Doricé τιμηθήμεναι, Ionicé τιμηθῆμεν.

Aor. 2. τιμῆναι: Doricé τιμήμεναι, Ionicé τιμῆμεν.

Horiſt. τετιμῆσθαι: ſic πεφιλῆσθαι, κεχρυσῶσθαι: ἑστάσθαι, τεθεῖσθαι, δεδόσθαι. Æolicé τετόρθαι, μεμόρθαι, ἐφθόρθαι, ἀ τείρω at-

ρω attero, μείρω divido, φθείρω corrumpo, mutato ε in ο.

Aliquando incrementum detrahitur: ut δέχθαι, βλῆσθαι, pro δεδέχθαι accepiſſe, βεβλῆσθαι percuſſum eſſe, á δέχομαι & βάλλομαι.

Fut. perf. τετιμήσεσθαι, πεφιλήσεσθαι, κεχρυσώσεσθαι: ἑστάσεσθαι, τεθείσεσθαι, δεδόσεσθαι.

Cap. 26. De participiis.

Præſens ſpeciei.

1. ὁ τιμαόμενος ώμενος, τιμαομένου ωμένου:
ἡ τιμαομένη ωμένη, τιμαομένης ωμένης:
τὸ τιμαόμενον ώμενον, τιμαομένου ωμένου.

2. ὁ φιλεόμενος ούμενος, φιλεομένου ουμένου:
ἡ φιλεομένη ουμένη, φιλεομένης ουμένης:
τὸ φιλεόμενον ούμενον, φιλεομένου ουμένου.

3. ὁ χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου:
ἡ χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης:
τὸ χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Sic in μι: ἱςάμενος, η, ον: τιθέμενος, η, ον: διδόμενος, η, ον.

Fut. 1. τιμηθησόμενος, φιληθησόμενος, χρυσωθησόμενος: ſic σταθησόμενος, τεθησόμενος, δοθησόμενος.

Fut. 2. τιμησόμενος, η, ον.

Ari. 1. ὁ τιμηθεὶς, τιμηθέντος:
ἡ τιμηθεῖσα, τιμηθείσης:
τὸ τιμηθὲν, τιμηθέντος.

Sic ὁ φιληθεὶς, χρυσωθείς: ſic σταθεὶς, τεθεὶς, δοθείς.

Aor. 2. ὁ τιμεὶς, τιμέντος:
ἡ τιμεῖσα, τιμείσης:
τὸ τιμὲν, τιμέντος.

Horiſtic. τετιμημένος, πεφιλημένος, κεχρυσωμένος: ἑσταμένος, τεθειμένος, δεδομένος.

Æoles ſine incremento, τιμήμενος, βλήμενος, accentu revocato in antepenultimam.

Futur. perfect. τετιμησόμενος, πεφιλησόμενος, κεχρυσωσόμενος: ἑστασόμενος, τεθησόμε-

-σόμενος, δεδοσόμενος.

Cap. 27. De media forma.

Expoſita eſt conjugatio primæ & ſecundæ formæ: media forma ſupereſt, partim activam, partim paſſivam conjugationem ſecuta. Itaque fines conjugandi nullos hîc novos invenies. Ex infectis præſens quodvis & præteritum, ac futurum quintũ, cum ſecunda forma ſunt eadem, nec ideo repetenda. Horiſtica & tertium futurum perfectum, activæ; aoriſta & reliqua futura, paſſivę conjugationis formam ſequuntur. Significatio tamen non eſt ita communis, ut in omnibus ſit activa & paſſiva. Nam ſemper paſſivæ ſignificationis ſunt,

ἀδικοῦμαι, afficior injuria.

κατηγοροῦμαι, accuſor.

προπηλακίζομαι, contumelia afficior:

& alia. Neque horiſtica, quamvis activæ vocis, ſemper activæ ſignificationis ſunt:

ἄρω apto, ἄρηρα congruo.

ὄλλω ſiue ὀλέω perdo, ὄλωλα perii.

μαίνω in furorem ago, μέμηνα inſanio.

Quædam veré media & communia ſunt, ut

ἄγομαι, duco, ducor: ἠγόμην, ducebam, bar: ſic

κομίζομαι, porto, portor.

βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicū: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico.

Cap. 28. De præterito infecto.

Præteritum infectum aliquando non mutat ε, ſed aſſumit ι: ut

ἐργάζομαι, εἰργαζόμην, operor, operabar.

ἕπομαι, εἱπόμην, ſequor, ſequebar.

Contrá Atticé εὔχομαι, ηὐχόμην, precor,

cor,bar:mutat ευ in ηυ. Rurſus

οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην, auguror,bar: nõ mutat οι. itemq́;

οἰνίζομαι, vinum emo, οἰνιζόμην: &

οἰόομαι, unde paſſ.aor. οἰώθην deſolatus ſum. At

ὠνέομαι emo, facit ἐωνεόμην: Item

δύναμαι, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, poſſum, poteram. ſic

βούλομαι, ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, volo, volebam.

προφασίζομαι, προεφασιζόμην, prætexo, bam: augetur in medio. Contrá

ἀπεχθάνομαι inviſus ſum, ἠπεχθανόμην: &

καθέζομαι ſedeo, ἐκαθεζόμην, augentur initio: quia non plus ſignificant quám ſimplicia ἐχθάνομαι & ἕζομαι. at

ἀνέχομαι ſuſtineo, ἠνεχόμην & ἠνειχό-

μην: (itemq; aor. 2. ἠνεχόμην) ſic ἀμπέχομαι circumdo, ἠμπεχόμην & ἠμπειχόμην: duplici augmento.

Ex ἄχος angor, ἀκαχίζομαι, ἠκαχιζόμην, non ultrá conjugatur, angor, bar.

Cap. 29. De futuris infectis.

Futurum primum formatur ab activo, ω in ομαι verſo: τιμήσω, τιμήσομαι. flectiturque ut 1 præſens paſſivum & medium, ομαι, ῃ, εται: όμεθον, εσθον, εσθον: όμεθα, εσθε, ονται. Sic φιλήσομαι, χρυσώσομαι: στήσομαι, θήσομαι, δώσομαι. Doricé 1 ſingul. τιμησοῦμαι vel τιμησεῦμαι, τιμησῆ, τιμησεῖται: plur. τιμησούμεθα vel τιμησεύμεθα, τιμησεῖσθε, τιμησοῦνται. Atticum eſt ὄψει, pro ὄψῃ, videbis, ab ὄπτομαι. πάομαι, πάσομαι, acquiro, retinet figurativam: ſic θεάομαι, θεάσομαι, contemplor, ſpecto. ἀκέομαι, ἀκέσομαι, medeor.

αἰδέο-

αἰδέομαι revereor, αἰδέσομαι.

Futurum primum in ρῶ, λῶ, μῶ, νῶ, etiam hîc inflectitur:

σπερῶ, σπεροῦμαι, ſeminabo.

ψαλῶ, ψαλοῦμαι, fidibus canam.

βρεμῶ, βρεμοῦμαι, fremam, ſonabo.

φανῶ, φανοῦμαι, apparebo.

Futurum á contractis. Pleraque media futurum capiunt velut á contractis:

αἰσθάνομαι ſentio, αἰσθήσομαι.

ἔρομαι interrogo, ἐρήσομαι.

ἀναίνομαι renuo, ἀναινήσομαι: ex ἀνὰ & αἰνέω.

ἀπεχθάνομαι exoſus ſum, ἀπεχθήσομαι; velut ab έομαι.

ἁλίσκομαι capior, ἁλώσομαι. (interdum ληφθήσομαι, á λαμβάνω, ſicut ἔρχομαι venio, ἐλεύσομαι, ab ἐλεύθω.)

ἵπταμαι ἵπτασαι, volo volas: (nam ἵπτημι inuſitatum: quamvis extent fu-

turum πλήσω, & aoriſtum 1 ἔπλησα,
itemq; 2 ἔπλην) fut. med. πλήσομαι.
οἴομαι & οἶμαι puto, οἰήσομαι: horiſt. paſ. ᾠήθην, ᾠήθης, &c.
οἴχομαι diſcedo, οἰχήσομαι: horiſtico activo ᾤχηκα.
γίνομαι ſeu γίγνομαι, fio, ſum, á γενέω vel γενάω regulari ſumit tempora, γενήσομαι. At
μάχομαι pugno, μαχέσομαι, velut á μαχέομαι, retenta brevi figurativa. Contrá
ἱκνοῦμαι venio, ἵξομαι, ab impuro ἵκομαι, á quo etiam horiſt. paſſ. ἀφῖγμαι. ſic
ὠθοῦμαι pello, ὤσομαι.

2. *Futurum ſecundum formatur ab activo, σ in οῦμαι verſo*: flectiturq; more contractorum ſecundæ ſpeciei: οῦμαι, ῇ, εῖται: ούμεθον, εῖσθον, εῖσθον: ούμεθα, εῖσθε, οῦνται. ut τιμοῦμαι. ſic ἑδοῦμαι ab ἕζομαι (Doricé ἕσδομαι) ſedeo: itemq;. comp.

καθε-

καθεδοῦμαι à καθέζομαι.

Hîc quoque futurum primum & ſecundum idem eſſe accidit, in thematibus quorum characteriſtica eſt liquida, ρ, λ, μ, ν: ut ψαλοῦμαι, κρινοῦμαι, καμοῦμαι. In quibus autem varient, patet ex activo.

Quædam tamen non circumflectuntur: ἔδομαι edam, πίομαι bibam, φάγομαι edam, ab ἔδω, πίνω, φήγω. Poetica illa βείομαι vivam ſeu vadam, νέομαι (& craſi νεῦμαι) vadam.

Ionicé (ut ſuprá) diſſolvitur ου in εο, ει in εε: τιμέομαι, τιμέεαι, τιμέεται.

Futurum ſecundum in μι, deeſt.

Futurum tertium: τιμησοίμην, τιμήσοιο, &c. 3 plur. τιμήσοιντο, Ionicé τιμησοίατο. Sic φιλησοίμην, φιλήσοιο, &c. χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, &c. Sic στησοίμην, θησοίμην, δωσοίμην.

Futurum 4. τιμοίμην, τιμοῖο, τιμοῖτο,

&c. more circumflexorum.

Atticé medium futurum pro activo frequenter uſurpatur; ſicut omnino paſſivum pro activo.

Cap. 30. De aoriſtis.

Aoriſtum 1 & 2 fiunt ab activis addito μην: ſed in ſecundo tollitur ν.

ἐτιμησάμην, ἐτιμήσω, ἐτιμήσατο:
ἐτιμησάμεθον, ἐτιμήσασθον, ἐτιμησάσθην:
ἐτιμησάμεθα, ἐτιμήσασθε, ἐτιμήσαντο.

Sic ἐφιλησάμην, ἐχρυσωσάμην, ἐστησάμην: ſed ἐθηκάμην & ἐδωκάμην ſunt inuſitata.

Ionicé 2 ſing. ἐτιμήσαο: Dor. ἐτιμήσα. Syncope hîc frequens eſt: εὑρέω invenio, εὑρησάμην, εὑράμην: ὠνησάμην, ὠνάμην, adjutus ſum: ἐγεινήσατο, ἐγείνατο, genuit: ἐπριασάμην, ἐπριάμην, emi.

Aor. 2. ἐτιμόμην, ἐτίμου, ἐτίμετο:

ἐτιμό-

ἐτιμόμεθον, ἐτίμεσθον, ἐτιμέσθην:
ἐτιμόμεθα, ἐτίμεσθε, ἐτίμοντο.

Ionicé tollitur, & aliquando geminatur incrementum, ut τιμόμην, τετιμόμην. ἀνεχόμην ſuſtinui, fit ab ἀνέχομαι ſuſtineo, ſed velut ab ἀναχέομαι: εἱλόμην ab αἱρέομαι capio: ἱκόμην perveni, ab ἱκνοῦμαι: ἐγινόμην, á γίγνομαι fio, ſum. ab ἔρομαι interrogo, ἠρόμην regulare eſt.

Aoriſtum 2 in μι, retinet figurativam thematis.

ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο:
ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην:
ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

Sed aoriſtum hoc ſecundum in hoc verbo nõ eſt uſitatum: forma tamen conjugationis hinc patebit. Sic

ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο:
ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην:
ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Sic ἐδόμην, ἔδοσο, &c. per figurativam ſpeciei.

Aor.3. τιμησαίμην, τιμήσαιο, τιμήσαιτο:
τιμησαίμεθον, τιμήσαισθον, τιμησαίσθην:
τιμησαίμεθα, τιμήσαισθε, τιμήσαιντο.

Sic φιλησαίμην, χρυσωσαίμην, στησαίμην.

Aor.4. τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο:
τιμοίμεθον, τίμοισθον, τιμοίσθην:
τιμοίμεθα, τίμοισθε, τίμοιντο.

Aoriſtum 4 in μι.

1. σταίμην, σταῖο, σταῖτο:
σταίμεθον, σταῖσθον, σταίσθην:
σταίμεθα, σταῖσθε, σταῖντο.
2. θείμην, θεῖο, θεῖτο:
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην:
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.
3. δοίμην, δοῖο, δοῖτο:
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην:
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Per diphthongum, cum figurativa ſpeciei.

Cap. 31. De horiſticis.

τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, &c.

Formatur á 2 futuro activo, mutando ῶ in α, & aſſumendo initium horiſtici 1. Sic á πληγῶ fit πέπληγα percuſſi, á φραδῶ πέφραδα conſideravi.

Atticæ reduplicationes hîc quoque locum habent:

ἄρω apto, ἄρηρα, poeticé ἤραρα & ἄραρα, aptatus ſum, congruo.

ἔδω edo, ἔδηδα: unde ἐδηδὼς qui comêdit. ſic ἐλεύθω venio, ἐλήλυθα.

ὄλλω ſive ὀλέω perdo, ὄλωλα: unde cõpoſ. ἀπόλωλα perii.

ὄρω concito, ὄρωρα, & poeticé ὤρορα. at οἴγω aperio, ἔῳγα pro ᾧγα: unde compoſ. ἀνέῳγα, & incremento triplici ἀνέῳγα.

ἔπω, ἔἶπα pro εἶπα, dico, dixi.

Anomalia temporis. Penultima bre-

vis in 2 aoriſto activo, hîc interdum longa eſt: ut παύω, ἔπαον, πέπαυα, ſedo ſedavi: ἀκούω, ἤκουον, ἤκουα, audio audivi: ſed hæc duo ſunt inuſitata: Atticé uſitatum eſt ἀκήκοα.

Mutatio vocalium. A & ε ex diſyllabo futuro, vertitur in ο: σπερῶ, ἔσπορα, ſeminabo, ſeminavi.

ταμῶ, τέτομα, incîdam, incídi. ſic fit á μενῶ, μέμονα, manebo, manſi.

τεκῶ, τέτοκα, pariam, peperi.

ἀνθέω floreo, metatheſi ἀνέθω: fut. ἀνεθῶ, hor. ἤνοθα: unde compoſ. ἐνήνοθα, & ἐπενήνοθα, in morem floris innato.

κέκονα pro ἔκτονα citant grammatici á κτείνω occîdo.

δρέμω curro, δραμῶ, δέδρομα, á δρέμω.

Duo mutant α in η: ut

θάλλω, θαλῶ, τέθηλα, germino, germinavi.

κλάζω,

κλάζω,κλαγῶ,κέκληγα,clango. At φαίνω,φανῶ,πέφηνα,(vel πέφαγκα) oſtendo,di. ſic
δέδηα,á δαίω divido, epulor:
κέκηα, á καίω adoleo,uro.

A *aliquando manet:* ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλα, fidibus cano,cecini,ut differat ab aoriſto 1 activo.

Ει præſentis mutatur in οι: ut πείθω ſuadeo, πέποιθα perſuaſus ſum, fido.
δείδω timeo, δέδοικα pro δέδοιδα: unde δέδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, κ migrante in γ. (Ionicé
δέδια: unde itidem δέδιμεν & δέδιτε,pro δεδίαμεν & δεδίατε, metuimus, metuitis)
εἴκω ſimilis ſum, videor, Atticé ἔοικα: unde ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν.

Itaq; non ſemper hîc ſervatur penultima ſecundi vel futuri vel aoriſti: ut

τέλω perficio, τέτελα, & ſimilia in έλω per unicum λ: at μέλω curo, & μέμελα & μέμηλα.

ῥήσσω ſive ῥηγνύω rumpo, ἔῤῥωγα ruptus ſum, mutat η in ω.

Mutatio figurativa. Quæ ſecundo futuro figurativam ab inuſitatis capiebant, hîc etiam capiunt: σκάπτω, σκαφῶ, ἔσκαφα, fodio, fodiam, fodi, & cætera.

Rarum eſt hoc præteritum ex themate πω, θω, δω, ζω, σω: ἄδω tamen, placeo, ἧδα & ἕαδα: unde participium ἑαδώς.

Aliquãdo ex hoc præterito formatur præſens cognatæ ſignificationis, κράζω vociferor; κράξω, κέκραγα, κραγῶ, κέκραγα: hinc κεκράγω, κεκράξω, ἐκέκραξα: ſic ἄρω apto, ἦρα, ἄρηρα, unde ἀρήρομαι: ſic ῥιγέω horreo, ἔῤῥιγα, ἐῤῥίγω. ſic à πέποιθα πεποιθέω, confido: ab ἐγρήγορα, vi-

ϵα, vigilavi, ἐγρηγορέω, vigilo.

Hor. 2. τετίμῳ, τετίμῃς, τετίμῃ, &c.

3. τετίμοιμι, τετίμοις, τετίμοι, &c.

4. ἐτετίμειν, ἐτετίμεις, ἐτετίμει, &c.

Ionicé 1 ἐτετίμεα: 3 ἐτετίμεε.

Atticé utrobique ἐτετίμη, & 3. plur. ἐτετίμεσαν.

Augmentum temporale. Horiſticum 4 in Atticé reduplicatis temporaliter augetur, ut ἀκήκοα, ἠκηκόειν. (ab ἐλήλυθα tamen, ἐληλύθειν, veneram) Item ᾔδειν Atticé pro εἴδειν noram, ab εἴδω video, novi.

Aliquando etiam in medio fit augmentum iſtud: ut

ἔολπα, ἐώλπειν, ſperavi, eram:

ἔοργα, ἐώργειν, feci, eram: pro ἤόλπειν, ἠόργειν. ſic

ἔοικα, ἐῴκειν, ſimilis ſum, ſimilis eram: item videor, videbar.

Verba in μι carent horiſticis.

Cap. 32. De futuro perfecto.

Futurum 1 & 2 fiunt á 1 & 2 activo, addendo μαι.

1. τιμήσωμαι, τιμήσῃ, τιμήσηται:
τιμησώμεθον, τιμήσησθον, τιμήσησθον:
τιμησώμεθα, τιμήσησθε, τιμήσωνται.

Sic φιλήσωμαι, χρυσώσωμαι, στήσωμαι.
Ionicé 2 ſing. τιμήσηαι.

2. τίμωμαι, τίμῃ, τίμηται:
τιμώμεθον, τίμησθον, τίμησθον:
τιμώμεθα, τίμησθε, τίμωνται.

Ionicé 2 ſing. τίμηαι. Ionica geminatio hîc aliquando eſt, τετίμωμαι, ut antea.

Futurum 2 in μι, ſpeciei 1,

στῶμαι, στῇ, στῆται:
στώμεθον, στῆσθον, στῆσθον:
στώμεθα, στῆσθε, στῶνται.

Sic θῶμαι, θῇ, θῆται, &c. δῶμαι, δῷ, δῶ-

ται,

ται, &c.

3. τέτιμε, τετιμέτω:

τετίμετον, τετιμέτων:

τετίμετε, τετιμέτωσαν.

Rara ſunt hîc ſingularia, ait Dionyſius: ſed circumloquimur, τετιμὼς ἴσθι.

4. τίμησαι, τιμησάσθω:

τιμήσασθον, τιμησάσθων:

τιμήσασθε, τιμησάσθωσαν,

Atticé τιμησάσθων.

Sic φίλησαι, χρύσωσαι, στῆσαι.

5. τιμοῦ, (Dor. τίμω) τιμέσθω:

τίμεσθον, τιμέσθων:

τίμεσθε, τιμέσθωσαν, Att. τιμέσθων.

Sic ἰδοῦ vide: at

ἰδοὺ ecce, adverb.

At in μι,

στάσο, στάσθω:

στάσθον, στάσθων:

στάσθε, στάσθωσαν.

Sic θέσο, θέσθω, &c. δόσο, δόσθω, per figurativam ſpeciei.

Cap. 33. De infinitis.

Fut. infectum 1. τιμήσεσθαι. Sic φιλήσεσθαι, χρυσώσεσθαι: στήσεσθαι, θήσεσθαι, δώσεσθαι.

Fut.2. τιμεῖσθαι: Ionicé τιμέεσθαι.

Aor.1. τιμήσασθαι, φιλήσασθαι, χρυσώσασθαι, στήσασθαι.

Aor.2. τιμέσθαι: στάσθαι, θέσθαι, δόσθαι.

Horiſtic. τετιμέναι:

Doricé τετιμέμεναι: Ion. τετιμέμεν.

Cap.34. De participiis.

Fut. 1. τιμησόμενος, φιλησόμενος, χρυσωσόμενος: στησόμενος, θησόμενος, δωσόμενος.

Fut.2. τιμούμενος.

Aor.1. τιμησάμενος, φιλησάμενος, χρυσωσάμενος, στησάμενος.

Aor.2. τιμόμενος.

Ali-

Aliquando geminatio hîc eſt, τεταρπόμϑνος pro ταρπόμϑνος, oblectatus.

In μι, ςάμϑνος, θέμϑνος, δόμϑνος.

Horiſtic. τετιμῶς, τετιμότος.

Ab εἴκω ſimilis ſum, communiter fit ὁ εἰκὼς εἰκότος: Atticé ἐοικώς: Æolicé οἰκώς.

Cap. 35. De anomalis in ω.

Adhuc conjugatio vna verborum expoſita eſt triplici forma, activa, paſſiva, media, cum anomaliis, tum duabus generalibus, in ω duplicis temporis, in μι triplicis: tum ſpecialibus, in quaque ſpecie & verbi & temporis.

Miſta quædam generum variorum anomala, ad extremum huc rejecta ſunt, & primúm in ω, tum in μι.

Ὑπισχνῦμαι promitto, ex ὑπὸ & χέομαι, á χέω: Aoriſtum primum paſ-

ſivum ὑπερέχθην: Horiſt. paſſivum ὑπέσχημαι: Futurum 1 medium ὑποσχήσομαι: Aor. 2 med. ὑπεσχόμην.

Πάσχω patior: Fut. πείσομαι, patiar, pro πήσομαι, á πήθω: Aor. 2 ἔπαθον: Horiſtic. πέπονθα á πονέω.

Πίνω bibo, fut. πώσω: Aor. 2 ἔπιον, á πίω: Fut. perf. 5, πίθι pro πίε, bibe: (at πῶθι & πῶ á πῶμι) Hor. πέπωκα á πόω: Fut. 2 medium πίομαι, pro πιοῦμαι, unde tamen πίεσθαι, bibiturum eſſe.

Πίπτω cado, fut. πέσω á πέτω: Fut. Dor. πεσοῦμαι pro πέσομαι: Aor. 1 ἐπέσησα: Aoriſt. 2 ἔπεσον: Horiſt. πέπτωκα, á πτόω.

Πυνθάνομαι interrogo, fut. πεύσομαι: Aoriſt. 2 ἐπυθόμην: Horiſt. paſſ. πέπυσμαι reſcivi, pro πέπευσμαι, á πεύθομαι, quo poetæ etiam utuntur.

Φέρω fero, fut. φρήσω: item οἴσω ab οἴω: Aoriſt. 1 ἔφρησα: Horiſt. ὦκα, paſſ. ὦσμαι,

ὦσομαι, ὦσαι, ὦσαι, unde οἰστέος ferendus, & Aoriſt. 1 ὠάθην. Ab ἐνέγκω: Aoriſtum primum eſt ἤνεγκα, poeticé ἤνεικα: Aoriſtum ſecundum ἤνεγκον: Horiſt. paſſ. ἤνεγμαι: Aor. 1 ἠνέχθην, ab ἐνείκω: item ἤνεγμαι: Aoriſt. 1 ἠνέχθην, ab ἐνέχω, á quo & Horiſt. medium Attic. ἐνήνοχα, compoſ. διενήνοχα excellui.

Χαίρω gaudeo: Aoriſt. 2 paſſ. ἐχάρην: Fut. medium χαρήσομαι: Aoriſt. 2 medium ἐχαρόμην.

Χάσκω, hio, hiſco: Fut. χανῶ. Aoriſtum ſecundum ἔχανον: Fut. med. χανοῦμαι: Hor. κέχηνα, á χαίνω.

Cap. 36. De anomalis in μι, *ſpeciei 1.*

Verba in μι, ſuas etiam anomalias habent, ſed præcipué prima ſpecies & ſecunda. primæ ſpeciei anomala pri-

mó dicantur:

1. ἴσημι novi, ſcio, ex ἰσάω.

Præſ. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι:

ἴσατον, ἴσατον: ſyncope ἴστον:

ἴσαμεν vel ἴσμεν (Doricé & Æolicé ἴδμεν) ἴσατε vel ἴστε: ἴσασι, accentu in antepenultima. Sic compoſitum συνίσασι, conſcii ſunt.

Præt. ἴσην, ἴσης, ἴση:

ἴσατον, ἰσάτην:

ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαςαν, & ἴσαν, quod aliquando ſumitur pro ἐπορεύοντο, ibant, ab εἶμι eo.

Fut. ſ. ἴσαθι, ἰσάτω:

ἴσατον, ἰσάτων:

ἴσατε, ἰσάτωσαν. Sed uſitatiora ſunt ἴσθι, (unde compoſ. σύνισθι conſcius eſto) ἴστω: ἴστον, ἴστων: ἴσθε, ἴσθωσαν vel ἴστων, per ſyncopen.

Infinit. ἰσάναι inuſitatum: Doricé ἰσάμεναι: Ionicé ἰσάμεν, ſyncope ἴσμεν, Dori-

Doricé ἴδμεν.

Particip. ἱσὰς ἱςάντος, τοῖς ἱςᾶσι, antepenultima acuta.

Præſ. paſſiv. ἵσαμαι, ἵσασαι vel ἵσῃ, ἵσαται: & interpoſito τ, ἵςαμαι, ἵςασαι, ἵςαται: unde ἐπίςαμαι, ἐπίςασαι & ἐπίςῃ, ἐπίςαται.

Præt. ἐπιςάμην, ἐπίςασο: Atticé ἠπιςάμην, ἠπίςω, ἠπίςατο, &c.

Fut. ἐπιςήσομαι coincidit cum futuro ab ἐφίςημι, ab ἵςημι, ςήσω, ςήσομαι, ἐπιςήσομαι, ſuperſiſtam vel inſtabo.

2. ἄγαμαι admiror, ex ἀγάω, ab inuſitato ἄγημι: ἠγάμην, ἤγασμαι, ἠγάσθην, admiratus ſum: Fut. medium ἀγάσομαι: Aor. 1. ἠγασάμην admiratus ſum.

3. σκλῆμι tabeſco, tempora ſumit á σκλάω: hinc ἀπέσκληκα indurui, præſ. 3 ἀποσκλαίην, exareſcerem, vel obriguiſſem.

4. τέθνημι morior, á θνάω: τεθναίην mo-

rerer: τέθναθι τεθνάτω, morere moreâtur: τέθνηκα (Bœot. τέθνηκα, ut τέθηκα) mortuus ſum: ἐτεθνήκειν mortuus erã: Aor.2 ἔθανον: 4 θάνοιμι: infin. θανεῖν mortuum eſſe: particip. θανὼν mortuus: á θάνω: unde & Fut.2 med. θανοῦμαι moriar. Particip. præſ. τεθνάς: Horiſt. τεθνηκὼς, Ionicé τεθνεώς.

5. δρῆμι á δράω facio vel fugio: Aoriſt. 2 ἔδραν, modó Doricé pro ἔδρην feci, modó per ſyncopen pro ἔδρησαν vel ἔδρασαν fecerunt.

6. βῆμι á βάω vado: Aoriſt. 2 ἔβην ivi: (unde comp. κατέβην deſcendi) Fut. perf.2 βῶ, βῇς, &c. ivero.

7. φημὶ dico, á φάω, regulare præſenti & præterito infecto. 1 ſing. Doricé φαμί: 2 φής per ής acutum: (ut differat á φῇς dixiſti, Aoriſt. 2) 3 Doricé φατί. 3 plur. Doricé φαντί.

Item etiam præterito infecto ſine incre-

incremento, φῶ, φῆς, φῆ, &c. vel ὦ, ῆς, ῆ: unde illa, ὦ δ' ἐγὼ, inquam autem ego: ἦ δ' ὅς, inquit autem ille.

*Fut.*1. φήσω, φήσεις, &c. Doricé φασῶ, φασεῖς, &c.

Aor. 1. ἔφησα, ἔφησας, &c. Aoriſt. 2 ἔφην, ἔφης, &c. 3 plur. ἔφαν & φάν.

Infinit. φάναι penacutum: nam φᾶναι per ᾶ, eſt aor. 1 á φαίνω oſtendo, vel appareo.

Futur. 5 *med.* φάω, Ionicé pro φάσω, dic.

Aor. 2. ἐφάμην, ἔφασο.

Infinit. φάσθαι dixiſſe.

Particip. φάμενος, comp. παραφάμενος, maleſuadens, poet. πάρφαμενος.

8. φθῆμι prævenio, á φθάω: Aoriſt. 2 ἔφθην.

Cap.37. De anomalis in μι, ſpeciei 2.

1. εἰμὶ ſum, penultima non circumflexa, quamvis in diſſyllabo longa: ſed per ει, & ultima gravi.

1. εἰμὶ, εἶ, ἐστί:
ἐστὸν, ἐστόν:
ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί. Sic ἔνειμι inſunt.

Sing. 1 Doricé ἐμμὶ, Æolicé ἦμι. 2 εἶς, vel poeticé ἐσσί. plur. 1. poet. ἐμὲν & εἰμέν: Doricé εἰμές. 2 poet. ἐτέ. 3 Ionicé ἔασι: Dor. ἐντί: Æolicé ἔντι.

Secundo & tertio præſenti, regulare eſt.

2. ὦ, ᾖς, ᾖ:
ἦτον, ἦτον:
ὦμεν, ἦτε, ὦσι: ἐνῶσι inſint.

Sing. Ionicé ἔω, ἔῃς, ἔῃ, vel ἔῃσι, vel ᾖσι: Poeticé εἴω, εἴῃς, εἴῃ. Sing. 2 Æolicé ἦσθα ſis. 1 plur. poeticé εἴωμεν & εἴομεν.

3. εἴην

3. εἴζω, εἴης, εἴη:
εἴητον, εἰήτζω:
εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, ſync. εἶεν.

Et poeticé ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, eſſem, eſſes, eſſet: á barytono ἔω.

Præt. ἦν, ἦς, ἦν:
ἦτον, ἤτζω:
ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Ionicé & poet. ἔον, (quod & εἶον & εἶν) ἔες, (craſi εἶς, dialyſi ἔεις) ἔε: & ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε: á barytono ἔω, ſine augmẽto. Rurſum 1 ſing. poet. ἔζω & ἤζω: 2 Æol. ἦσθα, poet. ἔησθα: 3 poet. ἦε, (unde comp. ἐνῆεν, inerat) Doricé ἦς, erat. Dual. poet. ἦσον, ἤστην: item ἔτον, & ἔστον. Plur. 3 ἔσαν & ἔασαν poeticé. Compoſ. ἀπῆν, ἀπῆς, ἀπῆ, aberam, as, at: ſic plur. ἐνῆσαν inerant, ἐπῆσαν ſupererant.

Fut. 1 ἔσω, obſoletum.

Fut. 5. ἴσθι, ἔστω: ἔστον, ἔστων: ἔστε, ἔστωσαν. ſingul. 2. εἶ, (unde πάρεις ades) 3 ἤτω.

Infinit. τῆ εἶ: Doricé ἔμμεναι, poeticé ἔμμεναι, Ionicé ἔμεν: poeticé quoque ἦμεν, & Dor. ἦμες.

Particip. ὢν ὄντος, οὖσα οὔσης, ὂν ὄντος. Ionicé ἐὼν, ἐοῦσα, Doricé ἔασσα: Æolicé εἷς ἕντος, εἶσα εἴσης, ἓν ἕντος, unde Latinis acceptum ens: hinc παρεὶς παρέντος, præſens: τῶν παρέντων pro παρόντων. Compoſ. ἀπὼν abſens, &c.

Media tempora hîc etiam quædam ſunt:

Præt. ἤμην, ἦσο, ἦτο, eram, eras, erat.

Fut. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται & ἔσται:

ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον:

ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

ἀπέσομαι abero, ἐνέσται inerit. Singul. 1 Poeticé ἔσσομαι: Doricé ἐσοῦμαι & ἐσσοῦμαι. 2 Atticé ἔσει: Ionicé ἔσεαι: Poeticé ἔσσεαι & ἔσσῃ. 3 poet. ἔσσεται, Doricé ἐσσεῖται. plur. 1 Doricé ἐσόμεσθα.

Fut. 3. ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, forem ſeu

ſeu eſſem, es, et.

Fut. ſ. ἔσο, & ἔασο poeticé.

Fut.perfect. 1, quibuſdam eſt ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται.

Infinit. ἔσεσθαι fore.

Particip. ἐσόμενος futurus.

2. εἶμι eo, forma præſentis, ſignificatione futuri, pro ibo, apud oratores: apud poetas, aliquando præſentis.

εἶμι, εἶς, εἶσι:

ἴτον, ἴτον:

ἴμεν, ἴτε, ἶσι: Ionice ἴασι.

Singularis 2. etiam εἶ, unde ἄπει abis, ἔξει exis, prodis. Eſt etiam per reduplicationem ἴημι, unde ἴησι vadit.

Præſ. 3. εἴῳ, εἴῃς, irem, ires: ſed feré obſoletum.

Præt. εἶν, εἶς, (Æol. εἶσθα) εἶ:

ἴτον, ἴτην:

ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. Item ἦν, ᾖς, ᾖ, unde παρῆν adveniebam.

Fut. 1. ἥσω & εἴσω, ibo, obſoletum, pro quo præſens uſurpatur. Futur. med. εἴσομαι ibo, veniam.

Fut. 5. ἴθι, ἴτω:
ἴτον, ἴτων:
ἴτε, ἴτωσαν.

Singularis 2 comp. ἄπιθι abi, ἔπιθι invade, ἐπέξιθι perſequere. Dicitur & εἶ: hinc ἔξει exi, δίει pervade.

Aoriſt. 1. εἶσα inuſitatum: hinc tamen 3 dual. εἰσάτην: poeticé ἐεισάτην, (& in medio aoriſto ἐεισάσθην) jverunt duo. 3 plur. εἶσαν (unde comp. ἄνεισαν aſcenderunt) poeticé ἤισαν.

Aoriſt. 2. ἴον, ἴες, ἴε, &c. ab εἴω: hinc ἔνιε iniit. Eſt etiam hujus temporis εἶον, εἶες, & Atticé ᾖον.

Aoriſt. 4. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, irem.

Horiſtic. εἶκα inuſitatū: unde Horiſtic. 4 εἴκειν. Atticé ᾔκειν.

Fut. perf. 2 ἴω, ἴῃς, ἴῃ, (Ionicé ἴῃσι) ive-

ivero, is, it: unde ἐπεξίω, ἐπεξίης, & Æolicé ἐπεξίησθα eruperis. Hujus item temporis eſt ἤω, ἤης, ἤωμεν & ἤομεν, eamus.

Fut.ſ. ἴει, vade, unde ἔξιε exi.

Infinit. ἴναι: Atticé & Doricé ἴμεναι: (unde cóp. ἐξίμεναι exire) Ionicé ἴμεν. Dicitur etiam εἶν: unde ἀπεῖναι abire, παρεῖναι accedere. Uſitatius ἰέναι, (unde ἀπιέναι abire, μετιέναι tranſire, vel perſequi: προσιέναι adire) ab ἵημι.

Part.aor.2 ἰών, iens: unde comp. ἀπιὼν abiens, ἀνιὼν aſcendens, oriens.

Præſ. med. ἵεμαι, ἵεσαι, &c.

Præt.inf. ἱέμην, ἵεσο, &c.

Fut.1. εἴσομαι ibo: unde *Aor.1.* εἰσάμην: 3 dual. poeticé ἐεισάσθην.

Fut.ſ. ἴεσο, ἱέσθω: & plur. ἴεσθε ite.

Horiſt.1. εἶα: unde fit ἦα, & ἤια ἤιας ἤιε, ivi iviſti ivit.

Horiſtic.4. ἤειν: (Ionicé ἤεα) 3 plur.

ἤισαν, Atticé ἤεσαν: unde comp. ἀνήεσαν redierant, ἐξήεσαν exierant.

Particip. præſ. ἱέμϑυος.

Fut. 1. εἰσόμϑυος: *Aor. 1.* εἰσάμϑυος: ſed rara.

3. ἄημι ſpiro, ab ἀέω: excepta 3 plurali ἄεισι ſpirant, ubique ſervat η, etiam in paſſivo: ut ἄητον ſpirant duo: ἀῆναι ſpirare: ἄητο ſpirabat: ἀήμϑυοι ſpirantes. Particip. activ. ἀεὶς ἀέντος, ſpirans, flans.

4. εἴδημι ſcio, (ut τίθημι) ab εἰδέω.

Præſens 2. εἰδῶ, εἰδῇς, cognoſcam, as. 3. εἰδείην, εἰδείης, ſcirem, es. At εἰδήσω & εἴδηκα ab εἰδέω: εἴσομαι vel ἴσομαι, & οἶδα pro εἶδα, ab εἴδω.

5. ἵημι mitto, analogum pleriſque temporibus eſt, & per omnia feré tempora conjugatur ut τίθημι.

Forma activa.

1. ἵημι, ἵης, ἵησι:

ἵετον,

ἵετον, ἵετον:

ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι.

Ionicé ἱέασι, contracté ἱᾶσι: ἐνιᾶσι immittunt, ἀνιᾶσι ſurſum jaciunt. 3 plur. ſumitur etiam ab ἱέω ἱῶ, ἱέουσι ἱοῦσι: hinc συνιοῦσι intelligunt, á συνίημι intelligo.

2. ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, &c.

3. ἱείην, ἱείης, ἱείη: poeticé ἕοιμι, ἕοις, ἕοι.

Præt. inf. ἵην, ἵης, &c. 3 plur. ἵεν, per ſyncopen pro ἵεσαν. Contractio frequentior eſt ab ἱέω ἱῶ, ἵεον ἵουν, ἵεες ἵεις, ἵεε ἵει, &c. unde tertia plur. ἵουν, ſimilis primæ ſingulari. Poeticé εἷον, εἷες, εἷε: 2 plur. εἵετε, καθείετε.

Fut. 1. ἥσω, ἥσεις, ἥσει, &c.

Fut. 3. ἵεθι, ἱέτω, &c.

Aor. 1. ἧκα, ἧκας, ἧκε, pro ἧσα, ut antea ἔθηκα, ἔδωκα, pro ἔθησα, ἔδωσα: ſic ἀφῆκα dimiſi, παρῆκα reliqui, ἀνέηκα pro ἀνῆκα remiſi. Cæteris temporibus activis caret.

Aor. 2 ἧν, ἧς, ἧ:

ἕτον, ἕτην:

ἕμεν, ἕτε, ἕσαν: hinc πρόεσαν, præmiſerunt. mutat longam, ut ἔθην & ἔδων.

4. εἵην, εἵης, εἵη, &c. 3 plur. εἵητε, ſync. εἷτε.

Horiſt. εἷκα Bœoticè pro ἧκα: hinc εἱκὼς qui miſit, ἀφεικὼς qui dimiſit. ſic παρεῖκα dimiſi, ἀνεῖκα remiſi. 3 pluralis εἵκασι miſerunt, ἀνείκασι remiſerunt.

Fut. perf. 2. ὧ, ἧς, ἧ. Poeticè ἕω, ἕης, ἕῃ: deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ: ἐφείω, ἀφείω, cõmuniter ἐφῶ immiſero, ἀφῶ dimiſero.

Fut. ſ. ἕς, ἕτω, &c. ut θὲς, δὸς, pro ἕθι, θέτι, δόθι: hinc πρόες præmitte, ἄφες dimitte, κάθες demitte, ἄνες omitte.

Infinit. præſens, ἱέναι: Doricè ἱέμεναι: Ionicè ἱέμεν.

Aor. 2. εἷναι: hinc ἀφεῖναι dimittere, καθεῖναι demittere, ἀνεῖναι omittere.

Particip. præſ. ἱεὶς ἱέντος.

Aoriſt. 2. εἷς ἕντος: ἡ ἀφεῖσα, quæ dimiſit:

ſit: τὸ ἀφὲν, quod dimiſit.

Forma paſſiva.

Præſ. ἵεμαι, ἵεσαι, &c. Sic

Præt.inf. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, &c.

*Fut.*1. ἑθήσομαι, mittar. *Fut.*5. ἵεσο ἱέσθω, mittere mittatur.

*Aor.*1. ἕθην: ſed dicitur etiam εἵθην: hinc ἀφείθην & ἀφέθην, dimiſſus ſum: παρείθην, labefactus ſum.

*Horiſt.*1. εἷμαι per ει, ut τέθειμαι. 3 ſingularis εἷται, unde ἀφετέον dimittendum. 3 pluralis εἷνται. Compoſita ex hoc præterito ſunt ἀφεῖμαι dimiſſus ſum, διεῖμαι trajectus ſum, καθεῖμαι demiſſus ſum, ὑφεῖμαι ſummiſſus ſum. 3 plur. Atticé ἀφέωνται & ἀνέωνται, pro ἀφεῖνται & ἀνεῖνται.

*Horiſt.*4. εἵμην, εἷσο, &c. 3 plur. εἷντο, ἐφεῖντο, immiſſi erant, irruerant.

*Fut.perf.*1. ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ: 3 plur. ἑθῶσι miſſi fuerint: ἀνεθῶσι remiſſi fuerint.

Infinit. præſ. ἵεσθαι: Horiſt. εἷσθαι miſſum eſſe: Aor. 1 ἑθῆναι & εἱθῆναι miſſum eſſe.

Particip. præſ. ἱέμενος: Aoriſt. ἑθεὶς, ἑθέντος: Horiſt. εἱμένος.

Forma media.

Aoriſt. 1 *medium* ἡκάμην, ἀνηκάμην remiſi, προσηκάμην admiſi.

2. ἕμην, ἕσο, (Ionicé ἕο, & contractè οὗ) ἕτο: unde ξυνέτο intellexit.

4. εἵμην, εἷο, εἷτο, &c.

Fut. perf. 2. ὦμαι, ῇ, ἧται: hinc προῶμαι deſeram, prodam. 1 plur. προώμεθα.

Fut. 5. ἕσο: Ionicé ἕο, & contractè οὗ, unde κάθου demittito, πρόσου admittito, προῦ præmittito.

Infinit. aor. 2. ἕσθαι.

Particip. aor. 2. ἕμενος.

6. ἵημι concupiſco: ἵεμαι δ' ἐπιθυμῶ nō differt voce ab ἵεμαι mittor, ſed dif-

fert

fert ſignificatione & ſyntaxi, quia hoc quidem infinitum regit, vel nudum genitivum: illud veró genitivũ cum præpoſitione ἀπὸ vel ὑπό. Conjugatur tantúm paſſivo præſenti primo, & præterito infecto, ut ἵεμαι, ἵεσαι, &c. ἱέμην, ἵεσο, &c.

7. ἧμαι & comp. κάθημαι ſedeo.

ἧμαι, ἧσαι, ἧται:
ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον:
ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται: Ion. ἕαται, poet. εἵαται.

Sic κάθημαι, κάθησαι vel κάθῃ.

Præt.inf. ἥμην, ἧσο, ἧτο: ſic ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. 3 ſing. Demoſtheni eſt καθῆτο ſedebat, ſine augmẽto, penultima circumflexa: poetis καθῆστο. 3 pluralis ἧντο: Ionicé ἕατο: Poeticé εἵατο, vel ἥατο, unde καθήατο ſedebant.

Futur.ſ. ἧσο, ἥσθω: κάθησο, (vel κάθου) καθήσθω.

Infinit. ἧσθαι, καθῆσθαι.

Particip. ἥμενος, καθήμενος, καθησόμενος.

8. εἷμαι indutus ſum: εἷμαι, εἷσαι, (Poeticé ἕσσαι) εἷται & εἷσαι. Tertia pluralis εἷνται: Ionicé ἕαται.

Fut. 1. ἕσω, (poeticé ἕσσω) ἕσεις, ἕσει.

Aor. 1. εἷσα, εἷσας, εἷσε, &c. Poet. ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε, quod etiam eſt collocare.

Horiſt. 1. εἷμαι, & rejecto incremento aſſumptoq; σ, ἕσμαι, unde ἀμφίεσμαι circumamictus ſum.

4. εἵμην, εἷσο, εἷτο & εἷσο. 3 pluralis εἷντο, ἕατο & εἵατο, induti vel collocati erant, vel ſedebāt, unde comp. παρείατο aſſidebant. Nam horiſt. 1. eſt pro præſenti primo, & quartum pro infecto ſecundo. Aliquando etiam in horiſtico quarto eſt ἕσμην, ἕσο, (poet. ἕσσο) ἕσο, indutus vel locatus erat.

Infinit. εἷσθαι.

Aoriſt.

Aoriſt. 1 *medium* εἱσάμην, poeticé ἑζσάμην & ἑασάμην.

Fut.perf. 4 ἕσαι, poeticé ἕασαι: unde ἔφεσαι, ἐφεσσάσθω.

9. κεῖμαι jaceo, ſitus ſum.

κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται:

κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον:

κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται: Ionicé κέαται: Poeticé κείαται, & κέονται à κέομαι.

Pr.inf. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. 3. pluralis ἔκειντο, Ionicé κέατο, poeticé κείατο, item κέοντο pro ἐκέοντο. Sic compoſita ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι, recumbo, incumbo, diſpoſitus ſum.

Futurum medium κείσομαι, κείσῃ, κείσεται: Doricé κεισοῦμαι & κεισεῦμαι.

Cap. 38. *De anomalis in* υμι.

Anomalia magna eſt verborum in μι habentium pro figurativa υ longum in activo, breve in paſſivo: &

ſit ex verbis in υω deſinentibus, ſine reduplicatione: ut ζευγνύω, ζεύγνυμι, jungo. Quædam tamen reduplicant per ε: ut κέκλυθι audi, κέκλυτε audite. Sunt veró permulta ſpeciei hujus verba: totidem feré, quot barytona ſunt in υω, & Grammaticis LXXX feré notata ſunt. Conjugantur autem tantúm præſenti primo, & præterito infecto, & futuro quinto.

Formæ primæ.

Præſ. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι:
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον:
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, pro quo ζευγνύουσι receptum eſt: (Herodotus tamen ἀποδεικνῦσι, demonſtrant) Ionicé ζευγνύασι.

Præt. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ:
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην:
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.
Ion. ζεύγνυσκον, ζεύγνυσκες, ζεύγνυσκε.

Fut.

Fut.1. ζεύξω, á ζεύγω. Dictum enim eſt de finibus thematis γνυμι & γνυω. Futurum in diſyllabis δῦμι ingredior, κλῦμι audio, φῦμι produco, eſt δύσω, κλύσω, φύσω, quod in Aoriſto 2 valebit.

Fut.5. ζεύγνυθι, (etiam ζεύγνυ) ζευγνύτω:

ζεύγνυτον, ζευγνύτων:

ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Aor.1. ἔζευξα, ας, ε, &c.

Aor.2. ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ: ἔδυτον, ἐδύτην: ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσαν: & Bœoticé ἔδυν pro ἔδυσαν. Sic á φῦμι naſcor, ἔφυν. Eſt autem idem hoc Aoriſtum quod pręteritum infectum, ἔδυν ingrediebar: &feré ſolum eſt in diſyllabis δῦμι, κλῦμι, φῦμι.

Horiſt.1. ἔζευχα junxi.

Infin. præſ. ζευγνύναι: at δυῦναι, φυῦναι, κλυῦναι, etiam aor. 2.

Part. ζευγνὺς, ζευγνύντος:
ζευγνῦσα, ζευγνύσης:
ζευγνὺν, ζευγνύντος.
Fut. δύσων, δύσουσα, δῦσον.
Aoriſt. 2 δὺς, δύντος, ingreſſus, δῦσα, δύν. Sic ὁ φὺς φύντος, φῦσα, φύν.

Formæ ſecundæ.

Præſ. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται:
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον:
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.
Præt. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο:
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην:
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.
Fut. ς. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω:
ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων:
ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.
Infinit. ζεύγνυσθαι.
Parti. ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον. Δεικνύω & δείκνυμι oſtendo, á

δεί-

δείκω, regulare.

Cap. 39. De imperſonalibus.

Imperſonalia, ſunt primæ aut ſecundæ formæ.

Primæ ſunt, ἀρέσκει placet: ſic ἀπαρέσκει diſplicet. Fut. ἀρέσει, ab ἀρέω. ἀρκεῖ ſufficit: ἀρκέσει ſufficiet, ab ἀρκέω.

ἀνήκει convenit, attinet, ἀνῆκε, ἀνήκειν.

συμβαίνει contingit, συνέβη, συμβήσεται, συμβαίνειν.

συμφέρει confert, διαφέρει differt, á φέρω.

μέλει curæ eſt, ἐμέλησε, μελήσει, á μελέω: hinc μεταμέλει pœnitet.

δεῖ oportet, á δεέω, δεήσει, ἐδέησε: ſic δοκεῖ videtur, á δοκέω, δοκήσει: vel á δόκω, δόξει.

χρὴ oportet, pro χρῆσι. ſic χρῇ oporteat: ἐχρῆν oportebat: χρήσει oportebit: χρῆναι oportere: τὸ χρεὼν, id quod o-

portet. Comp. ἀπόχρη ſufficit: ἀπέχρη ſufficiebat: ἀποχρήσει ſufficiet: ἀπέχρησε ſuffecit.

πρέπει decet, ἔπρεπε, πρέπειν.

προσήκει convenit, προσῆκε, προσήκειν.

φιλεῖ ſolet, á φιλέω.

Aliquando etiam infectum eſt pro præſenti, ut ἔδει, ἔπρεπε, pro δεῖ, πρέπει. Sic horiſt. εἴωθε conſuevit, ſolet: πέφυκε natura fit.

Formæ ſecundæ ſunt: ἐνδέχεται accidit: ἐπέρχεται ſuccurrit: unde ἐπῆλθε, in mentem venit, lubitum eſt. Sic λέγεται dicitur, fertur: λείπεται relinquitur, ſupereſt.

εἵμαρται & πέπρωται, in fatis eſt.

ἤκουσαι auditum eſt.

ἔγνωσαι decretum eſt.

εἴρηται dictum eſt.

εἰρήσθω dictum ſit: εἰρήσεται, dicetur.

Cap.

Cap. 40. De nominibus verbalibus.

Oriuntur á verbis varia nomina præter participia: verbalia vulgó appellantur: & fiunt á ſingularibus perſonis formæ ſecundæ, incremento ſublato. Litera etiam præcedens μαι, σαι, ται, ſæpe mutatur.

A prima ſunt in α, η, ων, & ος.

A, ut πεποίημαι feci, ποίημα factum: πέπραγμαι egi, πρᾶγμα res, negotium: ἔσπαρμαι ſeminavi, σπέρμα (reſumpto futuri ε) ſemen: πέφαμμαι, φάσμα viſio, verſo μ in σ, non φάμμα: εἷμαι indutus ſum, εἷμα, τος, veſtis, unde ἱμάτιον.

H & ων: μέμνημαι memini, μνήμη memoria: ὁ & ἡ μνήμων, ονος, memor. ἔγνωσμαι notus ſum, γνώμη ſententia, expuncto σ: ὁ & ἡ γνώμων, cujus o-

pe cognoſcitur quippiam, index.
ἐπέσολα miſi, ἐπισολὴ epiſtola.
ὄπlω video, ὄπωπα vidi, ὀπωπὴ viſus.

Oς: ἔψαλμαι fidibus decantatus ſum, ψαλμὸς ejuſmodi cantus. Sic παρώξυσμαι irritatus ſum, παροξυσμὸς irritatio.

δέδεμαι vinctus ſum, δεσμὸς vinculum: nam penultima, vel natura vel poſitione producitur.

σκαίρω ſalio, ἔσκαρμαι, σκαρθμὸς ſaltus, interjecto θ.

ὤρχησμαι ſaltavi, ὀρχηθμὸς ſaltatio, mutato σ in θ. at

λόγος ſermo, à λέλογα dixi:

τόκος partus, à τέτοκα peperi.

A *ſecunda, in* ία vel ις: ἡτοίμασαι paratus es, ἑτοιμασία promptitudo: δεδοκίμασαι probatus es, δοκιμασία probatio. Sed inprimis compoſita cum α, ευ, δυς: πέπεψαι coctus es, ἀπεψία coctionis

ctionis vacuitas, (ſeu nulla concoctio) εὐπεψία facilitas coquendi, δυσπεψία difficultas coquendi: τέταξαι ordinatus es, ἀταξία confuſio, (ſeu ordo nullus) εὐταξία bonus ordo: πέπραξαι actus es, ἀπραξία, ceſſatio, (ſeu actio nulla) εὐπραξία felicitas in reb. gerẽdis, δυσπραξία infelicitas in reb. agendis. πεποίησαι factus es, ποίησις actio: ὦψαι viſus es, ὄψις viſio: λέλεξαι dictus es, λέξις dictio Ex iis duo retinent augmentum, ἀντιπέπονθα ab ἀντιπάσχω viciſſim patior, ἀντιπεπόνθησις reciprocatio: πείθω ſuadeo, πέποιθα fido, πεποίθησις confidentia, perſuaſio. Quædam á ſecunda perſona ſunt in ία & ις, ut ab ἰσχναίνω attenuo, ἰσχνασία (ſine ν) & ἴσχνανσις attenuatio: ſic ὑγραίνω humecto, ὑγρασία & ὕγρανσις humectatio: ξηραίνω ſicco, ξηρασία & ξήρανσις ſiccitas, θερμαίνω calefacio, θερμασία &

θέρμανσις calor: φλεγμαίνω inflammo, φλεγμασία & φλέγμανσις inflammatio.

A tertia variæ ſunt ſpecies, in α, ς, ρ, ν. εὕω exuro, εὗσαι exuſtus eſt, εὗςρα foſſa ubi exurebantur ſetæ mactatarum ſuum.

πεφλόγισαι flammis uſtulatus eſt, φλογίςρα foſſa eadem.

διῶπλαι perſpectus eſt, διόπτρα inſtrumentum ad metiendum ex viſu.

ἤκεςαι ſanatus vel ſartus eſt, ἀκέςρα acus chirurgica vel ſartoria.

Σ, præcedente η, ι, ο, υ.

Hς: κεκιθαέισαι cithara luſum eſt, κιθαεισὴς citharista.

πεποίηται factum eſt, ποιητὴς factor.

ὕβειςαι contumelia affectus eſt, ὑβειςὴς contumeliæ illator.

ἤυληται tibia cantatum eſt, αὐλητὴς tibicen.

Poeticé ὑβειςὴρ, αὐλητὴρ, verſo ς in ρ.

Iς: ἐςε-

Ις: ἐϛεφάνωται coronatum eſt, ϛεφανωτεὶς coronatrix: ἤυληται, αὐλητεὶς tibicina. Sic κιθαειϛρὶς, quę & κιθαείϛρια.

Ος: in τὸς & τικὸς philoſophis frequentia ſunt.

In τὸς paſſiva: ἤκουσαι auditus eſt, ἀκουϛὸς audibilis: ἑώραται viſum eſt, ὁρατὸς viſibilis: νενόηται intellectum eſt, νοητὸς intelligibilis.

In τικὸς activa: ut ἀκουϛικὸς, ποιητικὸς, ὁρατικὸς, νοητικὸς, auditivus, factivus, viſivus, intellectivus.

Sunt etiam in ειος: λέλυται ſolutus eſt, λυτήειος ſolutorius: σέσωϛαι ſervatus eſt, σωτήειος ſalutaris, extrito σ.

Υς poeticé: εἵλκυϛαι tractum eſt, ἑλκυϛὺς ars trahendi: ὤρχηϛαι ſaltatum eſt, ὀρχηϛὺς ars ſaltandi: κεκιθάειϛαι luſum eſt cithara, κιθαειϛὺς ars citharà ludendi.

In ρ, ut ἠρ: σέσωϛαι ſervatus eſt, ὁ σω-

τὴρ, ῆρος, ſeruator, ſine σ: unde σώτειρα ſervatrix. κεχάρακται ſculptum eſt, ὁ χαρακτὴρ ſignum inſculptum vel impreſſum.

Ωρ. ἤκεσαι ſanatus vel ſartus eſt, ἀκέστωρ (ορος) medicus vel ſartor, ἀκέστρια medica vel ſartrix: κτάομαι poſſideo, ὁ κτήτωρ poſſeſſor: πέπαισαι luſum eſt, συμπαίστωρ colluſor, fœm. συμπαίστρια.

In ν ſubſtantiva ſunt, ut πέπωται potatum eſt, ποτήριον poculum, ω verſo in ο: τεθυμίαται ſuffitum eſt, θυμιατήριον acerra: κατῶπται conſpectum eſt, κάτοπτρον ſpeculum: δεδίδακται doctus eſt, δίδακτρον minervale.

Cap. 41. De aduerbio.

Τοπικὸν locale: ἐκεῖ illic, δεῦρο huc (Atticé δευρὶ, ι longo) κάτω deorſum ἄνω ſurſum.

χρονικὸν temporale: ut νῦν (Atticé νυνὶ,

νυνὶ, ι longo) nunc, σήμερον hodie.

σχετλιασμοῦ lamentationis: ὤμοι hei mihi, ἰοὺ heu, & quæ á Latinis interjectiones dicuntur:

ἆ increpantis longum eſt. χοὶ vox porcellorum producit ι. γρῦ grunnientis: ὗ, ὗ, ὗ, ὗ, olfacientis, producunt υ. Similiter αι & οι in adverbiis producuntur, ut χαμαὶ humi, οἴκοι domi.

E localibus quædam ex ſeſe naſcuntur, ut ab ἐγγὺς prope ἐγγύθεν cominus, é propinquo. Alia á nominibus, & quidem feré in θι ſignificant in loco, in θεν de loco, in σε ad locum: ut οὐρανὸς cœlum, οὐρανόθι in cœlō, οὐρανόθεν cœlitus, οὐρανόσε ad cœlum: ſic ab ἀγρὸς ager, ἀγρόθι, ἀγρόθεν, ἀγρόσε: ac feré ſimiliter á pluralibus, ut á Μέγαρα άρων, Μεγαρόθι, Μεγαρόθεν, Μέγαραδε.

A cæteris nominum finibus, Atticé exeunt in ησι, ηθεν, αζε: ut Θήβησι

Thebis, Θήβηθεν é Thebis, Θήβαζε ad Thebas, pro Θήβασδε. Sic Ἀθήνησιν, Ἀθήνηθεν, Ἀθήναζε, Athenis, ex Athenis, Athenas.

At ſecus οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε, domi, domo, domum: θύραθι, θύραθεν, θύραζε, foris, forinſecus, foras. πανταχοῦ & πανταχῆ ubivis, ubique.

Alia etiam incertiora, ut τῇδε hac, ὧδε hîc, ἐκεῖ illic, αὐτόθι iſthic, ἑτέρωθι alibi, ἄνωθεν ſuperné: & alia hujuſmodi.

Adverbia quædam in ι, vel ᾳ vel ῃ, ut πανστρατὶ, πανστρατιᾷ, Ionicé πανστρατιῇ, cum toto exercitu.

Quædam in ει, ut ἀθεεὶ ſine Deo, ἀσπονδεὶ ſine fœdere, αὐτοβοεὶ ilico.

Pleraque é genitivo nominis formantur, ν in ς verſo, ut á καλῶν fit καλῶς bene. Sic á σοφῶν, σοφῶς ſapienter, ἀληθῶν, ἀληθῶς veré: ſimiliter á participiis,

cipiis, τῶν ἐπιςαμένων, ἐπιςαμένως ſcienter, perité.

Similitudinis illa diſſimiliter, βοτρυδὸν racematim, κυνηδὸν canino more, ἀγεληδὸν gregatim.

Illa ethnica contrá: ut ἑβραϊςὶ Hebraicé, ἑλληνιςὶ Græcé, ῥωμαϊςὶ Romané, συριςὶ Syriacé: ſic φρυγιςί.

Quædam in ζω, ἀντιβίζω, contrá, ex oppoſito.

E neutris finibus aliquando adverbia fiunt: τελδυταῖον tandem, πρῶτον primúm, πολλὰ multúm, μικρὰ paulúm, πότερα utrum: quod etiam fit addito articulo, ut τὰ πρῶτα, τὰ πολλὰ, pro πρώτως, πολλαχῶς ſeu πολλάκις. ſed id præſertim in finibus poſitivorum, comparativorum, ſuperlativorum: ut ταχὺ velociter, pro ταχέως: ſic ταχύτερον velociús, ταχύτατα velociſſimé: ἡδὺ, ἥδιον, ἥδιςα: ὀξὺ, ὀξύτερον, ὀξύ-

τατα: ſic πλείω, μείζω, χείρω, plus, magis, pejus.

Quædam comparativa & ſuperlativa in ω, ut ἐγγυτέρω propiús, ἐγγυτάτω proximé: πορρωτέρω, πορρωτάτω, longiús, longiſſimé. Item in έρως comparativa, ut ἀληθεστέρως, ῥαθυμοτέρως, veriús, ignaviús: in άτως ſuperlativa, vt ἀληθεστάτως veriſſimé, ῥαθυμοτάτως ignaviſſimé. Cæterorum varia derivatio eſt.

Quantitatis illa ſunt in άκις: τετράκις, πεντάκις, ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, quater, quinquies, ſexies, ſepties, octies: ſic ὀλιγάκις raró, πολλάκις ſæpe.

Præpoſitiones, quæ dicuntur, monoſyllabæ ſunt ſex, εἰς (Atticé ἐς) in, ἐξ ſive ἐκ ex, ἐν in, (poeticé ἐνί: at ἔνι pro ἔνεστι licet, ut μέτα pro μέτεστι pars eſt) πρὸ ante, πρὸς ad, (Doricé προτὶ ſive ποτὶ) σὺν cum, Atticé ξύν.

Duo-

Duodecim diſyllabæ, ἀμφὶ circa, ἀνὰ per, ἀντὶ pro, ἀπὸ ab, ἐπὶ ob, in: ὑπὲρ ſuper, ὑπὸ ſub, μετὰ trans, cum: διὰ per, κατὰ contra, παρὰ apud, περὶ de. ἀμφὶ, Æolicè ἀμπὶ, circa: hîc α & ι finales corripiuntur.

Præpoſitio compoſita verbo per vocalē aſpiratam incipienti, nō ſolùm vocalem tollit, ſed etiam τ & π mutat in θ & φ, ut καθάπτω annecto, ἀφαιρέω aufero, ex κατὰ & ἅπτω, ἀπὸ & αἱρέω.

Cap. 42. De conjunctione.

Conjunctio copulativa, ut καὶ &, τε que.

Connexiva, ut ἐὰν, εἰ, ſi, (Doricè αἰ, unde αἴκα pro εἴκε ſi fortè) εἴπερ, εἰδὴ, εἰδήπερ, ſiquidem.

Diſcretiva, ut μὲν quidem, δὲ verò, ὅμως tamen, ἀλλὰ ſed, γοῦν quippe, γὲ quidem.

Disjunctiva, ut ἤ, ἤτοι, aut.

Cauſſalis, ut γὰρ enim, ἐπειδὴ quoniam, ὅτι quód, διότι & καθότι propterea quód, ἕνεκα quapropter, ἵνα ut, ὅπως quó, ὄφρα idem poetis.

Rationalis, ut ἄρα quare, οὖν igitur.

Finis libri ſecundi.

PETRI RAMI PROFESSORIS REGII GRAMMATICÆ GRÆCÆ Liber tertius, de Convenientia.

Cap. 1. De apoſtropho.

PRIMA convenientia vocũ, eſt in apoſtropho, cúm ſeparatæ voces apoſtrophum neſciant.

Apoſtro-

Apoſtrophus, eſt nota rejectæ brevis ultimæ vocalis aut diphthongi é voce præcedente, cúm ſequens in eadem ſententia incipit á vocali: & ambæ voces pro unica & unico accentu proferuntur.

Nota autem apoſtrophi eſt hæc ᾿.

Vocales & diphthongi apoſtropho ſubjectæ, ſunt α, ε, ι, ο, αι, οι: ut κατὰ ἄνδρα, κατ᾿ ἄνδρα, viritim: φέρε εἰπὲ, φέρ᾿ εἰπὲ, age dic: ἐπὶ αὐτὸν, ἐπ᾿ αὐτὸν, in ipſum: (περὶ nunquam rejicit, ut περὶ αὐτὸν, circa ipſum) τοῦτο ἔχω, τοῦτ᾿ ἔχω, hoc habeo: βούλομαι ἐγὼ, βούλομ᾿ ἐγὼ, volo ego: οἴμοι, ὡς ἄχθομαι, οἴμ᾿ ὡς ἄχθομαι, hei mihi, quám premor.

Conſona tenuis, poſt rejectam vocalem, aſpiratur ab aſpirata vocali ſequente: ut κατὰ αὑτὸ, καθ᾿ αὑτὸ, per ſe: ἐπὶ ἡμῖν, ἐφ᾿ ἡμῖν, in nobis, in noſtra poteſtate: τοῦτο ἕξεις, τοῦθ᾿ ἕξεις, hoc habebis.

Atticé veró & poeticé, tollitur prima ſequentis dictionis, ſi ultima antecedētis longa ſit: ut ὦ ἀγαθὲ, ὦ ᾿γαθὲ, ô bone: ἡ ἀγαθὴ, ἡ ᾿γαθὴ, bona illa: ποῦ ᾿ςὶ, ποῦ ᾿ςί; ubi eſt?

Eſt apoſtrophus alterius modi, qui & notari ſolet, καὶ ἐγὼ, κἀγὼ, & ego: ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα, ego novi: ἐγὼ οἶμαι, ἐγῷμαι, ego puto: ὦ ἐτὰν, ὠτᾶν, ô amice: (ab ὁ ἔτης ἔτου amicus, Doricé ἐτὰν, ut ἑρμῆς ἑρμᾶν, & μέγιςος μεγιςὰν, unde plur: μεγιςᾶνες magnates) ὦ ἄνθρωπε, ὤνθρωπε, ô homo.

Cavendum veró, ne quid ineptum apoſtropho efficiatur. ridetur enim illud Epicharmi, ὁ Ζεύς μ᾿ ἐκάλεσε, Πέλοπί γ᾿ ἔρανον ἑςιῶν, Jupiter me vocavit, Pelopi quidem convivium celebrans, tanquam γέρανον (gruem) dixiſſet, ἔρανος autem convivium, proprié cœna collatitia.

Con-

Convenientiæ conſimilis eſt (ne vocales nempe coëant) quód dativis & perſonis pluralibus in ι deſinentibus additur ν ſequente vocali, λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis: τύπτουσιν αὐτὸν, verberant ipſum. Sic tertiis ſingularibus in ε, ut ἔφθασεν ἁρπάσας, præripuit: ἔλαθεν ἐκπλεύσας, clam enavigavit.

Cap. 2. De ellipſi ſubſtantivi.

Subſtantivum aliquando deeſt, ἀντλεῖν ἀμφοτέραις, haurire ambabus: deeſt χερσὶ, manibus. τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ, altera quidem aquam fert, altera veró ignem: deeſt χειρὶ, manu. Xenophon, ἐὰν στρατεύωνταί που εἰς πολεμίαν, ſi quando exercitum ducant in hoſtilem, ſupple χώραν regionem. Latini hoſticum neutro genere dicunt. Talia ſunt περαταία, ὑστε-

ραία, ἐπιοῦσα, prior, poſterior, ſequens: ſupple ἡμέρα dies: ut Latinis oriens, occidens, continens: ubi ſol & terra intelliguntur. Herodotus in Euterpe, ταύτης τῆς χώρης τῆς εἰρημένης ἡ πολλὴ, illius regionis quæ prædicta eſt, magna: ſupple μοῖρα pars. Plutarchus, ὥσπερ ὁ καιρὸς τὴν σώζουσαν καὶ τὴν ἀναιροῦσαν ἐν τοῖς φαρμάκοις προστίθησι, ut occaſio, tum ſervantem, tum tollentem, in medicamentis adjicit: ſupple ψῆφον ſententiam.

Cap. 3. De anomalia numeri.

Numerus dualis, duobus proprié convenit. Il. α.

ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε,
Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς:

Ex quo ſané primúm diſſenſerunt con-

tenden-

tendentes

Atridesq́; rex virorum & divus Achilles.

Arrian.lib.5, Μεγασθένης τε καὶ Ἐρατοσθένης δοκίμω ἄνδρε ζυνεγραψάτην, Megaſthenesq́; & Eratoſthenes, duo probati viri, conſcripſerunt. Hîc duo ſingularia conveniunt duali.

Anomalia tamen frequens illa eſt. Iſocr. δύο τρόποι τυγχάνουσιν, duo modi ſunt. Hîc dualis & pluralis conjunguntur. Sic Ariſtot. κατηγορικῶν μὲν ὄντων ἀμφοῖν, affirmativa cúm ſint ambo. Et ſic alia.

Cap. 4. De anomalia generis.

Anomalia generis eſt illa licentior. Homerus:

δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι,
Donum tibi etiã ego, fili chare, hoc do:

Hîc τέκνον φίλε genere diſcrepant. Sic Lucianus dixit, ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν, fratris liberos duos, pulcherrimos deorum.

Atticis uſitatior eſt hæc anomalia in duali τέχνα, ἡμέρα, πόλεε, χεῖρε. Plat. 3. Leg. τούτω τὼ τέχνα θεὸς ἔδωκε πορίζειν τοῖς ἀνθρώποις, has duas artes Deus hominibus dedit ad quæſtum faciendum. Xenophon, καὶ μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται, & ambos hos dies ſupputant unum. Iſocrat. τὼ μὲν πόλεε τούτω παντάπασιν ἀνελεῖν, civitates has omnino evertere. Lucian. περιαγαγὼν ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε, circumagens retro manus. Hîc τέχνα, ἡμέρα, πόλεε, χεῖρε, fœminina per ſe, maſculinis articulis veſtiuntur.

Atticiſmum talem quidam cenſent in omnibus fœmininis dualibus valere: ſed é talibus Atticis, pau-

cula

cula hæc communiter uſurpari.

Cap. 5. De apoſtropho articuli.

Articuli apoſtrophus & contractio, frequens eſt.

Ὁ ante ε in ου: ὁ ἐμὸς, οὑμὸς, meus: ὁ ἐπιτετειπτος, οὑπιτετειπτος, dignus qui conteratur.

Τὸ ante α, ε, η, ι, ο.

Ante α, nunc in α: ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, bonũ: nunc in ου: ut τὸ ἄλλο, τοὖλλο: nunc in ω, ut τὸ ἀρχαῖον, τὠρχαῖον, antiquum.

Ante ε in ου: ut τὸ ἐλάχιστον, τοὐλάχιστον, minimum: τὸ ἐμὸν, τοὐμὸν, meum.

Ante η in ω: ut τὸ ἥμισυ, θὤμισυ, dimidium.

Ante ι in οι: ut τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, veſtis.

Ante ο in ου, ſed raró: ut τὸ ὀπίσω, τοὐπίσω, quod retro eſt.

Tὰ ante α vel ε in α: ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθὰ, bona: τὰ ἄλλα, τἄλλα, cætera, alioqui: τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, quæ illic ſunt: τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, mea: τὰ ἐναντία, τἀναντία, contraria: τὰ ἐν εἴδεσι, τἀνείδεσι, in ſpecieb. ſita.

Tοῦ & τῷ etiam ſuas contractiones habent ante α, ε, η.

Tοῦ & τῷ ante α, nunc in α: ut τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθοῦ, boni: τῷ ἀγαθῷ, τἀγαθῷ, bono: τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς, viri: τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ, viro: ſic τἀνθρώπου, τἀνθρώπῳ. Nunc in ω: ut τοῦ ἀγάλματος, τὠγάλματος: τῷ ἀγάλματι, τὠγάλματι, ſtatuæ.

Ante ε: τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκα, hujus gratia: τοῦ ἐπιόντος, τοὐπιόντος inſequentis, futuri: τοῦ εὐβούλοιο, τοὐβούλοιο, prudentis.

Ante η: τοῦ ἡμετέρου, θἠμετέρου, noſtri.

Apoſtrophus articuli eſt item peculiaris cum nomine αὐτὸς & ἕτερος. cum αὐτός: τοῦ αὐτοῦ ταὐτοῦ, τῷ αὐτῷ ταὐτῷ, τὸ αὐτὸ ταὐτὸ, & ταὐτὸν, aſſumpto ν, τὰ

αὐτὰ

αὐτὰ ταὐτά. cum *ἕτερος*: *ὁ, τὸ, τοῦ, τῷ, οἱ, τὰ*, cum ε, contrahuntur in α: ut pro *ὁ ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, οἱ ἕτεροι, τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα*: dicimus *ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ, ἅτεροι, θάτερον, θάτερα*: ſic & nominativo plurali fœmineo *θάτεραι*.

Attici cúm rem præſentem tanquam digito demonſtrant, ad evitandum ejuſdem ſyllabæ concurſum, addunt ad *οὗτος* in fine ι longum, in maſculino per omnes caſus. *οὑτοσὶ* hicce, *τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτονί*: (Demoſth: *τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος*, hujus certaminis, & *εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα*) *τουτωὶ, τουτοινί*: *οὗτοιὶ, τουτωνὶ, τουτοισὶ, τουτουσί*. fœminino tantũ ſingulari additur ι, *αὑτηὶ, ταυτησὶ, ταυτηὶ, ταυτηνί*. Neutro ſimiliter per caſus ſingulares & plurales, *τουτὶ* & *τουτὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτοὶ* & *τουτί*: *ταυτὶ, τουτωνὶ, τουτοισὶ, ταυτί*.

Cap. 6. De articulo præpoſito vel omiſſo.

Articuli ſyntaxis præcipué notabilis eſt, ut pro ſua varietate modó præponatur, modó omittatur.

1. Præponitur articulato, nulla intercedente voce: τὸ εἶδος τῆς νόσου, ſpecies morbi: τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως, accuratum inquiſitionis, id eſt accuratio inquiſitionis.

Aliquando tamen multi eleganter ſuis articulatis præponuntur: Æſop. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, deòrum iras avertere pollicita.

2. Præponitur nomini cuilibet & proprio & appellativo. Demoſthenes, οὕτω δὲ ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ, ſic autem erat Philippus in metu. Polybius, οἱ Ρωμαῖοι πρῶτον ἐπέβησαν, Romani primúm invaſerunt. Demoſth. τοῦ

δεῖνι

δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, cuidam detrahens, & quendam indignum eſſe dicens.

Contrá, ſæpe nomen eſt ſine articulo: Socrat. apud Stobæum, πατρὸς ἐπιτίμησις, ἡδὺ φάρμακον, patris objurgatio, dulce medicamentũ. Sophocl. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, hoſtium dona non *ſunt* dona. Eurip. στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες, columnę enim familiarum, ſunt filii mares.

In his omnibus exemplis, articulus omittitur. Sed Homericus locus ille, exempli plenioris eſt, lib. Il. δ, & θ:

ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα:

Tum veró ſimul ejulatusq; & exultatio erat virorum
Perdentium & pereuntium: fluebat autem ſanguine terra.

Hîc ſeptem nomina ſunt abſque articulo.

3. Præponitur pronomini tum poſſeſſivo, tum relativo.

Poſſeſſivo: Plato, εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, benevolentiæ enim dicam tuæ. Euripid. Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον Τὸν ἐμὸν ὁρῆσθαι, tumulum autem velim honoratum meum videri.

Contrá, interdum non præponitur. Heſiodus, ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, meúſque pater & tuus.

Relativo αὐτός. Iſocr. Nic. νομίζεται τῆς αὐτῆς εἶναι ζημίας ἀξίους τοὺς συγκρύπτοντας τοῖς ἐξαμαρτάνουσιν, exiſtimatur eadem eſſe multa dignos occultantes, peccantibus.

4. Præponitur verbo infinito. Demoſth. διόπερ τὸ φυλάξαι τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον, itaque cuſtodire, quám acquirere, difficilius.

5. Præponitur participio. Demoſth. καί τοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν, οὐχ ὁ λέγων ἃ φρονεῖ, ſed quis eſt civitatem decipiens? non dicens quæ ſentit. Quod fit, quoties participium reſolvitur per relativum, qui, quæ, quod.

Non præponitur participio, cúm ſupini vel gerũdii ſubit naturam. Il. α.

------ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι'
ἄποινα:

---venit celeres ad naves Græcorum
Redempturusq; filiam, ferensq; infinita munera.

6. Præponitur τεχνικῶς acceptis. Polybius, ἐὰν ἀφέλῃ τις τὸ διὰ τί, καὶ πῶς, καὶ τίνος χάριν ἐπράχθη, καὶ τὸ πραχθὲν πότερον εὔλογον ἔχῃ τὸ τέλος, τὸ καταλειπόμενον οὐδὲν ὠφελῇ τὸ παράπαν, ſi ſuſtulerit quis illud. *propter quid, & quomodo, & cujus gratia factum ſit*, &, *quod factum eſt, u-*

trúm probabilem finem habeat, reliquũ nihil profuerit omnino.

Ubi articulus ſæpius omittitur.

Articulus omittitur pleriſque modis.

1. In nominibus interrogativis, dubitativis, infinitis. Lucæ 10, τίς τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι; Quis horum trium videtur tibi proximus fuiſſe? Lucian. ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσφυὲς ἔχηται, qualicunq; petræ adhæſerit.

Contrá tamen Demoſth. ἡδέως ἂν ἐρωτήσαιμι τῆς ποίας μερίδος εἶναι βούλεται τὴν πόλιν ἐβούλετο ἄν, libenter rogarẽ qualis partis civitatem eſſe vellet. Sic Plato, τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις; quæ iſthæc dicis?

In compoſitione veró, ſolet præponi, ut ὁποῖος qualiſlibet, ὁπόσος quantuſlibet.

2. Omittitur in redditivis, ut ſunt οἷος qualis, ὅσος quantus: τοῖος talis, τόσος tan-

tantus. item in differentiæ nominibus: Eurip. ἕτερ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ, alia ex aliis mala malis eveniunt.

Aliquando tamen additur. Herodianus, πᾶν δὲ τῷ ἑτέρῳ φίλον, τῷ δ' ἄλλῳ ἐχθρὸν ἦν, omne alteri charum, alii inimicum erat.

3. Numeralibus non præponitur. Lucianus, θὲς πέντε δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς δύο, pone quinque drachmas & duos obolos.

Aliquando tamen interpretationis cauſa hîc adhibetur. Lucian. ἐπὶ τὰ ἐννενήκοντα ἔτη, ἃ βεβίωκε, ad nonaginta annos, quos vixit.

4. Talia ſunt ἄμφω καὶ ἀμφότερος, ambo & uterq; : item ἑκάτερον καὶ ἕκαστον, utrumq; & unumquodq;.

5. Titulis item librorum præponi nõ ſolet, περὶ Ἰλιάδος, de Iliade: περὶ δικαίου, de juſto, περὶ φύσεως, de natura.

Apud Platonem aliquando præponitur. ſic etiam Ariſtoteles inſcripſit, περὶ τῆς προνοίας, de providentia: Ariſtippus, περὶ τῆς παιδείας, de doctrina: Epicurus, περὶ τῆς ἀρχῆς, de principio: Galenus, περὶ τῆς ἀποδείξεως, de demonſtratione: Chryſippus, περὶ τῆς ῥητορικῆς, de Rhetorica: ut & apud Varronem eſt, περὶ τῆς ἀνωμαλίας, de diſcrepantia.

Tropus articuli pro nominibus aliis.

Articulus ſæpe uſurpatur pro nominibus aliis.

1. Pro ſubſtantivo: Eurip. τὸ τῆς τύχης ἀφανὲς οἷ προβήσεται, Fortuna incertū quorſum ſit evaſura. Sic τὸ τοῦ Διογένους πρὸς Ἀλέξανδρον, illud Diogenis ad Alexandrum.

2. Pro demonſtrativo. Il. υ.

Ζεὺς δ᾽ ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μι-

νύθει

νύθει τε.

ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων:

Iupiter veró virtutem viris augetq́;
minuitq́;,
Quomodocunq; voluerit. Is enim eſt
validiſsimus omnium.

Herodotus in Clione, οὐδεὶς οὕτω ἀνόητός ἐστιν, ὃ πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται. ἐν μὲν γὰρ τῇ, οἱ παῖδες τοὺς πατέρας θάπτουσι· ἐν δὲ τῷ, οἱ πατέρες τοὺς παῖδας, nullus adeó inconſideratus eſt, qui bellum pro pace eligat. in hac enim liberi parentes ſepeliunt: in illo autem, parentes liberos. Hîc enim ὃ eſt pro ὃς qui: item τῇ pro ταύτῃ hac, & τῷ pro ἐκείνῳ illo.

Qualia ſunt illa primó per emphaſim, ὁ ποιητὴς, id eſt, ille (vel ſummus) poeta, ut Homerus. Ariſtot. 1 Eth. τὸ ἀγαθὸν, eximium illud bonum. Idem 1 Prior. cap. 16, ait non idem

eſſe ὃ ἐστὶ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν, καὶ ὃ, ἐστὶ τὴν ἡδονὴν ὃ ἀγαθόν.

Item cúm velut interpretatur. Iſocrat. πείθου τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις, obtempera legibus, nẽpe illis per reges poſitis. Lucia. in Gallo, τὸν γέροντα οἶσθα; τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ſenem illum noſti? decrepitum illum dico, ac locupletem Eucratem.

Quomodo etiam ſervit partitioni. Ariſto. 1. Ethicor. ὃ μὲν κακὸν πολυειδὲς, ὃ δὲ ἀγαθὸν μονοειδὲς, malum quidem eſt multiforme, bonum veró uniforme.

3. Eſt pro primo relativo. Herodotus in Euterpe, ὕστατον αὐτῆς βασιλεῦσαι Ὦρον τὸν Ὀσίριος παῖδα, τὸν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι, poſtremó ejus regnum tenuiſſe Orum Oſiris filium, quem Apollinem Græci nominant.

Hîc

Hîc τὸν eſt pro ὅν.

4. Pro interrogativo τίς quis. Lucian. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; quomodo veró immutata eſt? Item, τῷ τοῦτο ἔχεις τεκμαίρεσθαι; quo id potes conjicere?

5. Pro infinito τινὸς, τινί. Xenoph. ὥστε τῷ τι ὑπισχνοῦνται, & ſi cui quid pollicentur. Soph. εἰ φόβου τοῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει, ſi metus alicujus gratia linguam incluſam habeat.

6. Pro τοσούτῳ tanto. Iliad. θ;

> τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων,
>
> *Tantó præſtantior eſt quidem Jupiter fluviis in mare fluentibus.*

Articulus aliquando redundat. Lucian. κελεύει σε ὁ Ζεὺς δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη, jubet te Jupiter judicare deabus, quænam ipſarum pulcherrima ſit.

Quomodo pleraque vacant adje-

ctiva:Heſiod. οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοί-
ϊος, οὐδέ τι παῖδες, neq; pater filiis ſimilis, neq; quid filij. Lucianus, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα, ut ſperarent mira quãta. Hîc τι & ἡλίκα vacant.

Cap. 7. De primo relativo.

Relativum Græcis eſt ὅς, ἥ, ὅ: ut Latinis, quis, quæ, quod. Iſocra. ad Dem. ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μήτε λέγειν εἶναι καλὸν, quæ facere turpe, hæc puta neque dicere eſſe pulchrum.

1. Cum articulo componitur, ut in ὅτου & ὅτῳ. Eurip. κεῖνος ὀλβιώτατος, Ὅτῳ κατ᾽ ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακὸν, ille beatiſſimus, cui in diem accidit nullum malum. Similiter cum infinito τὶς. Thuc. ἠρώτα ἥντινα ἐπίδα ἔχει, interrogabat quam ſpem haberet.

2. Vt Latinè, ſic Græcè primum relativum convenit eleganter duorum ſub-

ſubſtantivorum genere differētium, poſteriori. Plato in Phil. λόγοι μὲν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν εἰσιν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, rationes quidem in ſingulis noſtrum ſunt, quas ſpes appellāmus. Hîc λόγοι & ἃς, hanc differentiam faciunt: qualis erit & poſtea, ſed in caſu de rectione verbi.

3. Aliquando antecedens deeſt, ſed in alio relationis genere. Lucian. ἰδόντες οἷα οὔποτε εἶδον, intuiti qualia nunquam viderant. Hîc intelligitur τοῖα talia. Theophr. ἔστιν ἡλίκον ῥοά, καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοῶδες, eſt quantum malus punica, & folium habet deciduum. Hîc intelligitur τηλίκον tantum. Ariſtot. τὸ τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστίν, elephantorum fœtus, quantus vitulus eſt.

4. Aliquando relativum ipſum deeſt. Plat. ἀλλὰ μὴν οἵγε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε, καὶ

οἷοι μὴ ἀδικεῖν, at veró illi quidem ſunt boni & juſti, & tales non injuriari: id eſt, tales qui non injurientur. Idem, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ, οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ſed ipſi quidem dii tales qui non mutentur.

Anomalia numeri in relativo primo.

Anomalia numeri eſt in hoc relativo, ut antea. Xenophon, νῦν μὲν γὰρ οὕτως ἔφη διακεῖσθαι, ὥσπερ εἰ τὼ χεῖρε, ἃς ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ συλλαμβάνειν ἀλλήλαις ἐποίησεν, ἀφεμένω τούτου, τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλας, nam nunc quidem ita dicebat ſe affectum eſſe, ac ſi manus, quas Deus ad mutuum auxilium fecit, id omittentes, converterentur ad mutuum impedimentum. Hîc χεῖρε duale eſt, ἃς plurale. Eurip. ἀλλ' εἰς μίαν ἀποβλέποντες εὐναίαν Κύπριν, Στέργουσιν, ὅσοις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει, ſed in unam reſpici-

ſpicientes iugalem Venerem, contenti *ea* ſunt, quiſquis non malé habitare vult. Sophocl. *ὅστις αὐτὸς ἢ φρονεῖν δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί*, quiſquis ipſe aut ſapere ſibi videtur, aut linguam, quam non alius, aut mentem habere, iſti cúm patefacti fuerint, vani apparent. Xenophon, *κατὰ τοὺς νόμους, ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ βαλαντιοτομῶν, ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία*, juxta leges; ſi quis comperiatur fur, aut graſſator, aut ſaccularius, aut ſacrilegus, his mors eſt pœna.

Anomalia generis in relativo primo.

Anomalia generis eſt, qualem Suidas notavit in vita Thucydidis, quód tranſire ſoleat á fœmininis ad neutra: ut *φέρονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ καὶ*

πρότερον, vertuntur in Macedoniam, in quod & priús, id eſt, in quam. Lucianus, ἔπι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῷοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φέρουσι Αἰγύπτιοι, ad hæc veró onyches Sardoi frequentes, & hyacinthi, & ſmaragdi, quæ ferunt Ægyptij. Hîc τὰ pro οὓς. Dinarch: contra Demoſthenem, ἐκεῖνοι ἦσαν (ὦ Ἀθηναῖοι) ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν, καὶ τοῦ δήμου, μὰ Δία οὐ ταῦτα τοιαῦτα κιναίδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, illi erant (ô Athenienſes) digni conſiliarij & duces veſtri, ac populi, per Jovem, non talia cinædica, qui nihil quidem fecerũt. Sic Terentius: *Scelus, qui me perdidit.*

Tropus relativi primi pro demonſtrativo.

Sumitur veró relativum primum pro demonſtrativo, id eſt, pro οὗτος & ἐκεῖνος. Heſiodus

εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων

πλοῦ-

πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ
φυτεύειν:

In alterum enim quis intuitus opere
carens
Divitem, ille properat quidem arare
atque plantare.

Polyb. 5. ὃ μέγιστον, ἐν οἷς μὲν τε πλεῖστόν ἐστι τῆς πράξεως τῶν ὑποτατομένων, ἐν οἷς δὲ ἀποτελὴς ἡ νίκη γίνεται τῶν ἡγουμένων, quod maximum eſt, in his quidem eſt plurimum actionis ſubditorum, in illis veró perfecta victoria ducum.

Cap. 8. De ſecundo relativo.

Atque hæc de primo relativo, ſequitur de ſecundo.

1. Αὐτὸς aliquando habet emphaſim, ut αὐτὸς ἔφα, ipſe dixit.

Convenit pronominibus aliis, pręcipué primitivis, inſtar ſubſtantivi. Ariſtophanes, ἐκεῖνος αὐτός; αὐτότατος, il-

lé ne ipſe? ipſiſſimus. Lucianus in Junone & Jove, ἔρως βίαιόν τι ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον μοναρχεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε, amor violentum quiddam eſt, & non hominibus ſolúm imperat, ſed etiam nobis ipſis interdum.

Tropus relativi ſecundi.

2. Aliquando pro iſto relativo ponitur reciprocum οὗ, οἷ, ἓ, ſui, ſibi, ſè. Herod. καί οἱ ἐγένετο θυγάτηρ, & ſibi fuit filia, pro αὐτῷ, ipſi.

Contrá, pro reciproco relativum. Demoſthenes, ᾐτιάσαντο ἡμᾶς ἐπιβουλεύειν αὐτοῖς, accuſaverunt nos inſidiari ipſis: pro σφίσι, ſibi. Palæphatus de Junone, Ἀργεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγοῦντο, Argivi tutricem civitatis ipſis Junonem eſſe exiſtimabant: ipſis, pro ſibi.

3. Aliquando ponitur pro reciproco poſſeſſivo. Eurip. ἀπαλλάζονται Παίδων

δῶν παρ᾽ αὐτοῦ τοιάδ᾽, ἂν τοκεῦσι δῷ, recipit liberis ab ipſius talia, ſi parentibus dederit: ipſius, pro ſuis.

Αὐτὸς in compoſitione.

1. Αὐτὸς compoſitum cum nomine, reciprocum eſt: ut αὐτοδίδακτος á ſeipſo doctus, φίλαυτος amans ſui.

2. Ἑαυτοῦ aliquando ſecundæ perſonæ legitur. Xenophon, οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους, ſic enim ſui ipſius amicos inſtituis: pro σεαυτῆς, tui ipſius. Idem, σὺ δὲ, ὃς ἐπὶ πᾶσιν ἄρχεις, παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν, ἑκάστῳ τοὺς καθ᾽ ἑαυτόν, tu autem, qui in omnibus imperas, præcipito ſuis inſpicere, cuiq; ſuos: ſuis pro tuis.

3. Aliquando ſervit primæ perſonæ, Ariſtot. ὁ Θεὸς ὄργανα ἐν ἡμῖν ἑαυτοῖς δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις, Deus inſtrumenta nobis ſibi ipſis (pro, nobis ipſis) duo dedit, quibus

uteremur velut inſtrumentis externis.

4. Aliquando pro ſimplici αὐτὸς capitur. Plat. νεμεσᾷ γὰρ ὁ Θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ſuccenſet enim Deus, quando quis ſibi ipſi ſimilem vituperat, id eſt αὐτῷ, ipſi.

Cap. 9. De nomine cum verbo.

Duales numeri conveniunt, ut antea jam patuit. Homer.

ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε,
Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς:

Ex quo ſané primúm diſſenſerunt contendentes
Atridesq; rex virorum, & divus Achilles.

Anomalia numeri.

Ἄμφω & δύο licet dualia, tamen plurali ſæpe junguntur: ἄμφω φέρουσι, ambo

ambo currunt: δύο ἀετοὶ ἐπέτοντο, duæ aquilæ volabant.

Sic duobus ſingularibus plurale convenit. Xenophon, ἐγὼ καὶ σὺ τὰ δίκαια πρὸς ἀλλήλους ποιήσομεν, ego & tu juſta mutuó faciemus.

Dualis rarior eſt pro plurali. Homerus,

Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι,

Scitis enim quantũ mihi virtute præſtent equi.

Latinis anomalia conſimilis illa eſt, ὁ πολὺς λεὼς χαίρουσι, multitudo popularis gaudent, Lucian. ἐς Πόντον νέμονται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος, ad Pontum uſq; habitant Taurica gens, Herodot. Sed illud Latinis rarius, ἀκούετε λεὼς, audite populus, apud Stobæum.

Atticé item neutrum plurale additur ſingulari verbo. ut Demoſth.

οὐ μὴν οὐδὲ εἰ ταῦτα ἀμφότερα ἦν, verúm neque ſi hæc utraque erat, id eſt, eſſent. Æſchylus apud Stobæum, ἁπλᾶ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη, ſimplicia ſunt veritatis verba. Lucian. πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα, longe potentiora ſunt auditis viſa. Ariſtot. ἑνὸς ἀτόπου δοθέντος, τὰ ἄλλα συμβαίνει, uno abſurdo dato, cætera contingunt.

Cap. 10. De tropo infiniti verbi.

Verbum infinitum ſumitur interdum pro futuro quinto. Phocyl. μέτρῳ μὲν φαγέειν καὶ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν, menſura quidem edito & bibito & fabulator. Heſiodus,

τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.

Amantem ad convivium vocato, at inimi-

inimicum ſinito:
Eum autem maximé invitato, qui te
prope habitat.

Pleonaſmus infiniti.

Sæpe infinitum abundat. Ariſtotel. τὸ τί ἦν εἶναι λέγεται εἶναι ἡ ἑκάστου οὐσία, quid erat eſſe, (ſeu, quid eſt) dicitur eſſe cujuſq; eſſentia. Xenophon, οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδεὶς πώποτε ἑκὼν εἶναι τυραννίδος ἀφεῖτο, neq; tu, neq; alius quidē certé ullus unquam volens eſſe á tyrannide deſtiterit. Sic φάναι & εἰπεῖν. Plat. ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα, ſed ſic oportet facere, ſi tibi videtur, inquit dicere Agathonē. Xenoph. διὰ τί ὦ πάππε τοῦτον οὕτω τιμᾷς; καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾷς, φάναι, cur ô ave, hunc ita honoras? & Aſtyagem cavillantem reſpondiſſe, nónne vides, dixiſſe.

Gerundium plurale aliquando eſt

pro ſingulari more Attico: Thucydides, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶ), viſum eſt ipſis accedendum ad Lacedęmonios eſſe. Idem, ἐπὶ δ' αὐτὸ ἔφερον αἱ γνῶμαι, ἀδικεῖν τοὺς Ἀθηναίους, καὶ πολεμητέα εἶ), eôdem tendebant ſententiæ, injurios eſſe Athenienſes, & belligerandum eſſe.

Cap. 11. De participiis.

Participium propriam convenientiam habet, quæ Latinis varié explicatur. Lucianus, δῆλος εἶ ἀγνοῶν, manifeſtus es ignorans, pro manifeſté ignoras. Idem, δῆλός ἐστιν ἀχθόμενος, palàm ægré fert. Phalar. παῦσαι δὲ καὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων, deſine autem & tibi ipſi & mihi negotia exhibens: pro παρέχειν, exhibere. Xenophon, αἰσθάνομαι νοσῶν, ſentio ægrotans, id eſt, me ægrotare. Demoſth.

σαυτῷ

σ' αὐτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι, tibiipſi conſcius eras injurianti, id eſt, te injuriam facere. Hîc certa verba helleniſmum ſuum habent. Soph. χρὴ χ' ὅταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ, oportet etiam cúm quis feliciter vivit, tunc vitam conſiderare maximé, ne corruptus lateat, id eſt, ne latenter peſſum eat. Herodian. συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, paciſcuntur præoccupare aliquid ſe facturos aut paſſuros eſſe: φθάσαι pro celeriter. Ariſtot. νέοις οὖσιν οὐκ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα διὰ τὴν αὔξησιν. φθάνει γὰρ ἀναλισκόμενον πᾶν, juvenibus non ineſt ſemen propter accretionem: citiús enim conſumitur totum. Diodorus Siculus, τὴν εὔνοιαν ἔχοντες διατελοῦμεν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, benevolentiã habentes perſeveramus erga Græcos, id eſt, habere perſeveramus. A-

riſtot. ὅταν πάντες ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας, quando omnes fuerint ejicientes dentes, id eſt, ejecerint. Xenoph. τοῦτο χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοὺς μὲν πολεμίους ἐπιτετειχηκὼς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκὼς, id oportet certó ſcire, quód ſi hæc feceris, hoſtibus quidem munimen oppoſueris, amicam veró civitatem tutatus eris.

Hæc periphraſis feré perpetua eſt pro futuro perfecto, ſed Græcorum & Latinorum communis: & his certa verba hîc ſunt, ut ἔχω, φέρω, τυγχάνω. Gregor. ἃ δὴ καὶ μάλιστα τῶν ἡμετέρων εἶχε θαυμάσας, quæ ſané vel maximé é noſtris habuit admiratus, pro ἐθαύμασε admiratus eſt. Heſiodus.

——ἄλλα τε πολλὰ ἁρπάζων ἐφόρεις.

——*aliaq; multa Rapiens ferebas:*

pro ἥρπαζες, rapiebas. Sic ἔχω φέρων, pro φέρω, fero. τυγχάνει γράφων, pro

γρά-

γράφει, ſcribit.

Helleniſmus participii pro verbo.

Alius eſt helleniſmus, cum participio & verbo ſubſtantivo utimur pro verbo participij. Thuc. τῷ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι, multitudini Platæenſium non volenti erat ab Athenienſibus deficere, id eſt, multitudo nolebat. Xenoph. ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ, ἀχθομένῳ ταῦτα, erat autem non Ageſilao ægré ferenti hæc, id eſt, Ageſilaus non ægré ferebat hæc. Plat. εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστί, ſi tibi lætanti eſt: id eſt; ſi placet tibi.

Pleonaſmus participiorum.

Sed ut verba, ſic participia interdum redundant apud Atticos: ut, παίζεις ἔχων, pro παίζεις, ludis: τυγχάνει ὤν, eſt. Sic Demoſthenes ἐχθρός γε ὑπῆρ-

χεν ὢν, inimicus quidẽ erat ens. Idem, δεῖ γὰρ εἶναι ἕνα ὄντα κύριον, eſſe enim unum entem dominum. Plato, οἴχεται ἀπιὼν, abit abiens.

Cap. 12. De adverbiis, & potiſsimúm localibus.

Adverbium articulo veſtitum, eſt pro adjectivo nomine: ut ὁ χθὲς, heſternus. ὁ πλησίον, vicinus. ἡ σήμερον ἡμέρα, hodierna dies. οἱ πρὸ ἡμῶν, majores noſtri. οἱ μεθ' ἡμᾶς, poſteri noſtri. Sophocl. δοῦλός ἐστι τῶν πέλας, ſervus eſt propinquorum.

Aliter pro adverbio adjectivum, ἶσον ἐν ἐλαχίστοις δυοῖν ἐγγίνεται, æquale eſt in minimis duobus: id eſt, ἐλαχίστως, minimúm. Sic ἀνάλογόν ἐστιν ἐν τέτταρσιν ἐλαχίστοις, proportionale eſt in quatuor minimis: id eſt, minimúm.

Sic ex adverbiis præpoſitio jun-

cta ar-

cta articulo ſubaudit participium: ut, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, intelligitur ὢν, qui eſt in cœlis.

Adverbia localia in quadruplici ſunt differentia, in loco, de loco, ad locum, per locum.

Ποῦ, id eſt ubi, quærit de habitudine in loco, ποῦ ἐστι; ubi eſt? cui reſpondent ἔνθα, ὅπη, ὅπου, οὗ, ubi: οὗ σὺ ἦσθα, ubi tu eras. Item τῇδε, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, hîc: αὐτόθι, αὐτοῦ, ibi, iſthic: ἐκεῖ, illic: ἑτέρωθι, in altero loco: ἄλλοθι, alibi: πανταχοῦ, ubique: ἀμφοτέρωθι, utrobique: ἐντὸς & ἔνδον, intus: ἔξω & interdum ἐκτὸς, extra, foris: ἄνω, ſuprá: κάτω, infrá: οἴκοι, domi: ἀγρόθι, in agro: Ἀθήνησι, Athenis: θύρασι, pro foribus.

Πόθεν unde, quærit de loco. πόθεν ἔρχῃ; unde venis? Cui reſpondent hæc, ὅθεν σὺ, unde tu, ἐντεῦθεν hinc, ἐνθένδε hinc vel inde, αὐτόθεν iſthinc, ἐκεῖθεν il-

hinc, ἄλλοθεν aliunde, πανταχόθεν undique, ἀμφοτέρωθεν & ἑκατέρωθεν utrinq;, ἑτέρωθεν altrinſecus, ἔσωθεν ab interiori loco, ἔξωθεν ab exteriori, ἄνωθεν ſuperne, κάτωθεν inferné, οἴκοθεν domó, ἀγρόθεν ex agro, Ἀθήνηθεν Athenis, θύραθεν forinſecus.

Ποῖ quó, quærit de motu ad locum. ποῖ πορεύῃ; quó pergis? Cui reſpondent, ὅποι σὺ quo tu, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ὧδε, δεῦρο, huc, ἐκεῖσε illuc, πανταχόσε ad omnem locum, ἄλλοσε aliorſum, ἀμφοτέρωσε & ἑκατέρωσε utroque verſum, ἑτέρωσε verſus alteram partem, εἴσω & Atticé ἔσω intró, ἔξω & ἐκτὸς foras, ἄνω ſurſum, κάτω deorſum, οἴκαδε domū, ἀγρόσε ad agrum, Ἀθήναζε Athenas, θύραζε foras.

Quarta loci differentia πῇ quá, feré præpoſitione explicatur: διὰ τοῦ ἀγροῦ per agrum: ſic Xen. διὰ πυρὸς ἰέναι, per

per ignem ire. Reſpondent eidem ᾗ qua, τῇδε & ταύτῃ hac, ἐκείνῃ illac, ἑτέρᾳ altera via, ἄλλῃ alia via. in his enim ſubauditur ὁδῷ via. Heſiod. τῇδ' εἷς ᾗ σ' ἂν ἄγω, hac is qua te duco.

Iſtorum tamen quædam alicubi ad plus quám unam habitudinem uſurpantur, ut εἴσω intus & intró, ἄνω ſuprá & ſurſum, κάτω infrá & deorſum, ἔξω foris & foras, πόῤῥω longinqué & in longinquum locum, ἐνθάδε & ἐνταῦθα, hîc & huc: ποῦ ubi & quó? πού encliticum, alicubi & aliquó. ὧδε non modó hîc & huc, ſed etiam hoc pacto, ſic: τῇδε hîc, hac, (ſ. via) hac ratione. Rurſus aliqua bina, uni habitudini ſerviunt, ut ποῦ & πῇ ubi, ἐντὸς & ἔνδον intus, εἴσω καὶ ἔσω intró, ἐκτὸς & ἔξω extra, ἀλλαχοῦ & ἀλλαχῇ alibi. Quinetiam terna & eó ampliús interdũ reperientur, ſi poetica in hunc

numerum recipiamus : ut ποῦ, ποῖ, & πῇ, ubi: & relativé ὗ, οἷ, ᾗ. Adhæc ſunt quæ eodem ſignificato multiplicantur in illis tribus locis, ut ἀλλαχοῦ, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχόσε, & ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε, alibi, aliunde, alió: quorum poſteriora hæc prioribus receptiora ſunt. Item πανταχοῦ, πανταχόθεν, πανταχόσε, & πάντοθι, πάντοθεν, πάντοσε, ubique, undecunque, quoquo verſum. & hîc adhuc receptiora, ἑκασταχοῦ & ἑκασταχῇ in unaquaque parte, ἑκασταχόθεν ex unaquaque parte, ἑκασταχόσε in unamquamq; partem.

Cap. 13. De adverbiis temporalibus.

Νῦν nunc, cuivis tempori accommodatur, excepto quarto horiſtico: νῦν ποιῶ nunc facio, ἐποίουν faciebam, ποιήσω faciam, πεποίηκα feci. Plutarchus in Fa-

in Fabio, νῦν μὲν ἔφη τοὺς ἡγεμόνας αἰτιᾶσθαι, nunc dicebat ſe duces accuſare. Iſocrat. νῦν δέ τοι μὲν αὖθις συμβουλεύσομεν, nunc quidem rurſum deliberabimus. Extrema ipſius νῦν, ſunt, ἄρτι ἐποίησα modó feci, & αὐτίκα ποιήσω cótinuó faciam. νῦν quandoque conſequentiam magis quám tempus ſignificat, qua forma illi ſolet adjungi δέ. Demoſthenes, ἐγὼ μὲν ᾤμην ταῦτα ἐκεῖνον ἐρεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τούτων εἴρηκεν, ego quidem putabam hæc illum dicturũ eſſe, nunc veró nihil horum dixit. Sic σήμερον hodie, totidem temporibus jungitur.

Πρὶν ἤρετο, antequam attollebatur, Thucyd. πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, Heſiod. Et interpoſito ἂν, πρὶν ἂν γένηται, antequam factum ſit. Jungitur etiã infinitis: Demoſth. πρὶν δόξαι, prius quám viſum ſit. ſic πρὶν εἰπεῖν, &

interpoſito ἢ) πρὶν ἢ εἰπεῖν, antequam diceret vel dixiſſet.

Ἕως quoq; variis temporibus jungitur, ἕως ἔλεγε, donec dicebat: ἕως ἦλθε, donec vênit: ἕως ἀφίκοιτο, donec pervenerit, Ariſtoph. ἕως ἔλθῃ & (ſequente ἂν) ἕως ἂν ἔλθῃ, donec venerit. Item, futuro, ἕως οὕτως ἔσαι τὰ πράγματα, quamdiu ſic res erunt. Et cum infinito, ἕως ἐλθεῖν, dum venerit.

Additur huic etiam relatiuum οὗ, ἕως οὗ, quouſq;: quod & ἕως ὅτου.

Ἄχρι & μέχρι eandem feré ſyntaxim habent: item ἄχρις ἂν quouſque, μέχρις ἂν ἔλθῃ donec venerit. Itē ἄχρις οὗ quoad, μέχρις οὗ quouſq;, &c.

Inter temporalia ſunt aliqua relativa, ut τότε ὅτε, τηνικαῦτα ἡνίκα, tum quum: τέως ἕως tamdiu donec: quorum ordo confunditur: præcedunt enim invicem & ſequuntur.

Tro-

Tropus adverbiorum.

Uſurpantur autem reciprocé localia pro temporalibus, & temporalia pro localibus: ut ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, uſq; ad diem illum, & μέχρι πρὸς τὸν οὐρανὸν, uſque ad cœlum: ἄνωθεν ſuperné, & ab antiquo: ἔνθα ubi, & cúm, tum: πόῤῥω procul, & olim. Quinetiam per idem adverbium aliquando utrunq; ſimul intervallum invenitur, loci temporiſq;: nam cúm dico μεταξὺ λέγων (vel μεταξὺ λόγων) ἐβόησε, inter dicendum exclamaſſe ſignifico, hoc eſt, cúm dicebat, & ubi.

Adhæc aliqua horum ad diverſas quoque ſpecies pertinent, ut ἀνωτέρω, altiús, remotius, præter locum & tempus, etiam ad comparationem: ἔξω & ἐκτὸς extra, etiam ad exceptionem.

Cap.14. De prohibitivis, & eorum tropo.

Prohibitiva, μὴ λέγε, ne dic: μὴ ἐνόχλει, ne turba: μηδαμῶς ποίει, neutiquã facito: μὴ τυψάτω ne verberaverit, μὴ γενηθήτω ne factum eſto, μὴ τυπέσθωσαν ne verberati ſint. μὴ τύψῃς, & tertiis μὴ τύψῃ vel τύπῃ, ne verberaveris, ne verberaverit. item primis pluralibus, μὴ τύψωμεν, ne verberaverimus. Etiam aoriſtis, Demoſth. μὴ ποιήσητε, ne feceritis. Necnon prǽſenti ſecundo, μὴ τύπτωμεν, ne verberemus. Eurip. ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς, ut ne ignores. Conveniunt etiam cum verbis affectus, δέδοικα μὴ ᾖ, timeo ne ſit: φοβοῦμαι μὴ διαλυθῇ, metuo ne dilabatur. Et cum tertio præſenti, ἐδεδοίκειν μὴ εἴη, timebam ne eſſet. Et cum præteritis: Thucyd. νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν, nũc id

id veremur, ne utriſq; fruſtrati ſimus. Demoſth. δέδοικα μὴ λελήθαμεν, vereor ne latuerimus, id eſt, ne non animadverterimus. At Lucianus, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί, attamen vide ne contrarium eſt: pro ſit.

Οὐ negativum, & μὴ prohibitivū, ſæpe ſimul incedunt, nunc prohibitivé: Lucianus, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, nihil fiat injuſtum. nunc negativé: ut, οὐ μὴ ποιήσω, non faciam. item μὴ οὐ: Æſchin. οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι, μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς, neque ipſe infitior me non fuiſſe amator, id eſt, amoribus deditus. Ponitur & μὴ negativé pro οὐ. Iſocrat. ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, ſi quid non ex ſententia evenerit. Demoſth. μὴ πέμπειν ἀποψηφίζομαι, cenſeo non eſſe mittendum. Non tamen é diverſo οὐ pro μή.

Ναὶ affirmantis, μὰ jurantis, ſed

negando: at ναὶ præpoſitum negationi μὰ, illam perimit, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, per hoc ſceptrum.

Οὐ ponitur, cum ſequitur conſonans, οὐ ποιῶ non facio: οὐκ, cúm vocalis tenuis, οὐκ ἔστι, non eſt: οὐχ, cúm aſpirata, οὐχ ὅπως nedum: οὐχὶ, quavis ſequente, οὐχὶ ὁρᾷ non videt, οὐχὶ βούλεται non vult.

Pleonaſmus negationum.

Pleonaſmus negationum Atticis uſitatus eſt, apud quos οὐ μὰ Δία valet idem quod μὰ Δία, non per Jovem: & οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, idem quod, nullus eſt. Sophocles, τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακὸν, neceſſaria fortuna nullum eſt majus hominibus malum. Item tres idem quod una. Plato, οὐ δυνατὸν οὐδέποτε οὐδὲν τούτων πρᾶττειν, non poſſibile unquam quicquam horum facere. Et quatuor, ut

ut apud Demoſthenem, οὐδέποτε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων, nunquã quicquam fiet eorum quæ oportet.

Abundant quoq; alicubi negationes, cum verbis prohibitivis negativisq;, ut Latiné: ἀπαγορεύω σοὶ μὴ θεῖναι νόμον, interdico tibi, ne feras legem. ἐκώλυσε μὴ οἰκοδομεῖν τὰ τείχη, vetuit ne ædificaret muros. Sed helleniſmus deinceps apertior. Lucian. οὐκ ἂν ἐξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, non negans ſis te eſſe filium meum. Demoſt. οὐδεὶς πώποτε μὴ οὐ καλῶς ἔχειν ἀντεῖπεν, nullus unquã non bene habere contendit. In his ſequitur infinitum. Aliás præſens primum: Ariſtotel. μὴ γὰρ οὐ μάτην τὴν πρὸς ἑαυτὸν αὐτὸς ἔχει φιλίαν, nequaquam enim temerarium eſt, quód quiſq; ſecum ipſe habeat amicitiam. Aliás etiam participium: Demoſthenes, οὐδ᾽ ἂν εἰς ταῦτα (ὦ ἄνδρες

Ἀθηναῖοι) ἠβουλήθη, μὴ ὁ συνειδὼς ἑαυτῷ συκοφαντοῦντι, nullus hæc (ô viri Athenienſes) vellet, qui quidem ſibi calumniæ non eſſet conſcius.

Inveniuntur etiam duæ negationes affirmantes, ut apud Latinos: Ariſtophanes, ἢν δὲ μὴ θέλῃ, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ τῆς οἰκίας, quód ſi nolit, nullo pacto fiet quin domo ejiciã. Idem, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μοῦ τὰ χρήματα, non eſt dubium quin vos habeatis meam pecuniam. Chryſoſtom. οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται nemo non ridebit.

Cap. 15. De comparativis.

Comparativo interdum deeſt τόσῳ. Hippocrat. τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς μᾶλλον, μᾶλλον βλάψῃς, corpora non pura quanto magis nutries, tanto magis lædes.

Aliquando poſitum eſt pro compara-

paratívo: ubi μᾶλλον deeſt. Homer.

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι,

Volo ego populum ſalvum eſſe potius *quám perire.*

Polybius, Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς Αἰακίδας πολέμῳ κεχαρηότας ἢ έ γε δαιτί, Heſiodus introducit Æacidas bello gaudentes *magis* quám convivio.

Duo comparativa ſæpe conjunguntur per ἢ quám. Herod. ἐποίησα ταχύτερα ἢ σοφώτερα, feci ocius quám ſapientius. Thucyd. προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, auditui ſuavius quám verius. Halicarnaſſeus, ἐνθυμήματα ποιητικώτερα ἢ ἀληθινώτερα, enthymemata poetica magis quám vera.

De ſuperlativis.

Superlativo conveniunt etiam ſua adverbia, ὅσῳ, πολλῷ, ὡς, ὅτι, quantó, multó, quám, ut feré Latinis. Sophocl.

δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ προσόκειται κακὸν, monſtrans in hominibus imprudentiam quantó maximum viro adjaceat malum. Idem, ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία, quanto optima poſſeſſionum eſt, bonum cõſilium. Sic πολλῷ μάλιστα, multó maximé: item πολὺ ἥκιστα, multó minimé: ὡς μάλιστα, quám maximé: ὡς μετριώτατα, quám modeſtiſſimé. Demoſthenes, ὡς οἰκειότατ᾽ αὐτὴν ἀποδέχοιτο, quám familiariſſimé eam accipiat. ὡς ἐδύνατο ἄριστα, quám poterat optimé. ὡς βέλτιστα παραδείγματα, quám optima exempla. ὅτι πλεῖστα, quam plurima. εὔνους ὁμοίως τοῖς μάλιστα, benevolus, ut qui maximé.

Aliquando ſymbola comparationis geminantur, ut ὡς & ὅτι. Galen. πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον ὡς ὅτι μαλακώτατα, primúm quidem attollen-

tollentes ſuperiorẽ palpebram quám molliſſimé. ὡς ὅτι τάχιϛα, quám celerrimé.

Dicitur & ὅσον pro ὅτι ſeu ὡς: ut ὅσον πλεῖϛον, quám plurimum. ſic ὅσον τάχιϛα, quàm celerrimé: ὅσον αὐτίκα, quám primum, protinus. item ὅσον οὐ, ὅσον οὔπω, ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη, tantúm non, ferme. at θαυμαϛὸν ὅσον, & θαυμαϛὸν ἡλίκον, mirum in modum, ut μικρὸν ὅσον, ὀλίγον ὅσον, & apud poetas βαιὸν ὅσον, βραχὺ ὅσον, paululum, pauxillum.

Cap. 16. De ὡς, & apoſtropho ex πρό.

Ως ad multas ſpecies pertinet: nã & ſimilitudinem ſignificat, οὕτως ἐποίησα ὡς ἐκέλευσας, ita feci ut juſſiſti. Θεὸς ὥς, veluti Deus. ἔϛιν ὡς, eſt quomodo.

Et relationem, ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς

ἀλλήλοις ἀγόρευον, ſic illi inter ſe loquebantur. Item capitur pro Poſtquam, ὡς τὰ παρ' ὑμῶν ἐπύθοντο, poſtquam veſtra audierunt.

Et pro Ad, ᾠχόμην ὡς τὸν Θεὸν, perrexi ad Deum. Item aliis pleriſq; modis capitur. Servit aliquando infinito. Heliodor. ὡς μή τινα ἐγγενέσθαι ὑπόνοιαν, ne qua ſuſpicio ſuboriretur. Hinc illa, ὡς φάναι, ὡς εἰπεῖν, ut ſic dicam. ὡς ἔπος εἰπεῖν, ut uno verbo dicam. Demoſth. ὡς εἰπεῖν ἁπλῶς, ut ſummatim dicam: & ſimilia. Sic ὥστε cum infinito conſtruitur: ὥστε δύνασθαι, ut quis poſſit. & interpoſito ἢ: Baſil. μικρότερον ἐμαυτὸν κρίνων, ἢ ὥστε τοιαύτης τυγχάνειν χάριτος, inferiorem me ipſum judicans, quàm ut talem conſequar gratiam. Interdum etiã finito: Demoſth. εἰς τοῦτο ἥκει ἀναιδείας, ὥστε τολμᾷ λέγειν, eouſq; impudentiæ prorupit, ut audeat dicere.

Eſt aliquando apoſtrophus ex προ ante ε & ο in ου: ut προέχω προὔχω, emineo: προέλαβε, προὔλαβε, anticipavit, prævertit: προέδωκας, προὔδωκας, prodidiſti: προετίθει, προὐτίθει, proponebat: προόπτον, προὖπτον, prævisum: προοφείλω, προὐφείλω, ante debeo: πρὸ ὀλίγου, προὐλίγου, paulo anté.

Cap. 17. De præpoſitionum pleonaſmo, anaſtrophe, & apoſtropho.

Præpoſitio ſæpe cum ſuo compoſito repetitur. Eucl. ἐὰν ἀπὸ ἴσων ἴσα ἀφαιρεθῇ, τὰ καταλειπόμενά ἐστιν ἴσα, ſi ab æqualibus æqualia ablata ſint, reliqua ſunt æqualia. Xenophon, ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ut in equis, ita & in hominibus quibuſdam ingeneratur. Item, σὺν βασιλεῖ συστρατεύεσθαι, cum rege commilitare.

Atq; hic pleonaſmus in primis Ciceroni placuit: Invadere in, Accedere ad, Intereſſe inter, & ſimilia feré perpetua.

Præpoſitio interponitur eleganter inter adjectivum & ſubſtantivū, aut poſtponitur ſubſtantivo accentu retracto, ut ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ noſtra in domo, εἰρήνης πέρι de pace: ἀνὰ tamen & διὰ accentum retinent ob ambiguos caſus ab ἄναξ & Ζεύς, ἄνα & δία.

Quód ſi præpoſitionis ultima elidatur, accentus etiam eliditur, ut τούτου παρ' ἔλαβον, hoc ab accepi.

Cap. 18. De conjunctionibus.

Conjunctionum convenientia eadem feré eſt quæ Latinis.

Copulativa καὶ &, contractionem propriam habet.

Ante α & ε contrahitur in ᾳ, καὶ ἄν, κᾄν, etſi: καὶ ἐν, κᾀν, & in: καὶ ἐκ, κᾀκ, & ex:

καὶ

ϗ ἐκεῖ, κἀκεῖ, & illic: ϗ ἐκεῖνος, κἀκεῖνος, & ille: ϗ ἐμοὶ, κἀμοὶ, & mihi, ut & κἀγὼ ex ϗ ἐγὼ, & ego.

Ante ο contrahitur in ω, ϗ ὁ μάντις, χῶ μάντις, & vates: at, ϗ ἁ σύριγξ, χἀ σύριγξ, & fiſtula.

Καὶ ſemper præponitur, σὺ ϗ Πέτρος, tu & Petrus: ϗ Σωκράτης γράφει ϗ Πλάτων, & Socrates ſcribit & Plato. τε que poſtponitur, & ipſi ϗ præponitur interdum, Θεοί τε ϗ ἀνέρες, Deiq; & homines: interdum geminatur, καλός τε μέγας τε, pulcherq; magnusq;.

Numerale adjectivum differentiã Latinam nõ ſervat intercedente conjunctione καί. Demoſth. dicit quidem δύο ϗ τριάκοντα, duo & triginta: item ἑκατὸν ϗ εἴκοσι, centum & viginti: & χίλια ϗ διακόσια, mille & ducenta: at cõtrà etiam dicit, τοὺς διακοσίους ϗ χιλίους, ducentos & mille. Item Latinis il-

lud diſſimile, apud eundem, μίαν ἑξή-
κοντα, unam ſexaginta: & πέντε ἑξήκον-
τα, quinq; ſexaginta.

Connexiva, ἐὰν ἀπολύσω αὐτοὺς, ſi di-
miſero eos. εἰ ſæpe jungitur præterito
infecto: Demoſthenes, εἰ γὰρ ἠβούλεσθε, τί
ἦν ἐμποδών; ſi enim volebatis, quid erat
impediméto? id eſt, voluiſſetis: Idem,
εἰ δὲ τοῦτο ἐποίει ἕκαστος, ἐνίκων ἄν, ſi hoc u-
nuſquiſq; feciſſet, viciſſent utiq;. Jun-
gitur & prȩſenti tertio: εἰ βούλοιο, ſi vel-
les: & addito ἄν, εἰ βούλοιο ἄν. Iliad. α,

εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,

*Si enim iram etiam ipſo die conco-
xerit.*

Diſcretiva μὲν præcedit, δὲ ſequi-
tur: ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δὲ ἀμήσον-
ται, alii quidem ſeminant, alii veró
metent. Quandoq; pro δὲ reſpondet
ἀλλά: Iliad. ε,

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ

μαχη-

μαχητής,

Tydeus parvus quidem erat corpore, verúm bellator.

Plato, ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκωνος ἠγασάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, ſemper quidem naturam Glauconis admiratus ſum, ſed præcipué tum ea ſum delectatus. αὐτὰρ aſt: Homer. αὐτὰρ ἐγὼ, aſt ego. Sic μὴν, ὅμως, tamen.

Disjunctiva: ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, aut nox, aut dies: ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον, aut bonū, aut malum. Aliquando ἢ diſtinguendo interrogat: Demoſthenes, πότερον πάντα ταῦτα ποιῶν ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην, ἢ οὔ; utrúmne omnia hæc faciens injuriabatur, & fœdera violabat, & ſolvebat pacem, an non?

Cauſalis: γάρ. Æſchylus, σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; tu enim vicum ad defectionem ſolicitaſſes?

Ἵνα. Ariſtophanes, ἵνα λάβοιεν, ut ca-

perent. Demoſth. ἵνα εἰδῆτε, ut intelligatis. Idem, ἵν' ᾖν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις, ut ſit veré civitatis robur.

Ἐπειδή. Plat. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ῥᾴδιον ἔσται, præſertim cúm facile ſit futurum.

Ὅπως. Ariſtophanes, ὅπως ἐφάνης, ut videreris. Xenophon, πραγματεύονται ὅπως ἄρξωσιν, μᾶλλον ἢ ὅπως ἄξιοι ἔσονται τούτων, laborant ut imperent, potiús quám ut digni ſint imperio.

Ὄφρα. Iliad. ι, ὄφρα ταρχύσαιο, ut ſepelires. & alibi, ὄφρα ἴδῃς, ut videas.

Ὅτι. Iſocr. ὅτι οὐ δίκαιόν ἐστιν οἶδα, quód non juſtum ſit novi. Xenophon, λέγω δὲ ὅτι ἀφανίζουσι, dico quód obſcurant.

Ratiocinativa: ἄρα. Syneſius, κἂν ἄρα γε ἵππον τις πριάμενος, μὴ ἐπίσταιτο, etiamſi quis igitur equum emens, neſciat.

Οὖν. Iſocrat. ἡδέως ἂν οὖν αὐτῶν πυθοίμην,

μὴν, libẽter igitur eos interrogarem.

Ἄρα οὖν. Plato, ἄρα οὖν ἐκ τοῦδε ὁ τοιόνδε γίγνεται, igitur ex hoc tale efficitur.

Οὖν ἄρα. Philo de mundo, ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, ubinã igitur radices egerit, conſiderandum̃.

Τοιγάρ. Sophocles, τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν, itaq; quod reliquum eſt, ſciemus diis cedere.

Conjunctionum aſyndeton Græcis eſt, ut Latinis. Hom. Iliad. ι,

ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος,
Sine tribu, ſine jure, ſine lare eſt ille,
Qui bellum amat in populo aſperum.

Hîc deeſt καὶ &c. Socrates apud Stobæum, εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον, etiamſi rex natus fueris, ut mortalis audito. Hîc deeſt ὅμως, attamen.

Potentialis particula ἂν ſæpe deeſt, & poetis κὲ, κέν. Arrian. ὦ βασιλεῦ, μία

πόλις ἑκατὸν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐρημωθεῖσα, ἔτι καλῶς πολιτεύοιτο, ô rex, una civitas centum viris bonis orbata, adhuc pulchré adminiſtrari poſſit. Demoſthenes, ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, καὶ οὐδείς πώποτε ἀνθρώπων εὕροι ὃ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθὲν, hæc á me omnia facta ſunt, & nullus unquam hominum invenire poſſit quicquam, quod quidem in me fuerit, á me prætermiſſum.

Polyſyndeton eſt frequentius. Heſiodus,

> ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον
> ἐγείρει,
>
> *Quæ etiam inertem ſimiliter ad opus*
> *excitat.*

Hîc τε vacat. Lucian. καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ, pulchros enim, ô Latona, etiam liberos peperiſti Jovi: μὲν vacat. Ariſtotel. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ

συμβε-

συμβεβηκὸς, non enim hominem ſanat medicus, niſi per accidẽs. ἀλλὰ vacat.

Finis libri tertii.

PETRI RAMI PROFESSORIS REGII GRAMMATICÆ GRÆCÆ Liber quartus, de Rectione.

Cap. 1. De rectione genitivi á ſubſtantivo.

VARIA nomina genitivo regunt ſubſtantivum, comparativum, ſuperlativum, partitivum, & adjectivum multiplex.

Regens ſubſtantivum aliquando reticetur, ut Νηλεὺς ὁ Κόδρȣ, Neleus Codri: ſupple υἱὸς, filius. Lucianus,

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, Ptolemæus Lagi. Thucydid. Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, Pericles filius Xanthippi. Contra, υἱὸς additur ex abundanti, ut υἷες Ἀχαιῶν, filii Achivorum, ait Homerus, pro Ἀχαιοὶ, Achivi. Hac ſyntaxi regitur in genitivo primitivum pronomen, tanquam ſubſtātivum, ut πατὴρ ἡμῶν, pater noſtri, pro pater noſter. Baſil. ἐθαύμασάν σου τὴν ἀρετὴν, admirati ſunt tui virtutem, pro tuam. Ariſtot. οὐ ποιήσει τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, non faciet ſuiipſius opus, pro ſuum. Gregorius, τὰ σφῶν ἡδέως κερδαίνουσιν ἁμαρτήματα, ſui libenter lucrifaciunt peccata, pro ſua.

Hac eadem ſyntaxi regitur ſecundum relativum. Polyb. Γάϊος Τερέντιος ἀλυσιτελῆ τὴν ἀρχὴν τὴν αὐτοῦ τῇ πατρίδι πεποιημένος, Caius Terentius, qui inutile imperium ipſius reddidit patriæ: pro ſuum. Homerus,

τὴν

τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν, *Ipſius amat & curat, ut & ego hanc:* αὐτοῦ ipſius, pro ἧν ſuam.

Poſſeſſiva meus, tuus, ſuus, noſter, veſter, regunt Latiné genitivos certorum generum, ſed Græcé multó etiam licentiús. Lucian. ὅλως δὲ τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος, ac in ſumma res meas hi dilapidant infelicis. Idem, τοῦτο ἂν εἴη σὸν τοῦ δικαστοῦ, id fuerit tuum judicis. Auſus eſt illud ſimile Tullius, Tuum hominis ſimplicis pectus vidimus.

Cap. 2. De comparativis.

Comparativus ſervit genitivo. Herodotus, ὦτα τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν, aures ſunt infideliores oculis. Cui diſſimilis eſt genitivus ille, πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κῆρες ὤλεσεν ἄνδρας, multó utique plures famæ ſatu-

ritas perdidit.

Poſitivus eſt pro comparativo. Demoſthenes, πέντε τάλαντα ῥᾴδιον ἐκτῖσαι, ἢ πέντε δραχμὰς ἀνέξεσθαι, quinque talenta facile ſolvere, quám quinque drachmas tolerare: ῥᾴδιον facile pro ῥᾷον facilius. Redundat aliquando μᾶλλον. Euripid. θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος, Ἢ ζῶν, mortuus veró fuerit magis felicior, quám vivus. Vel μᾶλλον hîc per *longé* reddendum. Herodotus, διέδεξε ἐν τούτοισι ὁ Θεὸς, ὡς ἄμεινον εἴη ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ζώειν, demonſtravit in his Deus, quód melius ſit homini mori magis, quám vivere.

Cap. 3. De ſuperlativis.

Superlativus, ut Latiné, ſervit genitivo plurali. Euripid. ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν, ἀπαιδευσία, maximus

mus in hominibus morborum omnium, eſt impudentia.

Aliquando ſervit genitivo ſingulari. Thucyd. μάλιςα τῆς γῆς ἡ ἀρίςη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν, maximé terræ (pro terrarum) optima ſemper mutationes habitatorum habebat.

Pleonaſmus ſuperlativi.

Et hîc aliquando pleonaſmus eſt notabilis. Hippocrat. ὁ ἄνθρωπος τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερέων θερμότατός ἐστι αὐτὸς ἑωυτοῦ, τῇ δὲ ὑςάτῃ ψυχρότατος, homo primo dierum calidiſſimus eſt ipſe ſui ipſius, poſtremo veró frigidiſſimus. Herodot. κέεται μακρὴ ἡ λίμνη πρὸς βορέην τε καὶ νότον, ἐοῦσα βάθος (τῇ βαθυτάτη αὐτὴ ἑωυτῆς) πεντηκοντόργυιος, ſita eſt in longitudinem palus ad Boream & Notum, altitudine (qua parte profundiſſima eſt ipſa ſeipſa) quinquaginta paſſuum, ſeu ulnarum.

Superlativus, ut Latinè, convenit genere cum caſu rectionis. Herodotus, κτημάτων πάντων ἐστὶ τιμιώτατον, ἀνὴρ φίλος συνετός τε καὶ εὔνοος, poſſeſſionum omnium precioſiſſima eſt vir amicus, prudens & benevolus. Ariſtot. μεταβολὴ, πάντων γλυκύτατον, mutatio omnium dulciſſimum. Aliquando diſſentit genere. Herodot. πόντος πελαγέων πάντων πέφυκε θαυμασιώτατος, pontus, pelagorum omnium, naturaliter eſt mirificentiſſimus.

Hîc aliquando μάλιστα redundat. Herodot. μάλιστα λογιώτατοι, maximè eloquentiſſimi, pro longè.

Comparativus aliquando eſt pro ſuperlativo. Lucian. de tribus deabus, ἄπιτε ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, abite in Idã, ad Priami filium, qui novit dignoſcere pulchriorem, cúm

cúm ſit amator pulchritudinis. Hîc καλλίονα eſt pro καλλίϛην. Et Lucianus (ut antea patuit) ait in eadem re, ἥτις αὐτῶν καλλίϛη, quæ ipſarum pulcherrima.

Superlativus contrá aliquando eſt pro comparativo. Ariſtot. κινητικώτατά ἐϛι κυήματα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλέων, maximé ſe in utero movere ſolent mares quam fœmellæ: pro κινητικώτερα, ſe magis movere ſolent.

Cap. 4. De partitivis.

Reliqua adjectivorum rectio pené Latina eſt.

Partitivum conſimiliter convenit genere cum caſu rectionis. Iſocrat. αἰσχρὸν τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων, turpe pictores quidem exprimere pulchra animalium,

filios veró non imitari probos parentum. Hippocrat. οἱ πλεῖστοι τῶν πυρετῶν γίγνονται ἀπὸ χολῆς, plurimæ febrium gignuntur á bile.

Aliquando genere diſcrepat. Herodot. πίτυς μούνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόλλυται, pinus ſola omnium arborum exciſa germen nullum remittit, ſed prorſus interit.

Cap. 5. De adjectivis participationis, dominatus, precii.

Adjectiva item participationis, dominatus, pretii, & ſimilia, genitivo ſeruiunt. Homerus,

πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, ---

Omnibus enim hominibus in terra degentibus vates

Hono-

Honoris participes ſunt, & venerationis.

Sophocles, εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών, beati, quibus malorum expers vita. Aratus,

μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί.

Plenæ veró Jovis omnes quidem viæ.

Xenophon, οἰκουμένη χώρα πολλοῦ ἄξιον κτῆμα· ἐρήμη δὲ ἀνθρώπων οὖσα, ἐρήμη καὶ τῶν ἀγαθῶν γίγνεται, habitata regio, multi digna poſſeſſio eſt: quæ veró eſt deſerta & deſtituta hominibus, deſerta quoq; ac deſtituta bonis efficitur. Theognis,

ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλοι πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου.

Qui autem exceſſerit potus menſuram, non amplius ille
Suæ linguæ compos, neq; mentis.

Polybius, τῆς πόλεως ἐγκρατὴς, civitatis

dominus. Xenophon, *ἀντάξιον τῶν πάντων χρημάτων*, æquiparabile omnibus pecuniis. Plato ex Hom.

> *ἰατρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,*
> *Medicus etenim vir eſt multis æquiparabilis aliis.*

Sic *ἴδιος* proprius, *κύριος* præcipuus: *ἔνοχος θανάτου*, reus mortis: *τὰ ἐναντία τοῦ συμφέροντος*, contraria utilitatis.

Quædam tamen hîc dativo ſerviunt: *παῖδες ὅμοιοι πατρὶ*, filii ſimiles patri. Iſocrat. *κακοὺς εὐποιῶν, ὅμοια πείσῃ τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι*, malis benefaciens, ſimilia patieris alienas canes nutrientibus. Heſiodus,

> *λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί,*
> *Fames enim prorſus otioſo ſocia viro.*

Sic *ἴδιον, κοινὸν*, & ſimilia. Sic *παρθένοισιν καλὸν*, virginibus honeſtum: *χρήσιμον πόλει*, utile civitati: *γυνὴ ἀντίρροπος τῷ ἀνδρὶ,*

ἀνδρὶ, mulier æquilibris viro, id eſt æquiparabilis. Xenophon, πάντη πάντα τοῖς Θεοῖς ὕποχα, ubiq; omnia diis ſubjecta ſunt. Sic ἔνοχος & ὑπεύθυνος. Lycurg. τῷ προδότῃ τῆς πατρίδος χάριν θέμενος, προαιρήσεται ὑπεύθυνος εἶναι τῇ παρὰ τῶν Θεῶν τιμωρίᾳ, proditori patriæ gratiam ſtatuens, optabit obnoxius eſſe á diis ſupplicio. Idem, ἐψηφίσατο ἐνόχους εἶναι τῇ προδοσίᾳ τοὺς φεύγοντας τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος κίνδυνον, decrevit reos eſſe proditionis, qui pro patria periculum fugerent. Sic Lucian. ἔνοχος τῇ παρανομίᾳ, reus violatæ legis.

Cap. 6. De adjectivis ſtudii.

Lucianus, σὺ γὰρ ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, tu enim perita es loci. Ariſtot. ἄπειροι τῶν ὀνομάτων παραλογίζονται, imperiti nominum, captioſé diſputant. Sic adjectivum ſenſus. Lucian. ὁ τοῦ θανάτου με

φόβος ἀναίσθητόν τῆς ὀδύνης ἔθηκεν, mortis metus me ſenſu doloris privavit.

Pertinet huc adjectivum in ικός. Procl. γνωστική ἐστι μεγεθῶν καὶ σχημάτων ἡ γεωμετρία, ſpeculativa eſt magnitudinum & figurarum, Geometria. Ariſtot. φυλακτικὸν σώματος ὑγεία, conſervativum corporis, ſanitas.

Quædam generis hujus dativo ſerviunt. Linus,

> Ῥάδια πάντα Θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.
>
> *Facilia omnia Deo factu, & impoßibile nihil.*

Sic χαλεπὸν difficile, βαρὺ grave.

Adjectiva quædam ſerviunt infinito, ut Latinis ſupino vel gerundio. Homerus,

> ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι,
>
> *Difficilis etenim eſt Deus mortali viro do-*

ro domari. id eſt, *Deus homini mortali difficilis eſt domitu.*

Xenophon, οἱ Θεοὶ ἱκανοί εἰσι καὶ τοὺς μεγάλους ταχὺ μικροὺς ποιεῖν, καὶ τοὺς μικροὺς, κἂν ἐν δεινοῖς ὦσι, σώζειν εὐπετῶς, ὅταν βούλωνται, dii idonei ſunt etiam é magnis citó parvos facere, & parvos, etiãſi in malis ſint, ſervare facilé, quando volunt.

Cap. 7. De rectione verborum in accuſativo.

Activa accuſativum ſimiliter Latinis regunt. Iſocrat. τὸν μὲν Θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου: &, τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης, Deum quidem metue, parentes veró honora, amicos autem reverere: voluptates venare conjunctas cum gloria. Sophocles, ὡς ἡμέρα κλίνει κἀνάγει πάντα τἀνθρώπεια, ut dies premit atque extol-

lit omnia humana.

Anomalia caſus.

Anomalia caſus hîc eſt elegans in relativo recto ab antecedente verbo, cúm á ſequente debuerit, finitima illi, λόγοι, αἷς ἐλπίδας ὀνομάζομεν. Illa communis fuit Latinorum, hæc Græcorum tota eſt. Iſocrat. ποιεῖσθαι τὰς ὑποσχέσεις μείζους ὧν ἔμελλον ἐπιτελεῖν, facere promiſſiones majores quibus eſſent præſtaturi: id eſt, quám quas: ὧν pro ἅς. Plutarchus, ἔχαιρεν οὐχ οἷς εἶχεν, ἀλλ᾽ οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε, gaudebat non quibus habiturus, ſed quibus redditurus erat: οἷς quibus, pro ἃ quæ. Halicarnaſſeus tamen dixit, βούλομαι καὶ περὶ τῶν ἀφορμῶν εἰπεῖν, αἷς ἐχρησάμην, volo etiam de occaſionibus dicere, quibus uſus ſum. ὧν ex illo helleniſmo eſſe debuerat. quod aliás tamen frequens eſt.

Paſſiva.

Paſſi-

Paſſiva genitivum regunt. Iſocrat. ὁμοίως αἰσχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις, æqué turpe puta, ab inimicis vinci maleficiis, atq; ab amicis ſuperari beneficiis. Hîc tamen dativus etiam frequenter eſt. Demoſthenes, βαδιοῦμαι δὲ ἐπ' αὐτὰ, ἃ πέπρακταί μοι, pergam autem ad ea, quæ mihi geſta ſunt, id eſt, á me: ut Cicero, Quæ mihi probantur, id eſt á me.

Neutra, deponentia, communia.

Neutra, deponentia & communia ſignificationis activæ vel paſſivæ, activorum & paſſivorum rectionem imitantur: Abſoluta veró, ponuntur abſoluté. ut, φεύγω καὶ λανθάνω σὲ, fugio & lateo te: ἀναβαίνω τὸ ὄρος, aſcendo montem. Item illa ſimilia ſunt Latinis, ὁδὸν πορεύεσθαι, viam ire: οἱ πνέοντες

μεγάλα, ſpirantes grandia. At πλουτῶ diteſco, ζῶ vivo, ὑγιαίνω valeo, abſoluta ſunt.

Deponentium præterita aliquando paſſivé ſignificant, pręcipueq; participia, more Latinorum: μεμηχανημένος, molitus: ἐωνημένος, emptus: πεπολιτευμένος, adminiſtratus.

Communia, ut ἐργάζομαι τὴν γῆν, colo terrã: καὶ ἡ γῆ ἐργάζεται ὑπ' ἐμοῦ, & terra colitur á me. Demoſthenes, ὡς φαῦλον οὐκ ἀμυνόμεθα, quód improbũ non ulciſcimur. Idem, ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι ταῦτα, bene ego ea ratiocinor. Iſocrat. παραλογίζονται σφᾶς αὐτοὺς, decipiunt ſeipſos. Ariſtot. παραλογίζεται ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, decipitur mens ab ipſis.

Cap. 8. De ſpeciali rectione in genitivo, ac primó á verbis ſenſus.

Sed præter generalem activi & paſſivi rectionem, ſpecialis verborum variorum rectio multiplex eſt per caſus; genitivum, dativum, accuſativũ. Genitivo ſerviunt verba ſenſus, ſtudii, memoriæ, dominatus, judicii, participationis, precii, copiæ & differentiæ.

Senſus. Ariſtoph. εἴ τις αἴσθηται ψόφου, ſi quis ſentiat ſonum. Demoſthenes, ὡς ἐγώ τινος ἤκουσα ἀνδρὸς, ut ego á viro quodam audivi. Idem, ἀκούω ἔγωγε τινῶν λεγόντων, audio ego quoſdam dicentes. Baſilius, δογμάτων θείων ἐπακούειν, dogmata divina audire. Ariſtophanes; ὀσφραίνεται τοῦ ψύχους, olfacit frigus. Eurip. ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι

κακῶν, qui enim non conſuevit guſtare mala. (Lucianus tamen ait γεύσάμενος γάλα, guſtans lac) Euripides, δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρὸς, difficile tangere ægrotantem virum. Ariſtoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο, & primó quidem caput attigit. Excipe verba viſus, ὁρῶ, βλέπω. Demoſth. ὁρᾶτε δὲ κἀκεῖνο, videtis autem & illud. Idem, τοὺς αὐτοὺς ὁρῶ, eoſdem video. Sic Heſiod. μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, neq; judicium judicaris priuſquam amborum orationem audiveris.

Sed Attica ſyntaxis omnino eſt, verba ſenſus omnia cum accuſativo conſtruere.

Cap. 9. De verbis ſtudii.

Lucianus, συγγνώμη εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, venia ſit, ſi, ho-

ſi, homo cúm ſit, appetiit gloriã ſuauiſſimam rem. Oppianus, ἱμείρει δὲ πόνων, ἐρᾷ δὲ θαλάσσης, deſideret labores, ametq; mare. Sic ἐπιθυμεῖν κόρης, appetere puellam: μακροῦ βίου χρῄζειν, longam vitam deſiderare: θαυμάζειν δυναστευόντων, mirari dominantes. Ariſtophanes, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ, tui veró curam non habebo. Sic πάντων ἐπιμελεῖσθαι, ὀλιγωρεῖν, omnia curare, negligere. Sic καταφρονεῖν τῶν πολεμίων, negligere hoſtes. καὶ ἐμοῦ καταγελῶσι, & me derident. Xenoph. ὧν μεταμέλειν ἀνάγκη, quorũ pœnitere neceſſe. Heſiodus,

ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, incipe meſſem.

εἴχοντο τῶν ἑξῆς πραγμάτων, inſiſtebant reliquis negotiis. φείδομαι σίτου, parco cibo. Sic πειρᾶν τῶν φίλων, tentare amicos: παραδοχῆς ἀξιωθῆναι καὶ πίστεως, receptaculo dignum haberi & fidé.

Cap.10. De verbis memoriæ & oblivionis.

Stobæus, ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης, homo cúm ſis, memineris communis fortunæ. Iſocrat. τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο, abſentium amicorũ memineris. Homer. οὔποτε λήσομαι αὐτῶν, nunquam obliviſcar ipſorum. Heſiodus,

> καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν,
>
> *Et certé juſtitiam audi, violentiæ veró obliviſcere prorſus.*

Attamen Heſiodus idem dixit,

> τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥριον ἔργον.
>
> *Tunc igitur lignum ſeca, recordatus tempeſtivum opus.*

Cap.

Cap. 11. De verbis dominatus.

Iſocrates, τῶν οἰκετῶν ἄρχειν, famulis præeſſe: ἡδονῆς κρατεῖν, voluptati imperare. Sic δεσπόζειν, κυριεύειν, δυναστεύειν, βασιλεύειν, τυραννεῖν, dominari, præeſſe, regnare. Theocritus,

> ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν,
>
> *Qui fecerunt præclara facinora, ſapientibus potiti ſunt poetis.*

Heſiodus,

> ἔμμορέ τοι τιμῆς, ὅστ᾽ ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ,
>
> *Potitus utiq; eſt honore, qui potitus eſt vicino bono.*

Cap. 12. De verbis judicii.

Procl. Σωκράτης ἐν Γοργίᾳ τὸν Καλλικλέα τῆς ἀπάσης καὶ ἀκολάστου ζωῆς αἰτιώμε-

νος, γεωμετρίας, φησὶν, ἀμελεῖς, Socrates in Gorgia Calliclem confuſæ & protervæ vitæ accuſans, Geometriam, inquit, contemnis. Lycurg. τὸν μὲν νεκρὸν κρίνειν προδοσίας, mortuum quidē condemnare proditionis. Lucianus. Τί δὲ ἄλλο ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος; quid autem aliud, quám abſolutum eſſe ipſum crimine? Idem, ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, abſolvimus te crimine. συγγινώσκω σοὶ τῆς ὕβρεως, ignoſco tibi contumeliam. ἐκατηγόρει αὐτὸν φόνου, accuſabat eum cædis. μέμφεταί σοι ἀχαριστίας, inſimulat te ingrati animi. βασκαίνει μοὶ τῆς χάριτος, invidet mihi gratiam. Diſſimilia ſunt illa: Lycurg. Καλλιστράτου θάνατον ἡ πόλις κατέγνω, Calliſtrati mortem civitas damnavit: pro, Calliſtratū morte civitas damnavit. Herodotus, σεαυτοῦ καταδικάζεις θάνατον, tuiipſius adjudicas mortem: id eſt, adjudi-

judicas te morti. Iſocrates, ὁ μὲν τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινε, morti quidem omnes fatum adjudicavit. Dicitur etiam κατηγορῶ σε φόνου, accuſo te cædis: & κατηγορῶ σου μωρίαν, accuſo te ſtultitiæ. At Phalar. κατηγορῶ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ſtupiditatem meam damno.

Cap.13. De verbis participationis.

Demoſthenes, ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν, dignus ſum laudem conſequi. Idem, παρὰ πάντων ἑκόντων ἀνυπόπτου τυχεῖν εὐνοίας, ab omnibus volentibus, non ſuſpectam conſequi benevolentiam. Iſocrat. πρέπει τοὺς παῖδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν, decet filios, ut hæreditatis, ſic & amicitiæ paternæ hæredes fieri. Sic μετέχειν, participem eſſe: κοινωνεῖν,

commune habere. Sic etiam Lucian. ὄναιο αὐτῶν, fruereris iis. ἀπολαύω πλούτου, fruor divitiis. Tale eſt αἱροῦ τοῦ κρείττονος, elige melius: εὐσεβείας ἔχου, pietatem amplexare. & apud Heſiod.

παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος οὐδέ τι νυκτῶν,

Quieſcent á labore & ærumna ne noctibus quidem.

Attamen Ariſtophanes dixit, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ, nõ enim participabas æquales plagas mihi. Item Lucianus, καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν, & quoddam malum ſubeamus. Sic ſervit genitivo vel accuſativo, δρέπομαι decerpo: δρέπομαι τῶν ἀνθέων, & δρέπομαι τὰ ἄνθη, decerpo flores. πίνω τοῦ ὕδατος, & πίνω τὸ ὕδωρ, bibo aquam. Sed partis nomen in genitivo frequenter eſt: ut apud Lucian. πιὼν τῆς ἀθανασίας, qui de immortalitate biberit. Sic μεταδί-

παδίδωμι τῆς πολιτείας, dono civitate. at δωρoῦμαι σὲ χρήμασι, & δωροῦμαι σοὶ χρήματα, dono te pecuniis, & dono tibi pecunias. ἀφαιροῦμαι σοῦ τόδε, & ἀφαιροῦμαι σὲ τόδε, aufero tibi hoc.

Aliquando accuſativus etiam in paſſivo retinetur: Plut. ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, privatus imperio. Eurip. τήνδ' ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι, hæc mihi é manibus eripitur.

Cap. 14. De verbis pretii.

Sophocles, οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου, nulla ratione emerim. Lucianus, πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι ἀττικῶν, vendit me quinque & viginti atticis. Xenoph. τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθ' οἱ Θεοὶ, laboribus vendũt nobis omnia bona dii. Heliodor. χρυσᾶ χαλκείων ἠλλάξατο, aurea æneis permutavit. Lucian. πέντε δραχμῶν ὠνησάμην,

quinq; drachmis emi. Æſch. αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία, ſanguine eſt virtus venalis.

Pretium etiam in dativo ponitur. Chryſoſtomus, ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον περιάμθυος, ſua morte gregẽ redimens.

Cap. 15. De verbis copiæ & contrarii.

Ariſtophanes, αἱ δὲ λήκυθοι μύρου γέμουσι, lecythi autem unguento abundãt. Demoſthenes, ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς πολλῆς φροντίδος καὶ βουλῆς δεῖται, præſens igitur occaſio multa cura conſilioq; indiget. Sic πληρῶ τὸ ἄγγος οἴνου, impleo vas vino: γεμίζω τὴν φιάλην ὕδατος, repleo phialam aqua: ἐκένωσα τὸν οἶκον κλεπτῶν, vacuam feci domum furibus. Item, γυμνῶ σὲ τῶν ἱματίων, nudo te veſtibus. ὁ λόγος ἀποστερηθεὶς τῆς φωνῆς, oratio privata voce. Sic Heſiod.

ἔργου χατίζειν, opere indigere. Euripides, γυνὴ ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσα, mulier viro fruſtrata. Idem, ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες, uno enim non fruſtrati.

Cap. 16. De verbis differentiæ.

Ἡ ἄκαιρος εὔνοια, οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει, intempeſtiva amicitia, nihil ab inimicitia differt. Ariſtot. φασὶν οὐδὲν διαφέρειν τὸ ἥμισυ τοῦ βίου τοὺς εὐδαίμονας τῶν ἀθλίων, dicunt nihil differre dimidio vitæ beatos á miſeris. Demoſth. ὀλίγου δέω λέγειν, modico egeo dicere: id eſt, parum abeſt quin dicam. Idem, τοσοῦτον τοῦ πραχθῆναι ἀπέχει, tantum abeſt ut factum ſit. Idem, ἀφεστῶτα τοῦ βασιλέως, deficientẽ á rege. Sic ἀπέρχομαι τῆς πόλεως, abſcedo á civitate, ἀπέχεται τῆς βρώσεως, abſtinet á cibo: ut Pythagoras, κυάμων ἀπέχεσθαι, á fabis

abſtine. Phocyl. πλούτου μὴ φείδου, divitiis ne parcito.

Cap. 17. De verbis dativum regentibus.

Omne verbum vi acquiſitionis, dativum regit. Galenus, ἡμεῖς οὔτε Γερμανοῖς, οὔτε ἄλλοις τισὶν ἀγρίοις ἢ βαρβάροις ταῦτα γράφομεν, οὐ μᾶλλον ἢ ἄρκτοις, ἢ κάπροις, ἢ λέουσιν, ἢ τινι τῶν ἄλλων θηρίων, ἀλλ' Ἕλλησι, nos nec Germanis, nec aliis ullis agreſtibus aut barbaris hæc ſcribimus, non magis quám urſis aut apris aut leonibus, aut alicui aliarum ferarum, ſed Græcis. Varietas hujus rectionis infinita eſt. Exempla generum pro generibus ipſis afferemus. Stobęus, ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται, qui dat jusjurandum improbo, inſanit. Pindarus, ἓν παρ' ἐσθλὸν πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι, unum

num ad bonum, mala duo impertiũt mortalibus immortales.

Heſiodus,

πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε,

Omnem veró ejus corpori ornatum aptavit.

Sic συμφέρειν conferre, χαρίζεσθαι indulgere, gratificari: βοηθεῖν auxiliari; ἤγγισε τῇ πύλῃ, appropinquavit portæ. Theognis,

ἐὰν δὲ κακοῖσι συμμιγῇς,

Quód ſi malis commixtus fueris.

ut Virgilius, *Miſta Deo mulier.* Sic ἐπιστέλλειν mittere, ἐπιτάττειν præcipere, ἀνάσσειν regere, κρατεῖν imperare, πείθεσθαι obſequi. Xenop. ἕπεσθαι δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία, ſequi videtur maximé ingratum animum impudentia. Diodorus, ταῖς εὐτυχίαις εἴωθεν ὡς ἐπίπαν ἀκολουθεῖν ῥαθυμία καὶ καταφρόνησις, felicitatem conſuevit plerunque

ſequi negligentia & contemptus. Iſocr. συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, comitatur & cõſequitur divites quidem & potentatus amentia, & cum ea, protervia. Iſocr. τὸ τῆς ὅλης πόλεως ἦθος ὁμοιοῦται τοῖς ἄρχουσι, totius civitatis mores aſſimilãtur magiſtratibus. Lucian. ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, huic ſoli ſervire decrevit. Λακεδαιμονίοις μάχεσθαι, cum Lacedæmoniis pugnare. Quomodo & Catullus dixit,

-- noli pugnare duobus: & Virgilius,

Solus tibi certat Amyntas.

Eurip. στέργουσι συμφορᾷ νικώμενοι, victi acquieſcunt calamitati. Sic ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, acquieſcere & cõtentũ eſſe præſentibus. χρῶ τοῖς βελτίστοις, utere optimis: & χρῶμαι τὰ σὰ, utor rebus tuis. Heſiodus,

ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ᾽ ὅγε φιλήτῃσι,

qui

qui veró mulieri fidit, fidit ille quidem furibus.

Sic διαπιστεῖν τῇ τύχῃ, diffidere fortunæ.

Εὔχομαι, cúm ſupplicare ſignificat, ſervit dativo. Lycurg. εὔχομαι τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τοῖς ἥρωσι, ſupplico Minervæ & heroibus. Polyb. εἰρήνης πάντες εὐχόμεθα τοῖς Θεοῖς τυχεῖν, omnes ſupplicamus diis ut pacis compotes fiamus.

Atticis accuſativus eſt pro dativo: ἀφαιροῦμαι σὲ τοῦτο, pro ἀφαιροῦμαι σοὶ τοῦτο, adimo tibi hoc.

Eſt item pro dativo: οἷα μὲ ποιεῖς; qualia me facis? pro mihi.

Cap. 18. De verbis duplicem accuſativum regentibus.

Verba varia, ut Latinis, duplicem accuſativum regunt, ut docendi, monendi, celandi, faciendi, petendi, induendi, privandi. Demoſthenes, ἐγὼ δ' οὐδεπώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν

διδάξαι τὰ βέλτιστα ὑμᾶς, ego veró nunquam exiſtimavi difficile eſſe docere optima vos. Demoſth. μικρὰ γεγενημένων πρῶτον ὑμᾶς ὑπομνῆσαι, pauca eorum quæ facta ſunt, primó vos commonefacere. Lyſias, ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, Diogiton filiam quidẽ celabat mortem viri. Euripides, κρύπτειν δ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών, celare autem, quę celare oculos maſculorũ oportet. Heſiodus:

ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει,

Æqué autem peccat *&* *qui ſupplicem,& qui hoſpitem malum faciet*:

id eſt ſupplici & hoſpiti. Thucydid. ἔξεστι τοῖς Ἐφόροις τὸν βασιλέα δρᾶσαι τοῦτο, licet Ephoris regem facere hoc, id eſt regi. Herod. ἐς ὅσον τοὺς καθ' ἕνα ταῦτα ἔπρασσε, in quantum ſingulos hæc faciebat, id eſt ſingulis. Thucyd. Τισσα-

φέρνην

φέρνῃν μὴ αἰτοῦντες χρήματα, Tiſſaphernem non poſtulantes pecunias. Æſchines, καὶ τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας ἐξέλεγον, & tributa á præternavigantibus exigebant. Lycurg. κοινὰς χάριτας ὑμᾶς ἀπαιτοῦσι, publicas gratias vos rogant. Iſocrat. τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους, tantã vim pecuniarum cúm exegiſſet á ſociis. Hom. ἕσσαι με χλαῖναν, indue me læna. Idem, ἐκ μὲν μὲ χλαῖναν ἔδυσαν, me læna exuerunt. (tamen & ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, exuo te peccatis, id eſt libero) Iſocr. ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα, privat me pecuniis. (At Xen. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, neminem bonis privavit: &, στερῆσθαι τῆς κεφαλῆς, privari capite) Polybius, Φίλιππος νικήσας τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, Philippus cúm viciſſet Athenienſes Chæroneam pugnam.

Cap. 19. De verbis deliberativis & locomotivis.

Verba deliberativa, ut Latiné, infinitivo ſerviunt: βούλεται πίνειν, vult bibere: ᾤετο δεῖν, putabat oportere.

Hoc modo plurima verba infinitum regunt: ut ἐλπίζω ſpero, ἀκούω audio, δοκῶ videor, φημὶ dico, ὀμνύω juro, ὑπισχνοῦμαι polliceor, ἔθω conſueſco, φιλέω ſoleo: μέλλω debeo, vel futurus ſum, pręcipué infinito jungitur. Thucyd. τοὺς μέλλοντας ἀδικεῖν, facturos injuriam. Halicarn. ὅτε ἔμελλον ἐπιχειρεῖν τῇ γραφῇ, quando eram aggreſſurus hiſtoriam. Sed illud diſſimilius, cúm indicatur cauſa, ἔγραψά σοι ἐλθεῖν πρὸς ἐμὲ, ſcripſi tibi venire ad me: id eſt, ut ad me venires.

Verba item motus infinitivum regunt, οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι,

σαι, non veni ſolvere, ſed implere. Sic Plaut. Venerat aurum petere.

Subſtantivi rectio Latinis interdũ eadem eſt, ut *tempus dicere*, Ciceroni.

Cap. 20. De imperſonalibus.

Imperſonalia primæ formæ, ſuos caſus habent. Demoſth. δεῖ δὴ χρημάτων, opus eſt pecuniis. Eurip. χρὴ φίλων, opus eſt amicis: μέτεστί μοι τοῦ οἴκου, participo domum: οὐκ ἔστιν εὖ ἄρξειν τὸν οὐκ ἀρχθέντα, non contingit cum bene imperare, qui non paruerit.

Imperſonalia ſecundæ formæ pleraq; abſoluté ponuntur: ἀποχρώντως εἴρηται, abundé dictum éſt. Luci. ἱκανῶς τεθρήνηται, ſatis lamentum eſt. Idem tamẽ εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φονευθῆναι, in fatis eſt illi ab hoc occidi. Æſch. ἀπείρηταί σοι, interdictũ eſt tibi.

Quædam imperſonalia perſonalibus retexuntur: μεταμέλει μοὶ τούτου,

pœnitet me hujus, μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ, pœnitentia hujus ducor: δεῖ μοι χρημάτων, opus eſt mihi pecuniis, δέομαι χρημάτων, opus habeo pecuniis.

Cap. 21. De infinito ſubſtantivo.

Verbum ſubſtantivum regit anté & póſt eundem caſum: modó nominativum: Xenoph. νομίζω, ἐὰν ἱππεὺς γένωμαι, ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι, exiſtimo, ſi eques fiam, homo volucris fore: id eſt, credo me fore hominem volucrem. Demoſt. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, quando dixerit popularis eſſe. Idem, Μαύσωλος φίλος εἶναι φάσκων Ῥοδίων, Mauſolus dicens eſſe amicus Rhodiorum. Sic Ovid.

--rettulit Ajax,

Eſſe Jovis pronepos.--

Modó genitivum. Plat. ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τἄλλα σοφωτάτων εἶναι

εἶ) αἰθρώπων, ſenſi ipſos putare, propter poeſim, & alia (id eſt in aliis quoque) ſe ſapientiſſimos eſſe homines.

Modó dativum. Herodot. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πορθμεῖ γίνεσθαι, huic non licere portitori eſſe. Quomodo & Cicero ait, Licuit Themiſtocli eſſe otioſo. Xenoph. οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται βασιλεῖ, ἢ ἱερεῖ μὲν τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς εἶ)· στρατηγῷ δὲ τὰ πρὸς τοὺς αἰθρώπους, nullũ aliud opus relinquitur regi, quám eſſe ſacerdoti, quod ad deos; & imperatori, quod ad homines attinet.

Quidam reprehendunt illud, βούλομαι ἐμὲ εἶ) ἀγαθὸν, volo me eſſe bonum. Attamen Cicero 1 Catil. dixit, Cupio me eſſe clementem.

Si infinitum & verbum præcedẽs, ad eandem perſonam attinent, accuſativus reticetur: ἔφη ποιήσειν, dixit

factum. Sic Terent. Pollicitus ſum factum.

Cap. 22. De gerundio.

Gerundium regit caſum ſui verbi, Socr. φαύλων ἔργων καὶ τοὺς λόγους παραιτητέον, facinorum malorum ſermones quoq; repudiandum. Plat. ψυχὴν ἀνόητον, αἰσχρὰν καὶ ἄμετρον θετέον, animum amentem turpem & immoderatum ſtatuendum: id eſt, animus amens pro turpi & immoderato habendus. ἐπεὶ τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον (φασὶ) πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν, cúm medium conſequi ſummé ſit difficile, ſecunda (ut inquiunt) navigatione, minima capiendum malorũ. Quod Latini rariús imitati: Plaut. Aliqua conſilia reperiendum. Potiús autem & ſæpiús dicitur per gerundiva, Conſilia reperienda.

Aliquando dativus additur. Iſocr. θάνατον ἡμῖν αἱρετέον ἐστὶ, mortem nobis eligendum eſt.

Aliquando accuſativus duplicatur. Ariſtot. ἐπισκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα, conſiderandum (vel, inſpectandū) igitur alia quidem ipſum, alia veró uxorem: id eſt, alia conſiderare debet ipſe, uxor alia.

Aliquando abſq; caſu, ἰστέον ὅτι, ſciendum quód. Sic λαθητέον, ποιητέον, latendum, faciendum.

Cap. 23. De varia rectione adverbiorum.

Derivata á nominibus, primitivorum caſum, ut Latiné, retinent: ἴσα τοῖς γονεῦσιν ἐθεράπευσεν αὐτοὺς, æqualiter parentibus, coluit ipſos. ὁμοίως τοῖς παισὶν ἐπαίδευσε, ſimiliter liberis inſtituit. ἀξίως τῆς πόλεως, cōgruenter civitati.

Eurip. ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, itaq; quilibet ſeipſum proximo magis amat. Sic ἥκιστα πάντων minimé omnium, μάλιστα πάντων maximé omnium.

Cum genitivo.

Adverbia genitivo ſerviunt quædam é localibus: ut ποῦ γῆς; ubi terrarum? Iſocr. κινδύνων ὄντας πόῤῥω, τῶν δ᾽ ὠφελειῶν ἐγγὺς, periculis qui ſunt procul, commoda autem prope. Idem, ὧν ἐγγὺς αὐτοὶ τυγχάνουσιν ὄντες, quos prope ipſi ſunt. Sic ἐγγύθι. Ariſtoph. τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, longé enim habito ab agris. Sic ἐντὸς ἄστεος in urbe, ἐκτὸς (poeticé ἔκτοθεν & ἔκτοθε) ἐλαιῶν extra oleas, ἔξω βελῶν extra tela: ἕως Ἡρακλέους στηλῶν, uſque ad Herculis columnas.

Serviunt eidem caſui alia multa: ut πλησίον ὀφθαλμῶν, prope oculos:

ἐναντίον ὑμῶν, coram vobis, προπάροιθεν & προπὰρ ὁμίλου, ante multitudinē: λάθρα ſeu κρύφα τῶν ἄλλων, clam aliis νόσφι δεσποίνης, abſq; hera: ἄνευ καμάτου, citra laborem: μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων, ne ſacrificato ſine farinis: χωρὶς τῶν εἰρημένων, præter ea quæ dicta ſunt: πλὴν ἄλλων, præter alios: πλὴν χρημάτων, præter nummos: σοφίας ἕνεκα, ſapientiæ cauſſa: τούτου χάριν, hujus gratia. Sic temporalia. Lucian. ὁπότε τοῦ ἔτους, quo anni tempore: ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die: δὶς τοῦ μηνὸς, bis in menſe: τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ter in anno: ἐφεξῆς τοῦ ἑνὸς, deinceps poſt unum: μεταξὺ λόγων, inter ſermones, inter loquendum: (ſed & μεταξὺ ὀπτώμενα, inter aſſandum) ἕως τοῦ νῦν, uſque ad præſens tempus. Demoſth. ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, uſq; ad hodiernum diem. Idem, μέχρι τοῦ δυνατοῦ, quoad fieri poteſt. ἄχρι κόρου,

uſque ad ſatietatem.

Sed quædam modó poſtponuntur ſuis caſibus, δυοῖν ἕνεκα, τούτων χωρὶς, ἐμοῦ χάριν, duorum gratia, ſine his, mei gratia. Modó ſunt media: Demoſth. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας, privatæ cauſa ſimultatis. ἕνεκα interdum intelligitur, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, beatum te judico propter fortunam: aut, quod ad fortunam attinet, ὦ μακάριε τῆς θέας, ô beate ob viſionem. Pro eodem poetis eſt εἵνεκα & εἵνεκεν, οὕνεκα & οὕνεκεν.

Cum dativo.

Dativum habent congregativa, ἅμα τῷ λέγειν, ſimulatq; dictum: ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, uná cum aliis.

Cum accuſativo.

Accuſativo ſerviunt jurativa: νὴ Δία, per Jovem: νὴ τὴν Δήμητρα, per Cererem: οὐ μὰ Δία, non per Jouem.

Cap.

Cap.24. De interjectionibus.

Cum nominativo.

Interjectionum quæ Latinis appellantur, ſua etiam rectio eſt, ſed varia. Eurip. οἴ ἐγὼ μελέα, hei ego miſera. Julian. epiſt. ὦ λόγος, ὦ φρένες, ὦ συνέσις, ὦ ἐπιχειρήματα, ὦ ἁρμονία, ὦ συνθήκη, ô ſermo, ô mentes, ô prudentia, ô epichemata, ô concinnitas, ô compoſitio.

Cum genitivo.

Αἴ, φεῦ, ὤ, οἴ, ἰώ, βαβαί. Favorin. αἲ αἲ τῶν νεογνῶν μου παιδίων, heu heu recéns natos meos liberos. Soph. φεῦ τοῦ θανόντος, heu mortuum. Ariſtophanes, ὤμοι σοφίας, ô ſapientiam: ὤμοι μανίας τῆς σῆς, ô inſaniam tuam. Lycia. οἴμοι τῶν κτημάτων, οἴμοι τῶν ἀγρῶν, heu poſſeſſiones, heu agros. Suid. ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ô ô vulnera dolorifica. Favor. ὦ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ô meã ærumnã.

Idem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας, papæ, quæ eſt hæc felicitas.

Cum dativo.

ἰὼ, οἴ, ὤ, αἴ. Sophocles, ἰὼ, μοὶ, μοὶ, hei mihi, mihi: vel, heu mihi miſero. Ariſtophanes, οἴ μοι, περιείλημμαι μόνος, οἴ μοι μάλ' αὖθις, hei mihi, obvolutus ſum ſolus, hei mihi valde rurſus. Favor. ὤ μοι τῷ δειλῷ, hei mihi miſero. Idem, αἲ αἲ μοὶ τῶν ἀγρῶν, hei hei mihi propter agros.

Cum vocativo.

ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ahu, ahu, ô Jupiter rex. ἆ μὴ λέγε, ὦ πονηρὲ, ah ne dic, ô improbe. Ariſtoph. ἰὼ ἰὼ τέκνον, ohe ohe fili.

Sine caſu.

Plerunque ſine caſu ſunt. Sophocles, φεῦ φεῦ φρονεῖν, papæ papæ ſapere. Ariſtoph. φεῦ, εἴθ' ὤφελ' ὁ προμνήστρια ἀπολέσθαι κακῶς, eheu, utinam auſpex nuptia-

nuptiarum periiſſet malé. Gregor. ὦ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην; ô quomodo ſine lacrymis horum feram memoriam? Idem, ὦ τίς Ιερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν, ô quis Ieremias deplorat noſtram confuſionẽ.

Cap. 25. De præpoſitionibus genitivi.

Præpoſitionum ſignificationes, non aliter quám exemplis definientur. Aliæ ſunt caſus unius, aliæ complurium.

Genitivo tantúm ſerviunt quatuor: duæ monoſyllabæ, ἐκ vel ἐξ, & περί: duæ diſyllabæ, ἀντὶ & ἀπό. περὶ fol. 408

Ἐκ & ἐξ.

Ἐκ ante conſonam, ἐκ πόλεως é civitate, ἐκ ψυχῆς ex animo, ἐκ καρδίας ex corde, ἐκ παίδων á pueris. Herodot. ταῦτα οἱ ἐντέτακτο ἐν Δαρείῳ, hæc

ipſi mandata erant á Dario.

Ἐξ ante vocalem, ἐξ αὐλῆς, ex aula: & tamen Theocritus dixit,

--ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον,--
--utriſq; ex
Parietibus viri gradiebantur.--

In fine verſus, ἐξ præcedit conſonam ſequentis. Sed poeta eſt.

Aliquando ſervit comparationi. Lucian. ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα, ego ex omnibus pulcherrima viſa ſum: Ex omnibus, pro omnium.

Πρὸ.

Πρὸ θυρῶν, pro foribus, vel ante fores: πρὸ τοῦ πολέμου, ante bellum: δοῦλος πρὸ δούλου, ſervus præ ſervo: πρὸ τῶν ἰδίων, præ ſuis & propriis. Herod. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, bellum præ pace optat.

Ἀντί.

Ἀντί. Demoſth. βέλτιςα ἀντὶ τῶν ἡδέων, optima pro jucundis. Hom.

σοὶ δὲ Θεοὶ τῶν δ᾽ ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν,

Tibi veró dii pro his gratiam gratam dent.

Iſocrates, ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, pro mortali corpore immortalē gloriam ex permutatione conſequi. Proverb. ἀντὶ κακῆς κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς, pro mala cane ſuem repoſcis. Aliquando ἀντὶ *ex* quoq; ſignificat. Thucyd. ἀντ᾽ ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται, pro bonis mali effecti ſunt.

Ἀπό.

Ἀπό. ἀφ᾽ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους, ab equis ad aſinos: ἀπὸ πόλεως ab urbe, ἀπὸ δείπνου poſt cœnam, ἀπὸ τῆς πολυπειρίας, propter multiplicem experientiam.

Aliquando jungitur verbo judicii, καθαρεῖ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας;

ipſ ... quovis peccato.

Cap. ... De præpoſitionibus dativi.

& ... o tantúm ſerviunt duæ, ἐν

'Εν.

... οὐρανῷ, in cœlo: ἐν τοσούτῳ, inte... : ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, hac die: ἐν τῷ ... θεῷ, in Dei poteſtate. Xenoph. ἐν ... πέλταις καὶ ἀκοντίοις, cum peltis & jaculis. Theocritus,

—Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
ἔν τ' ἀμητήρεσσι,—

—ô Lycida amice, ajunt te omnes
Eſſe fiſtulatorem eximium & in paſtoribus
Et in meſſoribus,—

ubi ἐν ſignificat Inter, ut Latinè *in orato-*

ratoribus, id eſt, *inter oratores*. Sic ὄνος ἐν μελίτταις, aſinus inter apes.

At ἐν ᾅδου, apud inferos: ſubauditur τόπῳ, loco: ut Latiné *ad Opis*, ſupple *ædem*. Sic ἐν διδασκάλου, in doctoris: ſupple οἴκῳ, domo: quod frequens eſt.

Doricé accuſativo ſervit, ait Euſtathius. Poeticé ἐνὶ & εἰν pro ἐν.

Periphraſis ex ἐν.

Cum articulo eſt pro nomine, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, cœleſtis, vel qui eſt in cœlis: quod aliarum quoq; præpoſitionum commune eſt.

Σύν.

Σὺν λόγῳ, cum ratione: σὺν Θεῷ, Dei auxilio: Aliquando ſubauditur, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, amputans ipſis ulnis pennas, id eſt, cum ipſis ulnis.

Periphraſis ex σύν.

C

pœnitet me hujus, μεταμέλομαι ἐπὶ τού-
τῳ, pœnitentia hujus ducor: δεῖ μοι
χρημάτων, opus eſt mihi pecuniis, δέο-
μαι χρημάτων, opus habeo pecuniis.

Cap. 21. De infinito ſubſtantivo.

Verbum ſubſtantivum regit anté & póſt eundem caſum: modó nominativum: Xenoph. νομίζω, ἐὰν ἱππεὺς γίνωμαι, ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι, exiſtimo, ſi eques fiam, homo volucris fore: id eſt, credo me fore hominem volucrem. Demoſt. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, quando dixerit popularis eſſe. Idem, Μαύσωλος φίλος εἶναι φάσκων Ῥοδίων, Mauſolus dicens eſſe amicus Rhodiorum. Sic Ovid.

–rettulit Ajax,
Eſſe Jovis pronepos.–

Modó genitivum. Plat. ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τἄλλα σοφωτάτων εἶναι

εἶναι ἀνθρώπων, ſenſi ipſos putare, propter poeſim, & alia (id eſt in aliis quoque) ſe ſapientiſſimos eſſe homines.

Modó dativum. Herodot. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πορθμεῖ γενέσθαι, huic non licere portitori eſſe. Quomodo & Cicero ait, Licuit Themiſtocli eſſe otioſo. Xenoph. οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται βασιλεῖ, ἢ ἱερεῖ μὲν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εἶναι, στρατηγῷ δὲ τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, nullũ aliud opus relinquitur regi, quám eſſe ſacerdoti, quod ad deos; & imperatori, quod ad homines attinet.

Quidam reprehendunt illud, βούλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθὸν, volo me eſſe bonum. Attamen Cicero 1 Catil. dixit, Cupio me eſſe clementem.

Si infinitum & verbum præcedẽs, ad eandem perſonam attinent, accuſativus reticetur : ἔφη ποιήσειν, dixit

factum. Sic Terent. Pollicitus ſum facturum.

Cap. 22. De gerundio.

Gerundium regit caſum ſui verbi, Socr. φαύλων ἔργων καὶ τοὺς λόγους παραιτητέον, facinorum malorum ſermones quoq; repudiandum. Plat. ψυχὴν ἀνόητον, αἰσχρὰν καὶ ἄμετρον θετέον, animum amentem turpem & immoderatum ſtatuendum: id eſt, animus amens pro turpi & immoderato habendus. ἐπεὶ τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον (φασὶ) πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν, cúm medium conſequi ſummé ſit difficile, ſecunda (ut inquiunt) navigatione, minima capiendum malorũ. Quod Latini rariús imitati: Plaut. Aliqua conſilia reperiendum. Potiús autem & ſæpiús dicitur per gerundiva, Conſilia reperienda.

Ali-

Aliquando dativus additur. Iſocr. θάνατον ἡμῖν αἱρετέον ἐστὶ, mortem nobis eligendum eſt.

Aliquando accuſativus duplicatur. Ariſtot. ἐπισκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα, conſiderandum (vel, inſpectandũ) igitur alia quidem ipſum, alia veró uxorem: id eſt, alia conſiderare debet ipſe, uxor alia.

Aliquando abſq; caſu, ἰστέον ὅτι, ſciendum quód. Sic λαθητέον, ποιητέον, latendum, faciendum.

Cap. 23. De varia rectione adverbiorum.

Derivata á nominibus, primitivorum caſum, ut Latiné, retinent: ἴσα τοῖς γονεῦσιν ἐθεράπευσεν αὐτοὺς, æqualiter parentibus, coluit ipſos. ὁμοίως τοῖς παισὶν ἐπαίδευσε, ſimiliter liberis inſtituit. ἀξίως τῆς πόλεως, cõgruenter civitati.

Eurip. ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, itaq; quilibet ſeipſum proximo magis amat. Sic ἥκιστα πάντων minimé omnium, μάλιστα πάντων maximé omnium.

Cum genitivo.

Adverbia genitivo ſerviunt quædam é localibus: ut ποῦ γῆς; ubi terrarum? Iſocr. κινδύνων ὄντας πόρρω, τῶν δ᾽ ὠφελειῶν ἐγγὺς, periculis qui ſunt procul, commoda autem prope. Idem, ὧν ἐγγὺς αὐτοὶ τυγχάνουσιν ὄντες, quos prope ipſi ſunt. Sic ἐγγύθι. Ariſtoph. τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, longé enim habito ab agris. Sic ἐντὸς ἄστεος in urbe, ἐκτὸς (poeticé ἔκτοσθεν & ἔκτοσθε) ἐλαιῶν extra oleas, ἔξω βελῶν extra tela: ἕως Ἡρακλέους στηλῶν, uſque ad Herculis columnas.

Serviunt eidem caſui alia multa: ut πλησίον ὀφθαλμῶν, prope oculos:

ἐναν-

ἐναντίον ὑμῶν, coram vobis, παρεπάρειθεν & παρέπαρ ὁμίλου, ante multitudinē: λάθρα ſeu κρύφα τῶν ἄλλων, clam aliis νόσφι δεσποίνης, abſq; hera: ἄνευ καμάτου, citra laborem: μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων, ne ſacrificato ſine farinis: χωρὶς τῶν εἰρημένων, præter ea quæ dicta ſunt: πλὴν ἄλλων, præter alios: πλὴν χρημάτων, præter nummos: σοφίας ἕνεκα, ſapientiæ cauſſa: τούτου χάριν, hujus gratia. Sic temporalia. Lucian. ὁπότε τοῦ ἔτους, quo anni tempore: ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die: δὶς τοῦ μηνὸς, bis in menſe: τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ter in anno: ἐφεξῆς τοῦ ἑνὸς, deinceps poſt unum: μεταξὺ λόγων, inter ſermones, inter loquendum: (ſed & μεταξὺ ὀπτῶμενα, inter aſſandum) ἕως τοῦ νῦν, uſque ad præſens tempus. Demoſth. ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, uſq; ad hodiernum diem. Idem, μέχρι τοῦ δυνατοῦ, quoad fieri poteſt. ἄχρι κόρου,

uſque ad ſatietatem.

Sed quædam modó poſtponuntur ſuis caſibus, δυοῖν ἕνεκα, τούτων χωρὶς, ἐμοῦ χάριν, duorum gratia, ſine his, mei gratia. Modó ſunt media: Demoſth. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας, privatæ cauſa ſimultatis. ἕνεκα interdum intelligitur, εὐδαιμονίζω σὲ τῆς τύχης, beatum te judico propter fortunam: aut, quod ad fortunam attinet, ὦ μακάριε τῆς θέας, ô beate ob viſionem. Pro eodem poetis eſt εἵνεκα & εἵνεκεν, οὕνεκα & οὕνεκεν.

Cum dativo.

Dativum habent congregativa, ἅμα τῷ λέγειν, ſimulatq; dictum: ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, unà cum aliis.

Cum accuſativo.

Accuſativo ſerviunt jurativa: νὴ Δία, per Jovem: νὴ τὴν Δήμητρα, per Cererem: οὐ μὰ Δία, non per Jouem.

Cap.

Cap. 24. De interjectionibus.

Cum nominativo.

Interjectionum quæ Latinis appellantur, ſua etiam rectio eſt, ſed varia. Eurip. οἲ ἐγὼ μελέα, hei ego miſera. Julian. epiſt. ὦ λόγος, ὦ φρένες, ὦ συνέσις, ὦ ἐπιχειρήματα, ὦ ἁρμονία, ὦ συνθήκη, ô ſermo, ô mentes, ô prudentia, ô epicheremata, ô concinnitas, ô compoſitio.

Cum genitivo.

Αἶ, φεῦ, ὢ, οἲ, ἰὼ, βαβαί. Favorin. αἲ αἲ τῶν νεογνῶν μου παιδίων, heu heu recéns natos meos liberos. Soph. φεῦ τοῦ θανόντος, heu mortuum. Ariſtophanes, ὤμοι σοφίας, ô ſapientiam: ὤμοι μανίας τῆς σῆς, ô inſaniam tuam. Lucia. οἴμοι τῶν κτημάτων, οἴμοι τῶν ἀγρῶν, heu poſſeſſiones, heu agros. Suid. ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδυνῶν, ô ô vulnera dolorifica. Favor. ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ô meã ærumnã.

Idem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας, papæ, quæ eſt hæc felicitas.

Cum dativo.

ἰὼ, οἴ, ὢ, αἴ. Sophocles, ἰὼ, μοὶ, μοὶ, hei mihi, mihi: vel, heu mihi miſero. Ariſtophanes, οἴμοι, περιείλημμαι μόνος, οἴμοι μάλ᾽ αὖθις, hei mihi, obvolutus ſum ſolus, hei mihi valde rurſus. Favor. ὤ μοι τῷ δειλῷ, hei mihi miſero. Idem, αἲ αἲ μοὶ τῶν ἀγρῶν, hei hei mihi propter agros.

Cum vocativo.

ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ahu, ahu, ô Jupiter rex. ἆ μὴ λέγε, ὦ πονηρὲ, ah ne dic, ô improbe. Ariſtoph. ἰὼ ἰὼ τέκνον, ohe ohe fili.

Sine caſu.

Plerunque ſine caſu ſunt. Sophocles, φεῦ φεῦ φρονεῖν, papæ papæ ſapere. Ariſtoph. φεῦ, εἴθ᾽ ὤφελ᾽ ἡ προμνήστρι᾽ ἀπολέσθαι κακῶς, eheu, utinam auſpex nuptia-

nuptiarum periiſſet malé. Gregor. ὢ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην; ô quomodo ſine lacrymis horum feram memoriam? Idem, ὢ τίς Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν, ô quis Ieremias deplorat noſtram confuſionẽ.

Cap. 25. De præpoſitionibus genitivi.

Præpoſitionum ſignificationes, non aliter quám exemplis definientur. Aliæ ſunt caſus unius, aliæ complurium.

Genitivo tantúm ſerviunt quatuor: duæ monoſyllabæ, ἐκ vel ἐξ, & πρό: duæ diſyllabæ, ἀντὶ & ἀπό. περὶ fol: 408

Ἐκ & ἐξ.

Ἐκ ante conſonam, ἐκ πόλεως é civitate, ἐκ ψυχῆς ex animo, ἐκ καρδίας ex corde, ἐκ παίδων á pueris. Herodot. ταῦτα οἱ ἐντέτακτο ἐν Δαρείου, hæc

ipſi mandata erant á Dario.

Ἐξ ante vocalem, ἐξ αὐλῆς, ex aula: & tamen Theocritus dixit,

--ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον,--
--utriſq; ex
Parietibus viri gradiebantur.--

In fine verſus, ἐξ præcedit conſonam ſequentis. Sed poeta eſt.

Aliquando ſervit comparationi. Lucian. ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίςη ἔδοξα, ego ex omnibus pulcherrima viſa ſum: Ex omnibus, pro omnium.

Περί.

Περὶ θυρῶν, pro foribus, vel ante fores: περὶ τοῦ πολέμου, ante bellum: δοῦλος περὶ δούλου, ſervus præ ſervo: περὶ τῶν ἰδίων, præ ſuis & propriis. Herod. πόλεμον περὶ εἰρήνης αἱρέεται, bellum præ pace optat.

Ἀντί.

Ἀντὶ. Demoſth. βέλτιςα ἀντὶ τῶν ἡδέων, optima pro jucundis. Hom.

σοὶ δὲ Θεοὶ τῶν δὴ ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν,

Tibi veró dii pro his gratiam gratam dent.

Iſocrates, ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξαϑαι, pro mortali corpore immortalē gloriam ex permutatione conſequi. Proverb. ἀντὶ κακῆς κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς, pro mala cane ſuem repoſcis. Aliquando ἀντὶ ex quoq; ſignificat. Thucyd. ἀντ᾽ ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται, pro bonis mali effecti ſunt.

Ἀπό.

Ἀπό. ἀφ᾽ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους, ab equis ad aſinos: ἀπὸ πόλεως ab urbe, ἀπὸ δείπνου poſt cœnam, ἀπὸ τῆς πολυπειρίας, propter multiplicem experientiam.

Aliquando jungitur verbo judicii, καθαρεύσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας;

...ger nos à quovis peccato.

Cap. 26. De præpoſitionibus dativi.

...tivo tantúm ſerviunt duæ, ἐν & σύν.

'Εν.

'Εν οὐρανῷ, in cœlo: ἐν τοσούτῳ, interim: ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, hac die: ἐν τῷ Θεῷ, in Dei poteſtate. Xenoph. ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, cum peltis & jaculis. Theocritus,

--Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
ἔν τ' ἀμητήρεσσι,--

--ô Lycida amice, ajunt te omnes
Eſſe fiſtulatorem eximium & in paſtoribus
Et in meſſoribus,--

ubi ἐν ſignificat Inter, ut Latinè *in orato-*

ratoribus, id eſt, *inter oratores*. Sic ὄνος ἐν μελίτταις, aſinus inter apes.

At ἐν ᾅδου, apud inferos: ſubauditur τόπῳ, loco: ut Latiné *ad Opis*, ſupple *ædem*. Sic ἐν διδασκάλου, in doctoris: ſupple οἴκῳ, domo: quod frequens eſt.

Doricé accuſativo ſervit, ait Euſtathius. Poeticé ἐνὶ & εἰν pro ἐν.

Periphraſis ex ἐν.

Cum articulo eſt pro nomine, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, cœleſtis, vel qui eſt in cœlis: quod aliarum quoq; præpoſitionum commune eſt.

Σύν.

Σὺν λόγῳ, cum ratione: σὺν Θεῷ, Dei auxilio: Aliquando ſubauditur, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, amputans ipſis ulnis pennas, id eſt, cum ipſis ulnis.

Periphraſis ex σύν.

C

pœnitet me hujus, μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ, pœnitentia hujus ducor: δεῖ μοι χρημάτων, opus eſt mihi pecuniis, δέομαι χρημάτων, opus habeo pecuniis.

Cap. 21. De infinito ſubſtantivo.

Verbum ſubſtantivum regit antè & pòſt eundem caſum: modò nominativum: Xenoph. νομίζω, ἐὰν ἱππεὺς γίνωμαι, ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι, exiſtimo, ſi eques fiam, homo volucris fore: id eſt, credo me fore hominem volucrem. Demoſt. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, quando dixerit popularis eſſe. Idem, Μαύσωλος φίλος εἶναι φάσκων Ῥοδίων, Mauſolus dicens eſſe amicus Rhodiorum. Sic Ovid.

--rettulit Ajax,
Eſſe Jovis pronepos.--

Modò genitivum. Plat. ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τἄλλα σοφωτάτων εἶναι

εἶναι ἀνθρώπων, ſenſi ipſos putare, propter poeſim, & alia (id eſt in aliis quoque) ſe ſapientiſſimos eſſe homines.

Modó dativum. Herodot. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πορθμεῖ γενέσθαι, huic non licere portitori eſſe. Quomodo & Cicero ait, Licuit Themiſtocli eſſe otioſo. Xenoph. οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται βασιλεῖ, ἢ ἱερεῖ μὲν τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς εἶναι· στρατηγῷ δὲ τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, nullũ aliud opus relinquitur regi, quám eſſe ſacerdoti, quod ad deos; & imperatori, quod ad homines attinet.

Quidam reprehendunt illud, βούλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθὸν, volo me eſſe bonum. Attamen Cicero 1 Catil. dixit, Cupio me eſſe clementem.

Si infinitum & verbum præcedẽs, ad eandem perſonam attinent, accuſativus reticetur: ἔφη ποιῆσαι, dixit

facturum. Sic Terent. Pollicitus ſum facturum.

Cap. 22. De gerundio.

Gerundium regit caſum ſui verbi, Socr. φαύλων ἔργων καὶ τοὺς λόγους παραιτητέον, facinorum malorum ſermones quoq; repudiandum. Plat. ψυχὴν ἀνόητον, αἰσχρὰν καὶ ἄμετρον θετέον, animum amentem turpem & immoderatum ſtatuendum: id eſt, animus amens pro turpi & immoderato habendus. ἐπεὶ τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον (φασὶ) πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν, cúm medium conſequi ſummé ſit difficile, ſecunda (ut inquiunt) navigatione, minima capiendum malorũ. Quod Latini rariús imitati: Plaut. Aliqua conſilia reperiendum. Potiús autem & ſæpiús dicitur per gerundiva, Conſilia reperienda.

Ali-

Aliquando dativus additur. Iſocr. θάνατον ἡμῖν αἱρετέον ἐστὶ, mortem nobis eligendum eſt.

Aliquando accuſativus duplicatur. Ariſtot. ἐπισκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα, conſiderandum (vel, inſpectandũ) igitur alia quidem ipſum, alia veró uxorem: id eſt, alia conſiderare debet ipſe, uxor alia.

Aliquando abſq; caſu, ἰστέον ὅτι, ſciendum quód. Sic λανθανητέον, ποιητέον, latendum, faciendum.

Cap. 23. De varia rectione adverbiorum.

Derivata á nominibus, primitivorum caſum, ut Latiné, retinent: ἴσα τοῖς γονεῦσιν ἐθεράπευσεν αὐτοὺς, æqualiter parentibus, coluit ipſos. ὁμοίως τοῖς παισὶν ἐπαίδευσε, ſimiliter liberis inſtituit. ἀξίως τῆς πόλεως, cõgruenter civitati.

Eurip. ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, itaq; quilibet ſeipſum proximo magis amat. Sic ἥκιστα πάντων minimé omnium, μάλιστα πάντων maximé omnium.

Cum genitivo.

Adverbia genitivo ſerviunt quædam é localibus: ut ποῦ γῆς; ubi terrarum? Iſocr. κινδύνων ὄντας πόῤῥω, τῶν δ' ὠφελειῶν ἐγγὺς, periculis qui ſunt procul, commoda autem prope. Idem, ὧν ἐγγὺς αὐτοὶ τυγχάνουσιν ὄντες, quos prope ipſi ſunt. Sic ἐγγύθι. Ariſtoph. τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, longé enim habito ab agris. Sic ἐντὸς ἄστεος in urbe, ἐκτὸς (poeticé ἔκτοθεν & ἔκτοθε) ἐλαιῶν extra oleas, ἔξω βελῶν extra tela: ἕως Ἡρακλέους στηλῶν, uſque ad Herculis columnas.

Serviunt eidem caſui alia multa: ut πλησίον ὀφθαλμῶν, prope oculos: ἐναν-

ἐναντίον ὑμῶν, coram vobis, *προπάροιθεν* & *προπὰρ ὁμίλου*, ante multitudinē: *λάθρα* ſeu *κρύφα τῶν ἄλλων*, clam aliis *νόσφι δεσποίνης*, abſq; hera: *ἄνευ καμάτου*, citra laborem: *μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων*, ne ſacrificato ſine farinis: *χωρὶς τῶν εἰρημένων*, præter ea quæ dicta ſunt: *πλὴν ἄλλων*, præter alios: *πλὴν χρημάτων*, præter nummos: *σοφίας ἕνεκα*, ſapientiæ cauſſa: *τούτου χάριν*, hujus gratia. Sic temporalia. Lucian. *ὁπότε τοῦ ἔτους*, quo anni tempore: *ἅπαξ τῆς ἡμέρας*, ſemel in die: *δὶς τοῦ μηνὸς*, bis in menſe: *τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ*, ter in anno: *ἐφεξῆς τοῦ ἑνὸς*, deinceps poſt unum: *μεταξὺ λόγων*, inter ſermones, inter loquendum: (ſed & *μεταξὺ ὀπτώμενα*, inter aſſandum) *ἕως τοῦ νῦν*, uſque ad præſens tempus. Demoſth. *ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας*, uſq; ad hodiernum diem. Idem, *μέχρι τοῦ δυνατοῦ*, quoad fieri poteſt. *ἄχρι κόρου*,

uſque ad ſatietatem.

Sed quædam modó poſtponuntur ſuis caſibus, δυοῖν ἕνεκα, τούτων χωρὶς, ἐμοῦ χάριν, duorum gratia, ſine his, mei gratia. Modó ſunt media: Demoſth. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας, privatæ cauſa ſimultatis. ἕνεκα interdum intelligitur, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, beatum te judico propter fortunam: aut, quod ad fortunam attinet, ὦ μακάριε τῆς θέας, ô beate ob viſionem. Pro eodem poetis eſt εἵνεκα & εἵνεκεν, οὕνεκα & οὕνεκεν.

Cum dativo.

Dativum habent congregativa, ἅμα τῷ λέγειν, ſimulatq; dictum: ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, uná cum aliis.

Cum accuſativo.

Accuſativo ſerviunt jurativa: νὴ Δία, per Jovem: νὴ τὴν Δήμητρα, per Cererem: οὐ μὰ Δία, non per Jouem.

Cap.

Cap. 24. De interjectionibus.

Cum nominativo.

Interjectionum quæ Latinis appellantur, ſua etiam rectio eſt, ſed varia. Eurip. οἴ ἐγὼ μελέα, hei ego miſera. Julian. epiſt. ὦ λόγος, ὦ φρένες, ὦ σύνεσις, ὦ ἐπιχειρήματα, ὦ ἁρμονία, ὦ συνθήκη, ô ſermo, ô mentes, ô prudentia, ô epicheremata, ô concinnitas, ô compoſitio.

Cum genitivo.

Αἴ, φεῦ, ὤ, οἴ, ἰώ, βαβαί. Favorin. αἴ αἴ τῶν νεογνῶν μου παιδίων, heu heu recéns natos meos liberos. Soph. φεῦ τοῦ θανόντος, heu mortuum. Ariſtophanes, ὤμοι σοφίας, ô ſapientiam: ὤμοι μανίας τῆς σῆς, ô inſaniam tuam. Lycia. οἴμοι τῶν κτημάτων, οἴμοι τῶν ἀγρῶν, heu poſſeſſiones, heu agros. Suid. ἰὼ ἰὼ θαυμάτων ἐπωδυνῶν, ô ô vulnera dolorifica. Favor. ὦ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ô meã ærumnã.

Idem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας, papæ, quæ eſt hæc felicitas.

Cum dativo.

ἰὼ, οἴ, ὤ, αἴ. Sophocles, ἰὼ, μοὶ, μοὶ, hei mihi, mihi: vel, heu mihi miſero. Ariſtophanes, οἴμοι, περιείλημμαι μόνος, οἴ μοι μάλ' αὖθις, hei mihi, obvolutus ſum ſolus, hei mihi valde rurſus. Favor. ὤ μοι τῷ δειλῷ, hei mihi miſero. Idem, αἰ αἰ μοὶ τῶν ἀγρῶν, hei hei mihi propter agros.

Cum vocativo.

ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ahu, ahu, ô Jupiter rex. ἆ μὴ λέγε, ὦ πονηρὲ, ah ne dic, ô improbe. Ariſtoph. ἰὼ ἰὼ τέκνον, ohe ohe fili.

Sine caſu.

Plerunque ſine caſu ſunt. Sophocles, φεῦ φεῦ φρονεῖν, papæ papæ ſapere. Ariſtoph. φεῦ, εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, eheu, utinam auſpex nuptia-

nuptiarum periiſſet malé. Gregor. ὦ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην; ô quomodo ſine lacrymis horum feram memoriam? Idem, ὦ τίς Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν, ô quis Ieremias deplorat noſtram confuſionẽ.

Cap. 25. De præpoſitionibus genitivi.

Præpoſitionum ſignificationes, non aliter quám exemplis definientur. Aliæ ſunt caſus unius, aliæ complurium.

Genitivo tantúm ſerviunt quatuor: duæ monoſyllabæ, ἐκ vel ἐξ, & πρό: duæ diſyllabæ, ἀντὶ & ἀπό. περὶ fol. 408

Ἐκ & ἐξ.

Ἐκ ante conſonam, ἐκ πόλεως é civitate, ἐκ ψυχῆς ex animo, ἐκ καρδίας ex corde, ἐκ παίδων á pueris. Herodot. ταῦτα οἱ ἐντέτακτο ἐν Δαρείου, hæc

ipſi mandata erant á Dario.

'Eξ ante vocalem, ἐξ αὐλῆς, ex aula: & tamen Theocritus dixit,

--ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον,--
--*utriſq; ex*
Parietibus viri gradiebantur.--

In fine verſus, ἐξ præcedit conſonam ſequentis. Sed poeta eſt.

Aliquando ſervit comparationi. Lucian. ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα, ego ex omnibus pulcherrima viſa ſum: Ex omnibus, pro omnium.

Πρό.

Πρὸ θυρῶν, pro foribus, vel ante fores: πρὸ τοῦ πολέμου, ante bellum: δοῦλος πρὸ δούλου, ſervus præ ſervo: πρὸ τῶν ἰδίων, præ ſuis & propriis. Herod. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, bellum præ pace optat.

'Αντί.

Ἀντὶ. Demoſth. βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων, optima pro jucundis. Hom.

σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ᾽ ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν,

Tibi veró dii pro his gratiam gratam dent.

Iſocrates, ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, pro mortali corpore immortalē gloriam ex permutatione conſequi. Proverb. ἀντὶ κακῆς κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς, pro mala cane ſuem repoſcis. Aliquando ἀντὶ *ex* quoq; ſignificat. Thucyd. ἀντ᾽ ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται, pro bonis mali effecti ſunt.

Ἀπό.

Ἀπό. ἀφ᾽ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους, ab equis ad aſinos: ἀπὸ πόλεως ab urbe, ἀπὸ δείπνου poſt cœnam, ἀπὸ τῆς πολυπειρίας, propter multiplicem experientiam.

Aliquando jungitur verbo judicii, καθαιρεῖ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας;

purget nos á quovis peccato.

Cap. 26. De præpoſitionibus dativi.

Dativo tantúm ſerviunt duæ, ἐν & σύν.

Ἐν.

Ἐν οὐρανῷ, in cœlo: ἐν τοσούτῳ, interim: ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, hac die: ἐν τῷ Θεῷ, in Dei poteſtate. Xenoph. ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, cum peltis & jaculis. Theocritus,

--Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ᾽ ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
ἔν τ᾽ ἀμητήρεσι,--

--ô *Lycida amice, ajunt te omnes*
Eſſe fiſtulatorem eximium & in paſtoribus
Et in meſſoribus,--

ubi ἐν ſignificat Inter, ut Latiné *in orato-*

ratoribus, id eſt, *inter oratores*. Sic ὄνος ἐν μελίτταις, aſinus inter apes.

At ἐν ἅδου, apud inferos: ſubauditur τόπῳ, loco: ut Latiné *ad Opis*, ſupple *ædem*. Sic ἐν διδασκάλου, in doctoris: ſupple οἴκῳ, domo: quod frequens eſt.

Doricé accuſativo ſervit, ait Euſtathius. Poeticé ἐνὶ & εἰν pro ἐν.

Periphraſis ex ἐν.

Cum articulo eſt pro nomine, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, cœleſtis, vel qui eſt in cœlis: quod aliarum quoq; præpoſitionum commune eſt.

Σύν.

Σὺν λόγῳ, cum ratione: σὺν Θεῷ, Dei auxilio: Aliquando ſubauditur, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, amputans ipſis ulnis pennas, id eſt, cum ipſis ulnis.

Periphraſis ex σύν.

Compoſitum cum numerali nomine, eſt pro nomine diſtributivo: σιώδυο bini, σιώτρεῖς terni, σιωεκκαίδεκα ſenideni.

Cap. 27. De præpoſitionibus accuſativi.

Accuſativo tantúm ſerviunt duæ, εἰς vel ἐς, & ἀνά.

Εἰς, *Atticé* ἐς.

Εἰς ἀγορὰν, in forum: εἰς ἄρχοντα, ad principem: εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere: εἰς ψάμμον οἰκοδομεῖν, in arenam (vel, in arena) ædificare: ἁμαρτάνειν εἴς τινα, peccare contra aliquem: εὔνοις εἰς τὸν δῆμον, benevolus erga populum. εἰς θωπεύματα, ad blanditias: εἰς τὸ τυχεῖν, ad conſequendũ: διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας, delatus apud Macedonas. ſic εἰς ἐκκλησίαν, apud eccleſiam, εἰς ἑκατὸν, ad centum, pro circiter: ut Terent.

rent. ad quindecim talenta. At εἰς διδασκάλου, ſubauditur οἰκίαν, (ut antea) in domum præceptoris: εἰς ᾅδου, ad inferos.

Ἀνά.

Ἀνὰ μετρητὰς δύο, ad metretas duas: ἀνὰ χεῖρα, ad manū: ἀνὰ χρόνον, per tempus: ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλεῖν, contra flumen navigare, id eſt, adverſo flumine.

Cum dativo autem poeticé jungitur, ἀνὰ βωμοῖς, ſuper aris: χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, aureo cum ſceptro.

Cap. 28. De præpoſitionibus genitivi & accuſativi.

Præpoſitiones multiplicis rectionis, aliæ ſunt genitivi & accuſativi tantúm, aliæ etiam dativi.

Genitivi & accuſativi tantúm ſunt quinq;, ὑπὲρ, μετὰ, διὰ, κατὰ, περί.

Ὑπέρ.

Ὑπὲρ cum genitivo, ὑπὲρ τῆς στέγης, ſuper tecto: εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; ſi Deus pro nobis, quis contra nos? Heſiodus,

δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα,

Juſtitia veró præ injuria valet Ad finem perducta.

ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμιον, de te ipſo ne dixeris encomium. ὑπὲρ ὧν ἔπραξα, ἐρῶ, de his quæ feci, dicam.

Cum accuſativo, ὑπὲρ ἄνθρωπον τί ἐστιν ὁ Θεὸς εἰδέναι, ſupra hominem, quid ſit Deus, cognoſcere: τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, quæ ſupra nos, nihil ad nos: ὑπὲρ τὸ μέτρον, ſupra menſurã, ſeu modum: ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, ſupra peram ſapere.

Μετά.

Μετὰ cum genitivo. Ioſeph. μεθ' ὧν ὁ δίκαιόν ἐστι, μετ' ἐκείνων ὁ Θεός, quibuſcum

cum jus eſt, cum illis Deus.

Poeticé cum dativo. Homer.

αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο,

Ipſe veró cum primis laborabat.

Cum accuſativo. Heſiodus,

ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους,

Αἰδὼς καὶ Νέμεσις,

Immortalium ad gentem ibant relictis hominibus,

Verecundia & Nemeſis.—

Herodot. Θρηΐκων ἔθνος μέγιστόν ἐστι μετά γε Ἰνδοὺς, πάντων ἀνθρώπων, Thracũ gens maxima eſt, poſt quidem Indos omnium hominum. Herodian. βάκτρον ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, baculus erat ipſi inter manus.

Διά.

Διὰ cum genitivo. Ariſtophan. διὰ δακτυλίου ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις, per annulum me quidem traxiſſes. δι' ἀγο-

ρᾶς, per forum: διὰ ἡμέρας, per diem: διὰ ἔτους πέμπτου, quinto quoq; anno. Polyb. πάντα ἦν τὰ παρ' αὐτοῖς λόγια πᾶσι τότε διὰ στόματος, omnia apud illos eximia, omnibus tum erant in ore. Homer.

--τανυσσάμενος διὰ μήλων,

—extenſus inter (vel *per*) *oves.*

Cum accuſativo. Homerus,

--διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,

-- perq; arma & nigrum ſanguinem.

Euſtathius putat hîc διὰ in accuſativo eſſe pro κατά.

Κατά.

Κατὰ cum genitivo: κατὰ τοῦ κυρίου, adverſus Dominum: ἐγκώμια καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, laudes de vobis pulcherrimas: κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, de homine: κατὰ πετρῶν, é ſaxis: κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, per ſummum Jovem.

Cum accuſativo, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, quæ ſit ſecundum teipſum ducito: id eſt,

eſt, æqualem. Lucian. μεῖζον ἢ καθ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι, major quám pro privata fortuna videbatur res eſſe: ὁ καθ' ἡμᾶς γεγονὼς, qui natus eſt ſecundum nos: id eſt, qui fuit noſtra ætate: καθ' ἡμέραν, in dies ſingulos: κατ' ἔτος, ſingulis annis: κατὰ μῆνα, ſingulis menſibus: κατὰ πόλεις, oppidatim: (at κατὰ πόλιν, per urbem, id eſt, in urbe) κατὰ κώμας, vicatim: κατ' ἄνδρα ἕκαστον, viritim. Sic ὁ καθ' ἕκαστον, ἡ καθ' ἑκάστην, ſingulus, ſingula: item οἱ καθ' ἕνα, ſinguli. κατὰ πορθμὸν, ad portum.

Servit aliquando comparativis. Paul. καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτὸν, quanto majorem honorem habet is qui conſtruxit domum, quám ipſa domus.

Periphraſis ex κατά.

Cum articulo, eſt pro nomine: οἱ κατ' ἀγορὰν, id eſt ἀγοραῖοι, circulato-

res vel cauſidici.

Κατὰ deeſt aliquando. Sophocl. μέγας πλευρὰν βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, magnus latus bos, á parvo tamen flagello rectus in viam ingreditur: hîc κατ' ſubauditur. Sic Σύρος τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, Syrus nomen & patriam: ut & Latini poetæ, Cætera Grajus, Fractus membra.

Περί.

Περὶ cum genitivo, περὶ τῶν πρωτείων φιλονεικεῖ, de primatu certat: περὶ τούτων, de his: Ἀγαμέμνονος πέρι, de Agamemnone. Aliquando eſt cum verbo judicii, ut Latine, περὶ προδοσίας τοῦτον κρίνω, hunc de proditione accuſo.

Cum dativo poeticé jungitur. Homerus,

--περὶ δουρὶ, --*circum haſtam.*

Cum accuſativo, περὶ τὸ ὄρος, in circuitu montis. ὅτε περὶ τὴν πόλιν ἐγένοντο,

cúm

cúm ad civitatem veniſſent. πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα, purpura juxta purpuram judicanda. Plat. τυφλοῦται ὁ φιλῶν περὶ ὃ φιλούμενον, cæcutit amans circa amatum. Ariſtot. τίκτει δὲ περὶ ἐννέα ὠὰ, parit circiter novẽ ova.

Periphraſis ex περὶ.

Hîc quoq; ſua periphraſis eſt cum articulo, οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, id eſt, οἱ ἱερεῖς, ſacerdotes: οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα, id eſt, ὁ ἄρχων, princeps: τοὺς περὶ Κράτητα, Cratetem: οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, Anaxagoras. Aliquando & ſectatores hîc indicantur, οἱ περὶ Θεαγένη, Theagenes & ejus aſſeclæ.

Cap. 29. De præpoſitionibus genitivi, dativi, accuſativi.

Præpoſitiones genitivi, dativi, & accuſativi caſus, ſunt quinque, ἀμφὶ, ἐπὶ, ὑπὸ, παρὰ, πρὸς.

'Ἀμφί.

'Ἀμφὶ cum genitivo. Herodot. τοῖσι Ἀμφικτυόσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος, Amphictyonibus (ſeu accolis) omnibus habitantibus circum hanc urbem.

Cum dativo. Herodot. ἀμφὶ μὲν μάχῃ τοσαῦτα εἰρήσθω, de prælio quidẽ tot tantaq; dicta ſunto. Homer.

τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν,

Talem propter mulierẽ multum tempus moleſtias pati.

Cum accuſatiuo. Arrian. ἐγεγόνει ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη, natus erat circiter annos quinquaginta.

Periphraſis ex ἀμφί.

Atq; hic illa præcipuè periphraſis eſt, de qua prædictum. Homer.

οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,

Λάμ-

Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ' ὄζον
    Ἄρηος,

Qui veró erant circum Priamum &
    Panthoum atq; Thymœtem,
Lampumq́; Clytiumq́;, Hicetaonaq́;
    ramum Martis.

ubi Euſtath. ait, ῥητόρων ἴδιον τὸ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ἀλέξανδρον, ἢ Μενέλαον, ἢ Ἀγαμέμνονα, λέγειν οἱ ἀμφὶ Ἀλέξανδρον, καὶ οἱ ἀμφὶ Μενέλαον, καὶ οἱ ἀμφὶ Ἀγαμέμνονα, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος ἐνταῦθ' ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ὁ Πρίαμος, καὶ ὁ Πάνθοος, καὶ ὁ Θυμοίτης, καὶ ὁ Λάμπος, καὶ ὁ Κλυτίος, καὶ ὁ Ἱκετάων, ἐκάθηντο ἐν τοῖς πύργοις, φησὶν, οἱ δὲ ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, καὶ τὰ ἑξῆς, oratorum propriũ eſt, cúm dicere debeãt Alexandrum, aut Menelaum, aut Agamemnonem, ut dicant, qui circa Alexandrum, qui circa Menelaum, qui circa Agamemnonem ſunt, & ſimilia. Ita igitur & Homerus hîc pro eo quod eſt dice-

re, quód Priam⁹, & Panthous, & Thymœtes, & Lampus, & Clytius, & Hicetaon, ſedebant in turribus, dicit, qui circa Priamum & Panthoum erant, & id genus deinceps. Atq; hæc periphraſis etiam non minús oratoria eſt quám poetica, quanquam ambigua eſt, ut οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, pro, Piſiſtratus cum ſociis, vel Piſiſtratus tantúm.

Ἐπί.

Ἐπὶ cum genitivo, ἀποπλέοντες ἐπ' οἴκου, abnavigantes domũ verſus: ἐπὶ πολλῶν, in multis: ἐπὶ πόλεων λέγεται, de civitatibus dicitur: ἐπὶ τοῦ Κρόνου, ſub Saturno: ἐπὶ ἄρχοντος Καίσαρος, imperante Cæſare.

Cum dativo, ἐπεὶ ἐπὶ τῇ Κυρηναίων πόλι ἐπέστησαν, cúm ad Cyrenæorũ vrbem veniſſent: ἐπὶ λόγοις, in diſciplinis.

Cum accuſativo, ἐπὶ ποσὸν, aliquantúm: ἐπὶ γαῖαν, ſuper terram: ἐπὶ τὴν πόλιν, ad

λιν, ad civitatem: ἐπὶ τὰς ἡδονὰς στρατεύομαι, adverſus voluptates milito: ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι, ad focum ſedere.

Ὑπό.

Ὑπὸ cum genitivo, ὑπὸ τῆς στέγης, ſub tecto: ὑπὸ κόλπου τὰς χεῖρας ἔχειν, ſub ſinu manus habere. ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων καὶ ὑπὸ ἡδονῶν καὶ ὑπὸ φόβου, invictus á pecuniis & á voluptatib. & á terrore. ἀποθανὼν ὑπὸ Μενέλεω, occiſus á Menelao: ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τιμώμενος, á bonis honoratus: μὴ ἀπατᾶσθαι ὑπὸ λόγου, non decipi ab argumento: πεπαίδευται ὑπ᾽ ἐμοῦ, eruditus eſt á me. νοσεῖ ὑπὸ πόνου, ægrotat ex labore: ἀπέθανεν ὑπὸ πυρετοῦ, ex febre interiit. δακρύειν ὑφ᾽ ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate.

Cum dativo, ὑπὸ γῇ, ſub terra: ὑπὸ δένδρῳ, ſub arbore: εἰ ἐσόμεθα ὑπ᾽ αὐτοῖς, ſi erimus ſub ipſis: ὑπὸ Πέρσῃσι ἄρχεται, á Perſis incipit.

Cum accuſativo. Paul. οὐκ ἐστὲ ὑπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ ὑπὸ χάριν, non eſtis ſub lege, ſed ſub gratia: ὑπὸ ἐκείνους ἔσονται, ſub illis erunt: ὑπὸ νύκτα, ſub (item per) noctem.

Παρά.

Παρὰ cum genitivo, παρὰ Θεοῦ τἀγαθὰ, á Deo bona. Xen. πρόσειπε παρ' ἐμοῦ, ſaluta ex me. Iſæus, παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσας, ſumptibus de meo factis.

Periphraſis ex παρὰ.

Hîc cum articulo periphraſis eſt nominis, ut antea, οἱ παρὰ τοῦ βασιλέως, regii. Quomodo pro Muræna Cic. Qui erant á Platone, id eſt Platonis diſcipuli. Sic Marc. cap. 3, verſ. 21, cúm de Apoſtolis duodecim deque τῷ ὄχλῳ (turba importuniore) dixiſſet, καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γὰρ ὅτι ἐξέστη, & cúm audiſſent qui erant ab ipſo, exierunt ad

eum

eum coercendum: dicebant enim quód inſaniret. Et hîc ſuppoſitum verbi *inſaniret*, intelligitur ὄχλος turba. Moſchopulus etiam in lib. de Atticis vocibus, iſtud ἐξέστη interpretatur pro ὑποχωρεῖν ſecedere, qui ſeceſſiſſet, in ſecretum nempe. Et tum ſuppoſitum eſſet *Chriſtus*. Sed ſuperior interpretatio clarior & convenientior eſt.

Cum dativo. Homerus,

--πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
οἵ κέ με τιμήσουσι,--
--apud me quidem & alii,
Qui me honorabunt.--

παρὰ βασιλεῖ κάθηται, prope regẽ ſedet: παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me moratur: παρὰ σοὶ, penes te, vel judicio tuo.

Cum accuſativo, παρά σε ἦλθον, ad te veni. Paulus, κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, judicat diem pro die. παρὰ τὸ συμβε-

ϐηκὸς, ſecundum (vel per) accidens: παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoq; menſe: παρὰ τὸν καιρὸν, in ipſa occaſione: παρὰ τοὺς υἱοὺς, præ filiis: παρὰ τί, propter quid: παρὰ τὸ ἀδικεῖν, ἡ τιμωρεία, propter injuriam, ſupplicium: παρὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, poſt mala prudentior. παρὰ τοὺς νόμους, contra leges: παρὰ γνώμην συμβαίνει, præter opinionem accidit: παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχεῖ, præter meritum infortunatus eſt.

Πρός.

Πρὸς cum genitivo. Plat. τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος, amorem pulchrorum ex moribus deligit unuſquiſq;. πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς, pro viro generoſo, ſeu ex officio viri generoſi. πρὸς Θεοῦ τἀγαθὰ, á Deo bona: ἔπεσε φλὸξ πρὸς οὐρανοῦ, cécidit flamma de cœlo: ἧκε πρὸς Θεοῦ, vênit per Deum. πρός τε Θεῶν μακάρων, καὶ πρὸς

θνητῶν ἀνθρώπων, coramq; diis beatis, & coram mortalibus hominibus. Demoſth. ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν, ſupplico & obteſtor per liberos, per uxores, per ea quæ ſunt vobis bona.

Cum dativo, πρὸς τούτοις, adhæc: & πρὸς τούτοις, apud hos. Heſiodus,

αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ,

Verecundia tibi prope inopiam, confidentia verò prope opes.

Cum accuſativo, πρὸς σὲ ἔρχομαι, ad te venio. ἀπαράσκευος ὢν πρὸς τὸ κρίνειν, imparatus ad judicandũ. ὡς δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, ut duo ad quatuor, ſic quatuor ad octo. αὐτὰ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα καταλλάττονται, commoda ipſa cum aliis bonis commutant. ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia nobiſcum inita, ſeu quæ in-

ter nos eſt: πρὸς ταῦτα, ſuper his, inſuper. πρὸς κέντρα λακτίζειν, cõtra ſtimulos calcitrare, aduerſus ſtimulum calces.

Cap. 30. De abſoluta rectione, ac primúm de efficiente.

Habent Latini rectionem abſolutam ex ellipſi adverbii in nominibus cauſæ & menſuræ, quã Græci grammatici nominatim profitentur ex eadem ellipſi proficiſci.

Efficiens ponitur in genitivo: πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι, patre ſtrenuo & bono natũ eſſe. Sic cauſſa per quam; κρεμῶ σε τοῦ ποδὸς, ſuſpendo te pede: λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, lupum auribus teneo. Item cauſſa propter quã. Phal. πότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐπιμεμφόμεθα, tunc igitur ob artem ipſum laudantes, ob mores multabamus. Andocyd. ἐγὼ οἶμαι τῆς

μὲν τύχης, ἧ ἐχρησάμην, δικαίως ἂν ὑπὸ πάντων ἐλεηθείην, ego igitur ob fortunã, qua uſus ſum, meritó apud omnes miſericordiam conſequar. Sic ζηλῶ σε τῆς ἐλευθεριότητος admiror te atq; imitandum iudico ob liberalitatẽ. εὐδαιμονίζω σε τῆς παῤῥησίας, beatum te iudico propter libertatem loquendi. φιλῶ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς, amat illum ob virtutem. ἀξιῶ σε τιμῆς, dignor te honore. In primo genere ſubaudiunt ἐκ, in ſecundo ἐκ vel διὰ, in poſtremo ἕνεκα.

Præpoſitio addita efficienti.

Aliquando præpoſitio additur. λίθοι ἐκ πυρὸς διαφανεῖς, lapides ex igne tranſlucentes. Heſiod.

εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ᾽ ἀποδοῦναι,
αὐτῷ τῷ μέτρῳ, --

Bene quidem menſurator á vicino, bene veró redde,

Eadem menſura.--

Xenoph. ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ, ex omni modo quærit, pro omni modo.

Efficientis dativus.

Hîc aliquando dativus adhibetur. Ariſtot. οὐκ εἰκὸς τοὺς θεοὺς χαίρειν ταῖς δαπάναις τῶν θυομένων, ἀλλὰ ταῖς εὐσεβείαις τῶν θυόντων, non veriſimile eſt deos delectari ſumptibus ſacrificiorum, ſed pietate ſacrificantium. πορεύου ἀγαθῇ τύχῃ, abi bona fortuna. πάσῃ δυνάμει σοὶ βοηθήσω, totis viribus tibi auxiliabor. τῷ ξίφει ἐπάταξε, gladio percuſſit. ἐστεφάνωσεν αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ, coronavit ipſum aurea corona.

Cap.31. De materia.

Materia ſimiliter in genitivo ponitur, λίθου λευκοῦ ἐποίησε τὸν νεών, lapide candido fecit templum. νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κεκομμένον, numiſma auro &

ro &

ro & argento cuſum.

Præpoſitio tamen hîc frequens eſt. Herodot. οἴνῳ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέονται, vino ex hordeis confecto utuntur. Theophr. τὰς τριήρεις ἐκ κέδρου ποιοῦσι, triremes ex cedro faciunt. Joſeph. εἰσεκόμισε καὶ καινὰ σκεύη, λυχνίαν, τράπεζαν, βωμὸν, ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα, importavit & nova vaſa, candelabrum, menſam, aram, ex auro facta.

Materiæ dativus.

Dativus hîc etiam aliquando eſt. Demoſth. οὐ τῷ μὴ καταψεῦσαι ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ τῷ γραφεὶς ἀποφυγεῖν, nō eo glorior quód hæc non prodiderim, neq; eo quód accuſationem effugerim. Talis illa rectio eſt Latinis, authoritate gravis, humanitate politus.

Cap. 32. De menſura.

Menſura ponitur in accuſativo.

Thucyd. ἀπέχει δὲ ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα, abeſt autem Platæa á Thebis ſtadia ſeptuaginta. Arrian. ἀπέχει σταθμοὺς τρεῖς, diſtat ſtathmos tres, id eſt iter trium dierum.

Menſura cum præpoſitione.

Menſura aliquando á præpoſitione regitur. Polyb. de longitudine Hiſpaniæ, ἀπέχει τοῦ καθ' Ἡρακλέους στήλας στόματος αὐτὸς ὁ τόπος περὶ ὀκτακισχιλίους σταδίους, diſtat ab oſtio ſecundum columnas Herculis, circiter octies millena ſtadia.

Cap. 33. De tempore.

Deinde etiam temporis, tanquam menſuræ, accuſativus eſt, cúm exprimitur quamdiu. Demoſth. οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, iſti boni legati ſedebant in Macedonia tres totos menſes. Idem,

ὥστε

ὥστε ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ, itaq; me omnem vitam eſſe obnoxium confiteor. Item, cúm exprimitur quando, ſed rariús. Idē, κατέπλευσαν δεῦρο τρίτον ἔτος, huc enavigarunt tertium abhinc annum. Idem, ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον, exii annum abhinc tertium.

Cúm exprimitur quando, genitivus eſt ſæpius. Hippocr. αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ ἦρος θερμόταται φύσει, ventres hyeme & vere calidiſſimi naturâ. Thucyd. χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν, hyeme appetente regreſſi ſunt.

Hîc participium frequenter eſt, ἐμοῦ παρόντος, me præſente. Aliquando participium ſolum, ἐλθόντων δὲ, ubi autem veniſſent.

Atticiſmus nominativi.

Atticé pro genitivo abſoluto, qui ad quando reſpondetur, eſt nomi-

nativus, ut ἀκουσθὲν, ἐνδεχόμενον, προστεταγμένον, cúm eſſet auditum, cúm contigiſſet, cúm mandatum eſſet. Ariſtot. ἀνοίξαντες τοῦ σώματος πόρους, πάλιν γίνεται τὸ πῦρ, apertis meatibus corporis, rurſus fit ignis.

Atticiſmus dativi.

Dativus hîc eſt aliquando. Iſocrat. οἷς γινομένοις, πῶς οὐκ εἰκότως μεγαφρονοίης; quibus factis, quomodo non meritó magnificé de te ſenſeris? Xenoph. περιιόντι τῷ ἐνιαυτῷ φαίνουσι πάλιν οἱ Ἔφοροι φρουρὰν ἐπὶ τὴν Ἦλιν, circumacto anno, decernunt denuó Ephori cuſtodiam in Elin.

Atticiſmus accuſativi.

Qua forma & accuſativus ſumitur, & feré cũ ὡς vel ὥσπερ: ut ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσαντος, quum vir iſtud feciſſet. Sed id frequentiſſimum eſt in participiis imperſo-

perſonalium, δέον, cúm oporteat: δεῆσαν, cúm oportuerit: ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, cúm ipſi permiſſum eſſet facere: ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanquam nihil ejus intereſſet. Xenoph. δόξαν δὲ ταῦτα ἐκήρυξαν οὕτω ποιῆσαι, his veró decretis, edixerunt ſic facere, Plat. δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα, his veró per nos decretis, proficiſcebamur.

Item, cúm quandiu exprimitur, aliquando genitivus eſt. Ariſtoph. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου, nam longo tempore eos non vidi.

Dativus temporis.

Pro quo dativus ſimili modo ponitur. Thucyd. ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν, inſecutis temporibus adverſus Troiam exercitum duxerunt. Idem, τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς συνέβη, eadem autem die ipſis evênit. Arrian. ἐτελεύτα δὴ Ἀλέξανδρος τῇ τετάρτῃ καὶ δε-

κάτῃ ἑκατοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ Ἡγησίου ἄρχοντος Ἀθήνησιν, deceſſit igitur Alexander centeſima decimaquarta Olympiade, Hegeſia imperante Athenis.

Tempus cum præpoſitione.

Tempus á præpoſitione aliquando regitur. Heſiodus,

νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι,

Morbi autem hominibus in die atq; in nocte
Spontanei veniunt, mala mortalibus afferentes.

Heracl. ἅπας ἀναπαύεται πόλεμος ἐν χειμῶνι, omne ceſſat bellũ in hyeme. κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοὶ ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον, hordei veró medimnus erit tibi in quolibet die prandium. Sic ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, per totum diem, vel in dies ſingulos. ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ſub eoſdem dies. Huc referuntur genitivi

tivi illi, μικροῦ ἐξέφυγε, parum abfuit quin effugeret: μικροῦ διῆλθε, feré evaſit. Item ὀλίγου δεῖν, fermé.

Cap. 34. De nominibus urbium.

Nomen proprium urbis, regitur á præpoſitione. Homerus,

Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,

In Argo equorum nutrice mori, & fatalem ſortem attrahere.

Joſeph. καθιδρύσας αὐτῷ ἐν Ἱεριχοῦντι βασίλειον, οὐδὲν τῶν εἰς πλῆθος κακώσεως παρέλειπεν, ubi collocaſſet ipſi in Hierichunte regiam, nihil afflictionis in populum prætermittebat. Sic ἐς Λακεδαίμονα, in (vel ad) Lacedæmonem: ἐς Πέλλιον, in Pellium.

FINIS.

LITERARVM NEXVS, VARIAQVE *& compendioſa ſcribendi ratio, qua elegantiús pingentes vtuntur.*

αθι	αθι.	γας	γας.	δαυ	δαυ.
αθω	αθω.	γεγει	γεγει.	δεδὲ	δεδὲ.
αι	αι.	γελ	γελ.	δεξ	δεξ.
αλ	αλ.	γελλ	γελλ.	δευ	δευ.
αλλ	αλλ.	γεν	γεν.	δην	δην.
αν	αν.	γερ	γερ.	δια δια	δια.
αξαο	αξαο.	γη	γη.	διο	διο.
ἀπο	ἀπο.	γην	γην.	δρ	δρ.
ἀρ	ἀρ.	γίνεται	γίνεται.	δυν	δυν.
αρ αρ	αρ.	γο γο	γο.	δυς	δ[illegible].
ἀυ	ἀυ.	γρ	γρ.	δω	δῶ.
αὐτὸ	αὐτὸ.	γρι	γρι.	ει εἰ	ει εἶ.
αὐτοῦ	αὐτοῦ.	γρο	γρο.	εἶναι	εἶναι.
αὐτῷ	αὐτῷ.	γυ	γυ.	ἐκ	ἐκ.
γſ τſ	γſ τſ.	γυν	γυν.	ελ ελλ	ελ ελλ.
γα γαι	γα γαι.	γω	γω.	ἐν	ἐν.
γαν	γαν.	δαι	δαι.	ἐξ ἐξ	ἐξ.
γὰρ	γὰρ.	δαν	δαν.	ἐπειδὴ	ἐπειδὴ.

ἐπευ	ἐπευ.	κρα	κρα.	μῶν	μῶν.
ἐπι	ἐπι.	κυ κυι	κυ κυι.	ου ου	ου ου.
ἐςι	ἐςι.	κω	κω.	οὐδε	οὐδε.
ευ	ευ.	λα	λα.	οὐκ	οὐκ.
ευς	ευς.	λο	λο.	οὐκα	οὐκα.
ην	ην.	μαι	μαι.	οὖν	οὖν.
θαυ	θαυ.	μαν μαν	μαν.	οὗτος	οὗτος.
θει	θει.	μαρ	μαρ.	παν	παν.
θη θη	θη.	μας	μας.	παρα	παρα.
θην	θην.	μάτων	μάτων.	παυ	παυ.
θυ	θυ.	μαυ	μαυ.	περ	περ.
θρ	θρ.	μεθ	μεθ.	περι	περι.
θρο	θρο.	μεν	μεν.	πευ	πευ.
θρω	θρω.	μένος	μένος.	πι πλ	πι πλ.
καὶ καὶ	καὶ.	μετὰ	μετὰ.	πυ πο	πυ πο.
καν καν	καν.	μη	μη.	ππε	ππε.
κας	κας.	μην	μην.	ππευς	ππευς.
κατὰ	κατὰ.	μι μυ	μι μυ.	ππι	ππι.
κεφάλαιον	κεφάλαιον.	μυ μυι	μυ μυι.	ππο	ππο.
κυ κο	κυ κο.	μυν	μυν.	ππῶ	ππῶ.
κρ	κρ.	μω μω	μω.	πρ	πρ.

πρα	πρα.	σθαι	σθαι.	σπει	σπει.
προ	προ.	σθε	σθε.	σπη	σπη.
πρω	πρω.	σθη	σθη.	σπι	σπι.
ϖ] πl	ϖ] πl.	σθην	σθην.	σπλ	σπλ.
πυ	πυ.	σθι	σθι.	σπο	σπο.
πυι	πυι.	σθλ	σθλ.	σπυ	σπυ.
πω	πω.	σθο	σθο.	σπω	σπω.
ρα	ρα.	σθω	σθω.	σσα	σσα.
ρι	ρι.	σι	σι.	σσαι	σσαι.
ρο	ρο.	σχ	σχ.	σσαν	σσαν.
Ϛα σα	Ϛα σα.	σχη	σχη.	σσας	σσας.
σαι	σαι.	σχο	σχο.	σση	σση.
Ϛρ	σαρ.	σμ	σμ.	σσι	[illegible]
σαυ	σαυ.	σμι	σμι.	σσο	σσο.
Ϛαῦ	σαῦτα.	Ϛ	Ϛο.	σσω	σσω.
σϐ	σϐ.	σο	σο.	ϛ	στ.
σε	σε.	σου	σου.	ϛα	στα.
ση	ση.	σπα	σπα.	ϛαυ	σταυ.
σθ	σθ.	σπαι	σπαι.	ϛε	στε.
σθα	σθα.	σπαν	σπαν.	ϛει	στει.
σθαι	σθαι.	σπε	σπε.	ϛη	στη.

στι	στι.	τα τα	τα τα.	τυν	τυν.
στο	στο.	ται	ται.	τω τω	τω.
στρ	στρ.	ταῖς	ταῖς.	τῷ τῷ	τῷ.
στω	στω.	ταν	ταν.	τῶν τῶν	τῶν.
συ	συ.	τας	τας.	ῦ	ῦ.
συν	συν.	ταυ	ταυ.	υι	υι.
σφ	σφ.	ταῦθα	ταῦθα.	υν υν	υν.
σχα	σχα.	τε	τε.	ὑπ'	ὑπ'.
σχε	σχε.	τη	τη.	ὑπερ	ὑπερ.
σχει	σχει.	τὴν	τὴν.	ὑπο	ὑπο.
σχη	σχη.	τῆς	τῆς.	υς	υς.
σχην	σχην.	τι τι	τι.	υσι	υσι.
σχι	σχι.	τλ	[illegible].	χα	χα.
σχν	σχν.	τὸ	τὸ.	χαι	χαι.
σχο	σχο.	το το	το το.	χαν	χαν.
σχρ	σχρ.	τὸν	τὸν.	χαρ χαρ	χαρ.
σχυ	σχυ.	τοῦ τοῦ τοῦ	τοῦ.	χαρι	χαρι.
σχυν	σχυν.	τρ	τρ.	χας	χας.
σω	σω.	τρι	τρι.	χαυ	χαυ.
σω	σω.	τρο τρο	τρο.	χε	χε.
τι	τι.	τυ	τυ.	χει	χει.

χην	χην.	χθυν	χθυν.	ψαι	ψαι.
χθα	χθα.	χθυς	χθυς.	ψας	ψας.
χθαι	χθαι.	χθω	χθω.	ψαυ	ψαυ.
χθας	χθας.	χι χν	χι χν.	ψε	ψε.
χθε	χθε.	χο	χο.	ψει	ψει.
χθη	χθη.	χρ	χρ.	ψη	ψη.
χθην	χθην.	χρι	χρι.	ψι	ψι.
χθι	χθι.	χυ	χυ.	ψο	ψο.
χθο	χθο.	χυν	χυν.	ψυ	ψυ.
χθρ	χθρ.	χω	χω.	ψω	ψω.
χθυ	χθυ.	ψα	ψα.	ῶ	ῶ.